

komunizam U XX. i XXI. stoljecu
XXI. - 01 - glava

agrarna izbjeglica

dragutin

U

2022 - 1956 = 66

*** * ***

=====

*** * ***

@@

=====

XXI. - 01 – glava:

[@@@_Ustase_U_Madarskoj.jpg](#)

0_2005xxx_VUKOVAR.jpg
 1916_20180929_Dijanovic_ODESA_100_godina_Jugosfere.docm
 19161123_Benedikt Prpa Odesa Kanatni zavod ubijanje Hrvata.docm
 19161123_Benedikt Prpa Odesa Kanatni zavod ubijanje Hrvata.jpg
 1921__1961_Yugo-SHS_STATISTIKA_nacije-vjera.jpg
 1941__1951__2023_Mucenistvo_crkve_U_Hrvatskoj.docm
 194104__20170822_Otporaseva_Torba_NDH-U-Beogradu.docm
 1941x__2023_Dosen_DOKUMENTI_GOVORE_NDH_Hitler-Srbi.docm
 1946x__20230511_Jurlin_Zeljlan_HKB_udbasi_Lustracija.docm
 20090801_HD_Jadrijevic_ISTINU_O_HOLOKAUSTU_NA_VIDJELO.docm
 20090802_HD_Jadrijevic_Zidovi_Masoni_Golstain.docm
 20140906_Mijovic_Aktualno_JJM_europska_cesta.htm
 20181213__20230513_Otporaseva_Torba_KRIV-SAM.docm
 202006_BEOGRAD-ZADAR_YugoZadar.docm
 20230512_Bencik-SABA-Cernjul_Istinom_protiv_govora_mrznje.docm
 20230604_Kocan-Mijovic_Sto_Su_Vama_Zemlje_Zapadnog_Balkana.docm
 20230610__19930610_Peras_Haag-BiH_Christian_Schmidt_visoki_predstavnik_u_BIH.docm
 20230623_Peras_NN_LUSTRACIJA-DEKOMUNIZACIJA-FAZIZACIJA_odgovor.docm
 20230928_Duran_JOSIP_BEGOVIC_MUCENIK_ZA_HRVATSKU.docm
 20230928_Duran_Kosovo__sv.Kodic-Muzic_ubili_ih_komunisti_1948.docm
 20230928_Duran_STO_MI_RADE_S_MOJOM_HRVATSKOM.docm

x

=====

@@@_Ustase_U_Madarskoj.jpg

Stari Hrvatski grb u Mađarskom parlamentu.
Dokaz da su "Ustaše" odavno u Mađarskoj.

0_2005xxx_VUKOVAR.jpg

Krešimir Špalj
1 h · 👤

Tuđman je pred nacionalnom televizijom klevetao HOS bez pravog razloga, a Paragu je nazivao vođom paravojske, fašistom, KOS-ovcem, čak i ped*rom. Sve te klevete su neistinite, i sve što je Paraga rekao pokazalo se točnim. S druge strane, Tuđman koji nije dao ni metkić Vukovaru većinu toga je lagao!

3:22 / 4:11

Prof. Goran Jurišić
12 h · 🌐

Čuli smo Zvonka Čurkovića (HOS) u Koloni sjećanja 2.023., da on nije Tuđmanu predbacivao izdaju Vukovara, jer da se na kraju nije imalo sa čim braniti Vukovar. No, on tako govori jer se "prodao" Tuđmanovom režimu za vojnu mirovinu, uz uvjet da mora izdati Dobroslava Paragu, s njim nikada više kontaktirati i ne spominjati ga u javnosti. Zapovjednik satnije HOS-a u Vukovaru nije bio Zvonko Čurković nego Robert Šilić. Kada je 19. rujna 1991. godine palo najveće skladište JNA u Hrvatskoj, "Banjščina" na Varaždin-bregu u Novom Marofu, u ruke hrvatskih branitelja je palo oružje i streljivo u vrijednosti od 1 milijarde US\$, i za naoružati, kažu vojni stručnjaci, osam borbenih brigada. U to vrijeme su branitelji u Vukovaru uspješno "riješili" prve valove kolona srpskih tenkova i vojnih transportera, prilikom čega je moral JNA i četnika pao na nulu, jer im je rečeno, da će oni Vukovar zauzeti za tri dana, da će brzo pasti kao i Ilok i Tovarnik. Predsjednik Tuđman je osvojeno oružje i streljivo preusmjerio u BiH, da bi mogao sa Srbima dijeliti Bosnu i Hercegovinu, i napasti hrvatske saveznike protiv četnika, bosanske muslimane. Gdje je tu bilo pameti, morala, dalekovidnosti, poštenja? Tuđmanova je kao i Ilok i Tovarnik. Predsjednik Tuđman je osvojeno oružje i streljivo preusmjerio u BiH, da bi mogao sa Srbima dijeliti Bosnu i Hercegovinu, i napasti hrvatske saveznike protiv četnika, bosanske muslimane. Gdje je tu bilo pameti, morala, dalekovidnosti, poštenja? Tuđmanova je zadaća bila, ako već nije htio braniti Vukovar, da hrvatske civile, djecu, žene i starce poštedi četničkih klanja, no, "Vrhovnik" je bio tvrda srca, kakvi su partizani bili i u Drugom svjetskom ratu kada su rušili Hrvatsku, i u Vukovaru 1.945. izvršili etničko čišćenje Hrvata. Kako etnički čistači nisu kažnjeni za ratne zločine, tako su ih ponovili 1.991. godine, i poslije. Komunisti koji su u BiH vodili Hrvate, provodeći Tuđmanovu politiku, a čiji su predci bili partizani, bez problema su etnički čistili bošnjačke civile, tako da je etničko čišćenje Hrvata "specijalitet" Jugoslavena (komunista eks-partizana) i Velikosrba (četnika). To Zvonko Čurković zna, ali šuti. Pitajte ga Hrvati, zašto šuti, a kada ne šuti onda manipulira, i prešućuje osnivača HOS-a, Dobroslava Paragu koji mu je svojom žrtvom omogućio da može braniti Hrvatsku Domovinu, a inače možda ne bi ni znao da je Hrvat, mislio bi da je "Jugoslaven". (Komentar profesora Gorana Jurišića)

Sto godina 'Jugosfere' – guske do danas nisu izišle iz MagleObjavljeno 29/09/2018 Objavio: **A. Majic**

“Hrvatska između slobode i jugoslavenstva“ – naslov je zbornika radova sa znanstvenog skupa održanog u Zagrebu 2009. godine. Spomenuti naslov plastično opisuje bit hrvatske moderne povijesti: naime, od druge polovice 19. st. do danas među hrvatskim političarima i intelektualcima imamo sukob između hrvatske nacionalne ideje, koja jedina može afirmirati hrvatsku slobodu, i jugoslavenstva koje – povijest je to nedvojbeno pokazala – znači negaciju hrvatskih prava i sloboda.

Jugoslavenske državne kreacije u dvije inačice (monarhistička i komunistička) Hrvatskoj su donijele otrovne plodove i gubitke na svim područjima: 1. Teritorijalni gubitci (gubitak istočnog Srijema, Boke kotorske, Bosne i Hercegovine, sjeverne Bačke), 2. Demografski gubitci (žrtve političkog terora, prebjeci na pravoslavlje, iseljavanje, žrtve ratova), 3. Erozijska prava, morala i etike (stanje u pravosuđu danas, mentalitetski i kadrovski, naslijeđe je bivšeg sustava jednako i kriminal i korupcija koji su u snažnijem obliku u Hrvatsku uvezeni nakon 1918.), 4. Uprava kakvu danas imamo relikv je komunističke Jugoslavije i politike izmišljanja radnih mjesta.

Sto godina „Jugosfere“

Prvoga prosinca ove godine navršit će se 100 godina od proglašenja Kraljevstva Srba, Hrvata i Slovenaca, tj. od čina koji je Hrvatsku nasilno istrgnuo iz srednje Europe te geopolitički i kulturološki pozicionirao na Balkan. Gotovi svi problemi današnje Hrvatske posljedica su danas već stogodišnje egzistencije Hrvatske na Balkanu, tj. – govoreći modernim rječnikom – obitovanja u „Jugosferi“. Naime, iako je Hrvatska od 1991. formalno samostalna i neovisna država, hrvatsko je društvo i dalje duboko impregnirano balkanštinom, a hrvatski političari ne mogu mentalno izići izvan prostora bivše Jugoslavije.

Kad govorimo o žrtvama ideologije jugoslagenstva, onda treba istaknuti da one ne počinju od 1. 12. 1918. Krvavi pohod jugoslagenstvo je započelo još u vrijeme Prvoga svjetskog rata, 1916. i 1917., na crnomorskim obalama Odeze gdje su Srbi zajedno s Kozacima Hrvate prisiljavali da se priključe tzv. jugoslavenskoj legiji, a one koji nisu htjeli pristupiti premlaćivali, nabijali na kolce, tjerali da kopaju vlastite grobe i bacali u more.

U krvavoj Odesi je počelo...

„U Odesi je počelo. U krvavoj Odesi, u ‘Kanatnom zavodu’, gdje se masakriralo en mass i gdje su pokapajući mrtvace rekli onom grobaru, da ne treba da znade tko su ti ljudi, ‘jer to su Hrvati’. U Odesi se klalo, tamo su pucale kosti i tamo su se davili utopljenici, i samo 23. oktobra 1916. ustrijeljeno je trinaest Hrvata poslije bune na Kulikovu polju“ – zapisat će u djelu „Deset krvavih godina i drugi politički eseji“ Miroslav Krleža, čovjek kojemu se teško može predbaciti nesklonost jugoslavenskoj ideji.

Osvrćući se na Odesu Krleža je u članku „Mentalitet hrvatske inteligencije“ kasnije dodao: „... Odeski pokolji bacili su sjenku na buduće događaje. Odeski pokolji nose u sebi sve elemente kasnije političke južnoslovenske tragedije, a duboko moralno negodovanje nad tim dinastičkim umorstvom, kome je nedostajao svaki realniji politički smisao, izazvalo je u najširim masama neodređeni moralni revolt protiv jedne koncepcije koja se ovdje nametala kao novi motiv političkoga ropstva...“.

U srpnju ove godine navršilo se sto godina od pravaške saborske interpelacije iz srpnja 1918. kojom je tadašnji predsjednik Stranke prava dr. Aleksandar Horvat javnost upoznao s „grozotama u Odesi“.

Već tada, pet mjeseci prije „prisajedinjenja“, hrvatska javnost mogla je vidjeti što Hrvate čeka u Jugoslaviji.

Istaknuti jugoslaven i član Jugoslavenskog odbora Franko Potočnjak kao očevidac događaja svjedoči da je odred u Odesi od samoga početka od strane Srba smatran srpskim, a hrvatskim i slovenskim zarobljenicima psovali su se otac i mater i nazivalo ih se marvom, gamadi i svinjama austrijskim. Dok bi se smrklo, svjedoči Potočnjak, svake je večeri u zarobljeničku baraku upadao neki narednik sa svojom družinom i po zarobljenicima „lupao nemilosrdno desno i lijevo šakama i kundacima, grdeći im šokačkog i kranjskoga Boga“, prijeteći „da će im to biti ‘kruh svagdanji kad Srbin zagospoduje u njihovu domu“.

Prema stručnjacima za vojnu povijest dr. Slavku Pavičiću i ing. Franji Perši, Srbi su u Odesi zajedno s ruskim kozacima poubijali i pobacali u Crno more oko 10 000 hrvatskih vojnika koji nisu htjeli pristupiti tzv. jugoslavenskoj legiji.

Guske nisu izišle iz magle

Unatoč svemu navedenom, guske su prvoga prosinaca 1918. odlutale u maglu iz koje ni danas nisu izišle. Svjedoči o toj magli činjenica da srpski političari usred Hrvatske i danas javno lamentiraju o srpskoj ugroženosti (a upravo je kult „ugroženog Srbina“ glavno pogonsko gorivo velikosrpske ideologije) kao i to da se o državi koja je izmislila par-nepar vožnju i bonove za hranu, a mogla se neko vrijeme ekonomski održavati isključivo zahvaljujući njemačkim ratnim reparacijama, bespovratnim kreditima zapada i doznakama iseljenika, skladaju panegirici, a pokušavaju u medijsko-političkim jogurt diverzijama javno ismijati oni političari koji ukazuju na loše strane bivšega jugoslavensko-komunističkog sustava.

Sve je to za jugofile bio „crno-bijeli svijet“: rock glazba i dobra zabava, kundačenje i premlaćivanje hrvatskih studenata u vremenu Hrvatskog proljeća, politička ubojstva protivnika Jugoslavije, kao i u povijesti civilizacije teško viđena zvjerstva bleiburške topografije smrti, predstavljaju tek fantazmagoriju radikalnih desničara koji ustašoidno bulazne... Trebalo ih je još više pobiti, reći će neki otvoreniji i „pošteniji“ jugofili!

Dvije Jugoslavije su u svakom pogledu, pa i u onome moralnom uništile hrvatsko društvo. I sve dok se jugoslavenski mentalitet kao dominantna vrijednosna matrica ne iskorijeni iz hrvatskoga političkog, medijskog i društvenog života Hrvatska će nastaviti put destrukcije i propadanja.

Jugoslavenstvo ili sloboda. Trećega nema...

Davor Dijanović/HKV

19161123_Benedikt Prpa Odesa Kanatni zavod ubijanje Hrvata.docm

2017-10-23 - Kkamenjar.hr

ODESA 23.11.1916.g. Kanatni zavod

„U Odesi je počelo. U krvavoj Odesi, u »Kanatnom zavodu«, gdje se masakriralo en mass i gdje su pokapajući mrtvace rekli onom grobaru, da ne treba da znade tko su ti ljudi, »jer to su Hrvati«. U Odesi se klalo, tamo su pucale kosti i tamo su se davili utopljenici...“

2017-10-24 - BENEDIKT: 2016-12-15

POKOLJ HRVATA: Sto godina od krvave Odese (1916 – 2016. g.)

Thursday, 15 December 2016 13:00 Written by: milanN

Godine 1916. dogodio se prvi put, u cjelokupnoj povijesti u odnosima hrvatskog i srpskog naroda, masovni pokolj hrvatskih domobrana (ratnih zarobljenika u Rusiji) od strane Srba i ruskih Kozaka u Odesi.

Riječ je o segmentu hrvatske prešućene povijesti koja je predodredila hrvatsko-srpske odnose za narednih sto godina, tj sve do danas, ali kako stvari stoje i za narednih nekoliko stotina godina. I upravo zbog toga, to ne smijemo izbrisati iz memorije ni hrvatskog ni srpskog naroda.

Tema koja je obrađena u Codexu moralis Croaticum. Zbog toga, i zbog stogodišnjice tog događaja, prenosimo u cijelosti tekst iz Codexa...!

“Pokolj hrvatskih vojnika u Odesi – Grozote Odese – Hrvatska povijest je magla, gusta magla da bi se skrivala od hrvatskog naroda brojna slavna ali i vrlo tragična događanja, koja se jednostavno nisu smjela znati radi političke koncepcije suživota na ovim balkanskim vjetrometinama koju je nametnula velikosrpska koncepcija vlasti.

Kroz obje Jugoslavije nije se smjelo znati ni što je u hrvatskoj povijesti Gvozdansko, junaštvo bez premca dotad nezabilježeno u svjetskoj historiografiji, nije se smjelo znati ni o Jurišiću tadanjem hrvatskom Leonidi, i jednom od najvećih junaka u svjetskoj povijesti, i brojna druga slavna povijesna događanja koja oslikavaju hrvatski narod kao jedan od najherojskijih naroda u svijetu uopće.

Ali nažalost, ne samo da su prešućivani slavni događaji, već su jednako tako prešućivani i tragični događaji, jer bi dali potpuno drugu – vrlo ružnu sliku o nekim južnoslavenskim narodima, jer je ta ružna slika rezervirana samo za Hrvate, a ne za druge narode na Balkanu. Nažalost, ni mlada hrvatska država RH, ne trudi se gotovo nikako da se ta slavna i tragična povijest zapamti i da bude dostupna cijelome narodu, ali i svjetskim povjesničarima. To je prepušteno samo pojedincima da tu i tamo o tome napišu koji članak.

Godine 1916. na istočnim frontovima pod utjecajem Jugoslavenskog odbora i srpske vlade, počelo se novačiti hrvatske domobrane iz ruskog zarobljeništva (što nije bilo u skladu s međunarodnim ratnim pravom), kako bi stvorili neku jugoslavensku dobrovoljačku postrojbu na solunskom bojištu. Okupljeni u Odesi, Hrvati-dragovoljci tražili su da budu upućeni na bojište pod jugoslavenskim, a ne pod srpskim imenom i znakovljem, čemu se protivili srpski časnici. U napetu ozračju, punom nepovjerenja, izbijali su sukobi s tragičnim posljedicama. Među njima najpoznatiji je pokolj prvih 18 dragovoljaca u listopadu 1916. godine. Dovoljni sami sebi, Srbi, ne samo da nisu cijenili dragovoljce nego su radili sve da bi im zagorčali život: Dragovoljci časnici bili su neravnopravno materijalno tretirani, kazne nad vojnicima bile su drastične a bilo je i nasilnog regrutiranja tzv. »silovoljaca«. Slučaj s dobrovoljcima u Odesi bio je nagovještaj odnosa u budućoj državi ako pobijedi srpska koncepcija o njezinu stvaranju.

Tako su još tijekom 1916. i 1917. godine Srbi i ruski Kozaci prisiljavali hrvatske vojnike u ruskom zarobljeništvu da pristupe jugoslavenskoj legiji. Pri tome su se služili fizičkom prisilom (premlaćivanjem), obrednim ponižavanjima (hrvatske vojnike su tjerovali da kopaju vlastite grobove), ubojstvima (nabijanjem na kolce, razapinjanjem na križeve) i ponižavanjem mrtvih tijela (bacanjem istih u more).

Prema podacima dr. Slavka Pavičića i ing. Franje Perše, počinitelji su Srbi i ruski Kozaci. Mjesto zločina je Odesa. Točan broj nikada se neće saznati, a prema tim izvorima on se kreće i do nekoliko tisuća hrvatskih vojnika i časnika koje su Srbi i ruski Kozaci na razne načine pobili i bacili u Crno more.

Razlog zašto su smaknuti je taj što su odbili pristupiti tzv. jugoslavenskoj legiji pod srbijanskim insignijama, šajkače, kokarde i sl. Osim što je prisilna mobilizacija ratnih zarobljenika nedopustiva, tzv. jugoslavenska legija je bila i nacionalno ponižavanje hrvatskih zarobljenika, jer ih se u njoj tjeralo da se odreknu hrvatskog imena i da postanu Srbi.

Već prije toga Srbi su brojne hrvatske zarobljenike nabili na kolce ili su ih osakatili žive, odrezavši im dijelove tijela. Zabilježeno je svjedočenje jednog grobara iz Odesa koji je rekao da su mu Srbi jedne noći dovezli tijela 18 Hrvata da ih ukopa. Kad je zaiskao osobne podatke mrtvih Hrvata, jer se to moralo po propisima, Srbi su mu doslovno odgovorili: “To su Hrvati, pa ne morate znati”. Dr Aleksandar Horvat, predsjednik Čiste stranke prava, doznajući o odeskim grozotama, reagirao je 6. srpnja 1918. u Hrvatskome državnom saboru interpelacijom naslova – Grozote u Odesi.

Tom prilikom mu, u tadanjem Hrvatskom saboru, nitko nije povjеровao u istinitost tih događanja, a kamoli da su iz svega toga izvukli neku pouku. Događanja u Odesi bila su prvi i vrlo uvjerljivi dokaz što se Hrvatima u budućnosti piše ako uđu u zajedničku tvorevinu – Jugoslaviju.

O tome je Miroslav Krleža pisao: “U Odesi je počelo. U krvavoj Odesi, u »Kanatnom zavodu«, gdje se masakriralo en mass i gdje su pokapajući mrtvace rekli onom grobaru, da ne treba da znade tko su ti ljudi, »jer to su Hrvati«. U Odesi se klalo, tamo su pucale kosti i tamo su se davili utopljenici.” (Miroslav Krleža)

Gotovo cjelokupna povijest dvadesetog stoljeća (od 1916. do 1995. g.) bila je u znaku masovnog stradanja Hrvata po uzoru na prva odeska masovna stradanja 1916. i 1917. g.

Pouke svega toga ni do dan danas nisu sjele u glave i srca mnogih ljudi u Hrvatskoj, a poglavito ne u glave nekih političara. Ne smijemo zatvoriti svoju knjigu povijesti da bismo znali voditi svoj narod u budućnosti. Vuk nije kriv što je zaklao ovce, već pastir koji ih nije čuvao. Permanentna komponenta hrvatske politike je – politička naivnost sve do dana danas. A dobri politički pastiri u hrvatskom narodu vrlo se rijetko rađaju da bi ga mogli voditi narod u slobodi i dostojanstvu.

Nikad ne zaboravimo povijest jer je najveća učiteljica života, a posebno malim narodima. Događaji u Odesi iz 1916. i 1917. g. moraju nam uvijek biti pred očima kao opomena da se čuvamo i u budućnosti. Povijest se često puta – ponavlja. Povijest i patnja nas uče cijeniti slobodu.”

Zato nužno treba poduzeti sljedeće:

Na najvišoj državnoj razini zakazati svečanu komemoraciju odeskim žrtvama iz 1916. i 1917. godine, povodom stogodišnjice njihovog stradanja.

Pozvati sva hrvatska glasila bilo tv, radio programe, tiskovna ili internetska koja su još u hrvatskim rukama da bezuvjetno prenesu ovaj članak

U crkvi Sveta Mati slobode održati misu za odeske žrtve uz nazočnost hrvatske vojske i hrvatskih branitelja, te predstavnika državne vlasti.

Na podesnom mjestu u Zagrebu, možda u Maksimiru ili na Mirogoju, izgraditi spomenik odeskim žrtvama.

Izdati monografiju o njihovom stradanju, a posebno organizirati javni susret povjesničara na tu temu.

Sve ovo je potrebno učiniti da se jasno i glasno pokaže, tko je prvi i nad kime, počeo vršiti pokolje, koji su imali katastrofalnu ulogu u odnosima dva naroda.

Svi elementi ukazuju da je to bio odnos vuka i jagnjeta. Ili odnos jačeg i slabijeg, a u konkretnom slučaju odnos između politički promućurnih i političkih naivnih.

Da ne bi bilo zabune, Hrvati, a posebno njihovi političari, gotovo odreda se svi pokazali politički naivnima, što je donijelo neizrecivu nacionalnu tragediju hrvatskom narodu.

Mile Prpa/hrsvijet.net

19161123_Benedikt Prpa Odesa Kanatni zavod ubijanje Hrvata.jpg

1921__1961_Yugo-SHS_STATISTIKA_nacije-vjera.jpg

**PO STATISTICI IZ BEOGRADSKJE ARHIVE IZ
VREMENA KRALJEVINE JUGOSLAVIJE,
NESTALO JE OD 1921 DO 1948 GODINE
1.924.304 HRVATA.
NASUPROT TOGA U ISTOM PERIODU BROJKA
SRBA JE PORASLA ZA SKORO MILIJUN, TOČNO
954.060.**

Tab. 1. Vjeroispovijest prema popisima stanovništva 1921. i 1931. godine u Kraljevini SHS i Jugoslaviji*.

Vjeroispovijest	1921.		1931.		Promjena u % 1921.-1931.
	Apsolutno	%	Apsolutno	%	
Pravoslavna	5.593.057	46,67	6.785.501	48,70	21,32
Rimokatolička	4.708.657	39,29	5.217.847	37,45	10,81
Islamska	1.345.271	11,22	1.561.166	11,20	16,05
Ostalo	337.926	2,82	369.524	2,65	9,35
UKUPNO	11.984.911	100,00	13.934.038	100,00	16,26

Tab. 2. Etnički sastav stanovništva 1948. i 1961. godine u FNRJ.

Etnički sastav	1948.		1961.		Promjena u % 1948.-1961.
	Apsolutno	%	Apsolutno	%	
Srbi	6.547.117	41,5	7.806.152	42,1	19,23
Hrvati	3.784.353	24,0	4.293.809	23,1	13,46
Slovenci	1.415.432	9,0	1.589.211	8,6	12,28
Makedonci	810.126	5,1	1.045.513	5,6	29,06
N. muslimani	808.921	5,1	972.940	5,2	20,27
Albanci	750.431	4,8	914.733	4,9	21,89
Ostali	1.655.718	10,5	1.926.933	10,5	16,38
UKUPNO	15.772.098	100,0	18.549.291	100,0	17,61

Izvor: Popis stanovništva 1948. i 1961., Savezni zavod za statistiku, Beograd, 1951.-1973.

**OVO JE JASAN DOKAZ ZA MASOVNA UBOJSTVA
NAD HRVATIMA, SVE DO 1948 GODINE KADA JE
JASENOVAC UKINUT KAO KONCLOGOR.
TAKOĐER JE DOKAZ, DA NAD SRBIMA NIKADA
NIJE POSTOJALO MASOVNO UBIJANJE JER IM NE
BI STANOVNIŠTVO NAKON DVA SVJETSKA RATA
NARASLO ZA MILIJUN DOK JE HRVATA NESTALO
SKORO DVA MILIJUNA U ISTOM PERIODU.**

Razapeti živi	2
Piljeni živi	2
Izbodeni živi i ispečeni	2
Baćeni u vatru I živi izgorjeli	4
Prerezani grkljani	3
Poslije mučenja stavljeni u vreću i baćeni u more	2
Izmučeni I baćeni živi u jarak	8
Kruto mućeni i napokon ubijeni	15
Ubijeni, poliveni benzinom i spaljeni	15
Strijeljani	12
Na razne načine i bez suda ubijeni	196
Obješeni	3
Rezani nožem	3
Umrli nakon mućenja u zatvoru	4
U logorima izmućeni i umrli	7
Nestali..., vjerojatno ubijeni	28
Prisiljavan trćati potkovan kao konj	1
Kamenovan	1
Sadiranje kože na živom ćovjeku	2
Ukupno ovako ubijenih svećenika i redovnika	310

(Kožul, S. Nav., dj. str 201)

(Stjepan Kožul, Svećenici žrtve progona u Hrvatskoj nakon II. svjetskog rata.
UDK 262.1:343.13:343.8(497.1)

Lažni antifaišisti, koji se nikada nisu odrekli komunizma i njegovih zloćina, koji i danas slave izmišljene dane i heroje, uistinu ste zreli samo za (vaša omiljena izreka) 'ropotarnicu povijesti'. Tamo pripadate i tamo ostanite! Nitko vas u ropotarnici ne će žive zazidati, samo iz nje ne izlazite.

Kaštela, 24. lipnja 2023.

"Nitko nema moralno pravo biti antifaišist tko nije istodobno i antikomunist."

(Hanna Arendt, njemaćka filozofkinja i Židovka)

Prof. dr. sc. Mihovil Bioćić/Hrvatslo nebo

IZ OTPORAŠEVE TORBE

KONZULAT NDH U BEOGRADU – ISTINA KOJA JEDNAKO PEČE I SRPSKE FAŠISTE I HRVATSKE „ANTIFAŠISTE“

Objavljeno 6 godina prije - 22/08/2017 By [Kresimir](#)

<https://kamenjar.com/kategorija/povijesniece/izotporasevetorbe/>

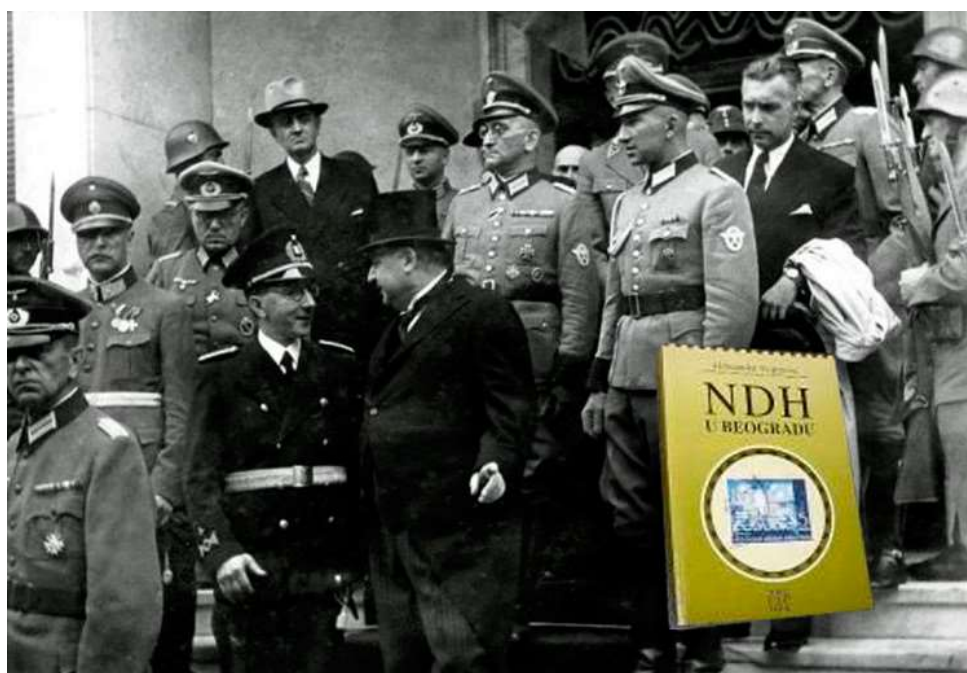
<https://kamenjar.com/odgovor-udbasa-miroslava-simica-mili-bobanu/>

<https://kamenjar.com/stitonosa-glas-procelnistva-hrvatskog-narodnog-otpora-hno-za-sjevernu-ameriku-br-1/>

<https://kamenjar.com/povijest-kuce-petra-boban-gabrica-bobanova-draga/>

<https://kamenjar.com/mile-boban-otporas-u-borbi-protiv-zlocudnog-raka-myxofibrosarcoma/>

<https://kamenjar.com/konzulat-ndh-u-beogradu/>

Živimo u vremenu laži, obmana i svakovrsnih manipulacija, pa nije nikakvo čudo da ne rijetko nasjedamo i na lažnu, iskonstruiranu povijest koja ima malo ili nimalo zajedničkog s onim što se uistinu događalo u prošlosti.

Revidiranje te i takve povijesti naša je nasušna potreba i ne znači „život u prošlosti“ i otklon od budućnosti, nego naprotiv: **ulog u budućnost**. Razlog je posve razumljiv i logičan: **bez utvrđivanja prave istine o prošlosti nema govora o međusobnom povjerenju između antagoniziranih društvenih skupina, a time niti preduvjeta za bilo kakav društveni konsenzus o vitalnim nacionalnim ciljevima. To je posve jasno, posebice u društvu koje je visoko polarizirano, ideološki podijeljeno i gotovo „raspolučeno“ kao naše.**

Zato, naši tutori koji najčešće ni sami ne znaju o čemu govore, trebaju znati da je **revizija nužan i prirodan proces, kako u medicini, biologiji, fizici, antropologiji i drugim granama znanosti, tako i u povijesti.** Dakako, revizija koja podrazumijeva revidiranje postojećih teorija, teza i zaključaka na temelju novih znanstvenih spoznaja, odnosno, argumenata i činjenica. Bez takve revizije, sve ono što je u bilo kojoj oblasti ljudskog stvaralaštva i znanja do sada postignuto i sadržajno, teorijski i praktično prihvaćeno kao meritum, ostalo bi nepromjenljivo za sva vremena i dobilo status neupitne dogme.

Možemo li zamisliti kako bi svijet izgledao da se nisu pojavili jedan **Galileo Galilei**,

Giordano Bruno, Nikola Kopernik ili bilo koji drugi iz plejade znanstvenika koji su ponekad i po cijenu vlastitog života pomicali granice slobode istraživanja i tragali za istinom rušeći stare dogme i predrasude? Mi ljudi bi i danas vjerovali da je Zemlja ravna ploča i da je taj naš *treći kamenčić od Sunca* središte Univerzuma.

U dvadesetprvom stoljeću, nekome tko traga za istinom i propitkuje prošlost naljepiti etiketu „revizionista“ smiješno je, bedasto, diletantski i infantilno.

Sumnja pokreće svijet. Nema zauvijek datih i neupitnih istina (osim onih Božjih – što vrijedi samo za vjernike) niti je moguće ograničiti i zarobiti ljudski um u toj mjeri da se on prestane baviti preispitivanjem postavljenih teza i njihovom revalorizacijom u bilo kojoj oblasti ljudske djelatnosti, posebice onoj intelektualnoj.

Demagozi i dogmati imaju itekako dobre razloge boriti se da njihovi lažni konstrukti ostanu netaknuti, ali postoje i oni drugi koji se s takvim stanjem ne mire. Iskustvo naše civilizacije svjedoči da ni jedna društvena skupina, ni jedan režim i nikakva sila – ma koliko jaka bila – nisu u stanju staviti pod nadzor, obuzdati i zarobiti **misao i riječ**. I sve dok je tako bit će slobode istraživanja i sumnja će nas nagoniti na traganje za novim spoznajama.

Do koje mjere je kod nas zaživjela lažna povijest, najbolje pokazuju primjeri vezano za Drugi svjetski rat.

Zašto tako posesivno i svim silama naši crveni fašisti (koji se kriju iza „antifašizma“) izvrću i prekravaju upravo taj dio prošlosti? Odgovor i nije tako kompliciran. Čine to iz razloga očuvanja neokomunističke ideologije koja predstavlja temelj njihovih privilegija i statusa nedodirljive društvene kaste.

Pogledamo li komunističke i velikosrpske izvore (koji su najčešće, barem kad je i pitanju odnos prema hrvatskom narodu na istoj liniji), u njima samima nalazimo toliko kontradikcija, šupljina, nelogičnosti, suprotnih i sasvim oprečnih prikaza jednih te istih događaja i procesa, da svatko tko se ozbiljnije pozabavi time, prije ili kasnije dolazi do neminovnog i jedino mogućeg zaključka: **takvu „povijest“ nije moguće ispraviti niti korigirati, kao što se nova kuća ne može podići na trulim temeljima. Jedino rješenje je njezina sveobuhvatna i korjenita revalorizacija, odnosno rušenje postojećih dogmi i mitova, kako bi se nakon toga uz pomoć znanstveno utvrđenih činjenica i dokaza ispisala nova.**

Iz mnoštva tema koje bi mogle poslužiti kao primjer lažne i nametnute historiografije, ovoga puta spomenut ću jednu o kojoj se kod nas ne govori, nego ju se nastoji prešućivati, naširoko zaobilaziti i ignorirati, unatoč činjenici da je vrlo zanimljiva, intrigantna i u najmanju ruku ruši neke od uvriježenih stereotipa koji postoje o NDH, Srbiji i njihovim međusobnim odnosima u razdoblju od 1941-1945. godine.

Prije svega mora se progovoriti koja riječ o režimu **Milana Nedića** (predsjednika srbijanske kvislinške vlade), čiji je proces rehabilitacije pred beogradskim Višim sudom u tijeku upravo sada, a kojega većina srpskih nacionalista pro-fašističke orijentacije veliča i smatra „srpskom Majkom“. Dvoličnost Nedićevog režima nije se ogledala samo u odnosu prema vlastitom narodu kojega je obmanjivao i bez grižnje savjesti isporučivao okupatorskim vlastima (progoneći i ubijajući civile, trpajući ih u logore i dovodeći na desetine tisuća „nelojalnih“ građana pred njemačke streljačke vodove), nego i u činjenici da je **u isto vrijeme dok je tajnim kanalima prikupljao lažne podatke o „genocidu nad Srbima na području NDH“, s Pavelićevom vladom imao pismeni sporazum o preseljenju dijela srpskog stanovništva s područja NDH, odnosno međusobnoj „razmjeni“ Srba i Hrvata u cilju etničke „prilagodbe“ pojedinih prostora** (koji je sklopljen ubrzo nakon početka rata).

U tu svrhu, armijski đeneral **Milutin Đ. Nedić** izradio je za potrebe svoga brata **Milana Nedića** i njegove kvislinške vlade detaljan elaborat (*Memorandum*), pod nazivom „**Razgraničenje srpsko-hrvatsko**“, u kojemu se daje pregled etničke strukture „spornih područja“ na prostoru NDH (s točnim brojčanim podacima Srba i Hrvata), uz detaljno navođenje koja bi od njih trebala biti obuhvaćena „razmjenom“ stanovništva, i koliki bi broj tih „preseljenika“ (na jednoj i drugoj strani) morao biti, kako po regijama i oblastima, tako i u ukupnoj masi (podroban prikaz bitnih dijelova ovog elaborata, odn. Memoranduma donosi dr **Ferdo Čulinović** u svojoj knjizi *Okupatorska podjela*

Jugoslavije, Vojno-izdavački zavod – Beograd, 1970.; str.455-457.; bilješka 168.; autor citira dio građe **Stanislava Krakova** iz njegove knjige *Srbi i Srpske zemlje – Etnografski problem srpskog naroda*).

Tadašnji režim u Srbiji nije imao ništa protiv uspostave samostalne hrvatske države, pod uvjetom da se u isto vrijeme formira i etnički čista „SveSrbija“ (odn. „Velika Srbija“) koja je (prema zamislima Nedića i njegovih stratega) trebala obuhvatiti veliki dio Bosne i Hercegovine (osim krajnjeg sjeverozapadnog dijela – uz hrvatsku granicu) i dio Srijema (od Zemuna do Sr. Mitrovice), dok bi se na jug protezala do Splita (u njezin sastav ušli bi: Kotor, Dubrovnik, Metković, Makarska i cijeli otok Korčula). U već spomenutom dokumentu koji u svojoj knjizi (str. 456., bilješka br. 168.) citira dr **Ferdo Čulinović**, stoji kako s prostora „Hercegovine, Bosne, Srema i Dalmacije“ (koji bi trebali ući u sastav buduće „Velike Srbije“) **treba iseliti 771.168 katolika, dok se u isto vrijeme (s područja koja će ostati u sastavu hrvatske države) ima izmjestiti na drugu stranu granične linije 750.263 pravoslavca. Što se „viška“ od 20.905 katolika (jer toliko će ih biti preseljeno više nego pravoslavaca) tiče, autor elaborata „Razgraničenje srpsko-hrvatsko“ to pokušava anulirati tvrdnjom da „ionako nisu svi katolici Hrvati“ (pri čemu potpuno zanemaruje činjenica da niti svi pravoslavci nisu Srbi).**

Ovi planovi dijelom su pretočeni u pisani sporazum koji se donekle i ostvarivao tijekom nekoliko prvih mjeseci rata.

Suradnje između Srbije i NDH bilo je i na službenoj, diplomatskoj razini, što se inače vrlo rijetko spominje i o čemu pojedini autori iz Srbije pišu tek posljednjih nekoliko godina.

U tom smislu, nezaobilazna je povijesna činjenica da su gotovo kroz cijelo vrijeme rata (od travnja 1941. do sredine listopada 1944. godine) postojali diplomatsko-konzularni odnosi između Srbije i NDH (a u Beogradu nesmetano djelovalo „**Konzularno predstavništvo Nezavisne Države Hrvatske**“).

U prilog ovoj tvrdnji evo citata iz jednog srpskog izvora: „*U Beogradu je već od prvih dana okupacije bio uspostavljen konzulat NDH, koji je praktično bio obavještajni biro vlade NDH. Više se bavio prikupljanjem podataka o snazi NOP-a i četničkog pokreta u Srbiji, nego što je zastupao interese hrvatskog stanovništva u Srbiji.*“ (dr Milan Borković, Milan Nedić, Centar za informacije i publicitet, Zagreb, 1985). Faksimil dokumenta o uspostavi „Konzularnog predstavništva NDH u Beogradu“, iz fundusa HDA (HR-HDA/S-1485); Vidi: : ARHiNET – arhivki informacijski sustav; arhinet.arhiv.hr; stranica posjećena 12.10.2014.; Također: članak Vladimira Dimitrijevića od 7. veljače 2013. („Ustaše u Beogradu. O čemu je reč?“);

Izvor: <http://srb.fondsk.ru/news/2013/02/07/vladimir-dimitrievic-ustase-u-beogradu.-o-cemu-ie-rec.html> ; istaknuo: Z.P.; stranica posjećena 12.10.2014.; napomena: **Navedenu stranicu (s tekstom Vladimira Dimitrijevića) danas je nemoguće pronaći, budući da je uklonjena s interneta, ali do njezina sadržaja možemo doći posrednim putem preko:** <http://www.pogledi.rs/forum/Thread-nediceva-srbija-imala-diplomatske-odnose-sa-ndh?page=2> ; <http://forum.srpskinacionalisti.com/viewtopic.php?t=27508&p=561045> ; pored Dimitrijevićevog teksta, ovdje se nalaze i osvrti (na istu temu) srpskih nacionalista koji, naravno, po običaju *okreću pilu naopako* i sve pokušavaju obrnuti u svoju korist, što na trenutke djeluje ne samo tragikomično, nego i groteskno).

Naročitu zanimljivost, međutim, predstavlja činjenica da se na srpskim portalima (ipak) još uvijek mogu pronaći podaci o ovdje spomenutoj i sličnim povijesnim kontroverzama, dok je to kod nas, u „slobodnoj“ Hrvatskoj nemoguće, jer su se „antife“ i njihovi čuvari komunističkih i velikosrpskih mitova jako dobro pobrinuli da sve to uredno pobrišu s internet mreže.

Da je o ovoj i svim drugim spornim temama iz prošlosti nužno govoriti, dokazuje srpska propaganda koja je u stanju sve, pa i one činjenice koje Srbima nikako ne idu u prilog, okrenuti u svoju korist. Na tipični bizantski, perfidni i podmukao način. Evo kako:

„Šta sve vidimo iz ustaških izveštaja (sabrao ih je i objavio hrvatski istraživač Aleksandar Vojinović u knjizi ‘NDH u Beogradu’)? Vidimo postojanost hrvatske politike prema Bosni, prema Vojvodini, prema Srbiji. (Onda se išlo oružjem, uz pomoć Nemaca, a danas uz pomoć SAD i EU treba Srbiju, a naročito Vojvodinu, držati pod hrvatskim uticajem, naročito

privrednim). ‘Osetljivost’ hrvatskih diplomata iz NDH u Beogradu bila je zapanjujuća: iako su baš od 1941. ustaše činile sve da pokolju što više Srba, njima je u srcu Srbije smetala čak i pesma rugalica na račun Pavelića (tražili su da Nemci hapse decu koja pevaju rugalice!), a pokušavali su baš u Beogradu, da uklanjaju jugoslovenske grbove i nazive ulica i kafana koji im nisu odgovarali, zbog navodnih srbijanskih pretenzija na teritoriju NDH. Kako su bili bučni kad je Nedić posetio drvoseče na ‘njihovoj’ Adi Ciganliji – do neba se čulo! (radi se o rječnom otoku na Savi u blizini ušća ove rijeke u Dunav – op. Z.P.). *Trudili su se da zataškaju sve činjenice o ustaškom masakru Srba i tvrdili da su ustaški zločini, u stvari, zločini ‘komunističko-četničkih bandi’*“ (<http://forum.srpskinacionalisti.com/viewtopic.php?t=27508&p=561045>; stranica posjećena 06.08.2017.; istaknuo: Z.P.)

Eto, dragi Hrvati, ako niste znali, ustaški pokret je bio toliko moćan da je čak i u samome Beogradu provodio svoju samovolju, a njihovo „zataškavanje“ vlastitih „zločina nad Srbima“ i tvrdnje kako iste čine ustvari komunističko-četničke bande, očito je imalo mnogo veći upliv na javno mnijenje u Srbiji nego cjelokupna nedićevska, ljotićevska i četnička propaganda. Nemojte propustiti obratiti pozornost i na ove opservacije autora navedenog citata vezano za današnju „tihu okupaciju“ Vojvodine, Bosne i Srbije koju Hrvatska (ako niste znali) provodi uz pomoć SAD-a i EU!?

No, da se ostavimo nebuloza poremećenih srpskih fašista i kratko pređemo preko nekih nespornih činjenica vezano za ustaško-srbijanske diplomatske odnose tijekom Drugoga svjetskog rata.

Konzul NDH na komemoraciji bugarskom caru Borisu, 5. rujna 1943. (održana u bugarskom veleposlanstvu u Beogradu, Birčaninova ulica)

Prvi konzul NDH u Beogradu bio je domobranski satnik **Josip Lončarević koji je tamo stigao već koncem travnja 1941. godine**, dok je ustaški vicekonzul **Tihomir Vincetić** (izravno odgovoran ministru vanjskih poslova NDH dr **Mladenu Lorkoviću**), na dužnost stupio 25. 7. 1941. U travnju 1942., Lončarevića je zamijenio dr **Ante Nikšić**, čovjek od posebnog Pavelićevog povjerenja. Osoblje Konzulata su sačinjavali uniformirani ustaški dočasnici i časnici, za redovite aktivnosti korišten je službeni automobil s diplomatskim (ustaškim) tablicama NDH kojemu su na vjetrobranima vijorile zastavice s istim (ustaškim) znamenjem, a grb NDH bio je vidno istaknut i na pročelju zgrade Konzulata (čije je sjedište najprije bilo u središtu grada – na adresi Prestolonaslednikov trg br. 12, a potom u ulici Dobračina 22).

Kroz cijelo vrijeme djelovanja ovog diplomatskog tijela NDH u Beogradu, **konzuli i njihovi suradnici nisu zabilježili ni jedan jedini ozbiljniji incident (izuzev povremenih pjevanja pogrđnih pjesama na račun Pavelića), a zanimljivo je da je većina Beograđana (prema izvješćima samoga Konzulata) Josipa Broza Tita također zvala „ustašom“ i imala vrlo negativan stav prema njemu.**

Konzulat NDH prekinuo je svoj rad uoči „bitke za Beograd“, polovicom listopada 1944. godine. Sve ove i druge bitne podatke o Konzulatu kao zakonitoj i legalno uspostavljenoj pravnoj osobi, kako je već navedeno, nalazimo na stranici *Nacionalnog arhivskog infomacijskog sustava* (http://arhinet.arhiv.hr/details.aspx?ItemId=3_1485)

Dakle, predsjednik srbijanske kvislinške vlade, **Milan Nedić od samoga je početka rata s ustaškim vlastima imao potpisani sporazum o „razmjeni“ stanovništva i priznavao pravo na postojanje NDH (dokaz u prilog tomu je i prihvaćanje konzularnog predstavništva u Beogradu), ali je isto tako zaplotnjački, perfidno i podmuklo radio iza leđa Paveliću šurujući s Nijemcima i prikupljajući podatke o „istrebljenju što ga je nad srpskim narodom u NDH provodi Pavelićev režim“!?**

U svrhu vođenja propagande protiv NDH i Pavelića – a s ciljem izazivanja reakcije Nijemaca – Nedićeva „vlada“ je na poticaj Srpske pravoslavne crkve i u suradnji s njome, formirala „Komesarijat za preseljenike i izbeglice“ (sam naziv sugerira da je bila riječ o onima koji su IZBJEGLI ili PRESELILI, a nigdje se ne spominje riječ „PROTERANI“, „DEPORTOVANI“ ili slično, što bi ukazivalo na organizirano i nasilno uklanjanje srpskog življa s prostora NDH.

U svojoj knjizi *NDH u Beogradu* (Zagreb, 1995.), hrvatski publicist, novinar i prevoditelj **Aleksandar Vojinović** (autor desetak knjiga i dobitnik Godišnje nagrade HND-a za 1991.), donosi iscrpnu analizu vezano za temu obrađenu u ovom tekstu i predstavlja dragocjen izvor podataka za svakog istraživača kojemu je stalo do istine o Drugom svjetskom ratu.

Dokaze o metodama prljave propagande koju su udruženim snagama vodili Nedićev režim i Srpska pravoslavna crkva s ciljem dokazivanja „progona i genocida nad srpskim narodom od strane NDH“, nalazimo u mnogim komunističkim izvorima, pa i u pamfletu *Vladimira Dedijera i Antuna Miletića*, pozamašnoj (935 stranica) luksuzno opremljenoj knjižurini (s tvrdim uvezom), prilično „zvučnog“ naslova: „*Proterivanje Srba sa ognjišta 1941-1944.*“ (Beograd – Prosveta, 1989.).

U Četvrtom poglavlju, od str. 801 nadalje (na pune 132 stranice), detaljno se govori o formiranju vladinog „Komesarijata za preseljenike i izbeglice“, njegovom sastavu, ovlastima, načinu i tehnologiji rada, financiranju, strategiji itd. Pristupi li se (barem i površno) analizi ovog materijala, postaje bjelodano kako se radilo i ***najobičnijoj perfidnoj kampanji, pri čemu su podaci i ukupne aktivnosti provedeni i podešavani prema potrebama trenutka i u skladu s ciljem ovog projekta, ali se isto tako u svemu jasno odražava njezina površnost, plitkost i diletantizam. Najkraće rečeno, supstrat građe u cijelosti više razotkriva laži i konstrukcije aktera kampanje, nego što služi kao dokaz za ono što se pokušava nametnuti čitatelju kao istina.*** Nije nevažno napomenuti i to da je ovaj pamflet rađen smišljeno, uoči rata (kao i većina drugih) i da je sasvim nalik onima što su ih klepali **Milan Bulajić, Vasilije Krestić, Veselin Đuretić** i drugi velikosrpski propagandisti, te da je u datim okolnostima to bio očit doprinos Dedijera i Miletića općoj naci-fašističkoj euforiji koja je u to vrijeme zahvatila srpsku naciju.

Knjižurina je odmah po tiskanju postala dijelom fundusa javnih knjižnica, školskih biblioteka, garnizonskih (vojnih) čitaonica „JNA“ na području cijele SFRJ i (među mnogim istaknutim srpskim intelektualcima i povjesničarima) smatrana je velikim doprinosom „istorijskoj istini“ o Drugom svjetskom ratu.

Uzimajući u obzir sve što je naprijed rečeno, nije suvišno osvrnuti se kratko i na demografske pokazatelje koji govore u prilog tezi da su Srbi uvelike predimenzionirali i prenasglasili svoje stradanje u razdoblju Drugoga svjetskog rata, napuhujući brojke do fantastičnih razmjera.

Umjesto širenja ove teme koja bi zahtijevala opsežnu elaboraciju, evo samo nekih podataka. Oni nedvojbeno opovrgavaju sve teorije o masovnom uništavanju Srba i strašnim

razmjerima „genocida koji je nad njima počinjen u XX veku“. Službeni statistički podaci Kraljevine Jugoslavije i njezine nasljednice, SFRJ, neumoljivi su, a govore sljedeće:

1. U razdoblju **od 1921. do 1991. godine, broj Srba u „užoj Srbiji“** (odnosno, Srbiji bez pokrajina) **povećan je za preko 100% (sa 2.531.321, na 5.081.766);**
2. U isto vrijeme, u ovom za demografiju vrlo kratkom razdoblju od 70 godina, **broj Srba u Jugoslaviji, porastao je za fantastičnih 86,17% (u apsolutnom broju, sa 4.580.775 na 8.528.047);**
3. **Broj Srba u promatranom razdoblju, u gotovo svim ostalim republikama i pokrajinama također je uglavnom drastično porastao (u Bosni i Hercegovini za 65%, u Crnoj Gori za čak 963%, u Vojvodini za 122%, u Makedoniji za 251%, u Sloveniji za 715%, na Kosovu za 235%), a smanjen je samo u Hrvatskoj, i to za 1,5% – što u apsolutnom broju iznosi samo 218, (unatoč ratu i masovnom napuštanju pojedinih krajeva Hrvatske u vrijeme kolonizacije u Vojvodinu i sl.)**

(Izvor podataka: dr Stanko Žuljić, *Srpski etnos i velikosrpstvo*, Zagreb, 1997., str.166., tablica 14.)

Pri svemu tomu, **treba imati u vidu, da je prosječna stopa (demografskog) rasta srpskog stanovništva kroz cijelo razdoblje promatranih 70 godina stalno opadala** (kao i kod svih drugih naroda u Jugoslaviji – osim Albanaca i Roma) i da je ona kod Srba **ispod prosjeka Jugoslavije** za promatrano razdoblje, pa stoga sve priče vezane za naprijed spomenute tvrdnje srpske historiografije o enormnim ratnim gubicima srpskog naroda u Drugom svjetskom ratu postaju uistinu bespredmetne.

Uzmemo li u obzir kolonizirane Srbe (koji su u uglavnom u Vojvodinu organizirano preseljavani mahom iz Hrvatske, Bosne Hercegovine, Crne Gore i „uže“ Srbije), a bilo ih je u razdoblju 1945-1948. godine najmanje 260.000 (ne računajući neregularne koloniste koji su dolazili izvan organiziranih skupina) stvari postaju još očiglednije, i ove povijesne laži u cijelosti se razobličuju.

Među najviše eksploatiranim lažima koje se već desetljećima provlače u javnosti s isključivim ciljem da se Hrvate kolektivno optuži za genocidnost, nalaze se i one koje su po svojoj konstrukciji izvan sfere zdravog razuma, ali su, na žalost, upornošću velikosrpskih i komunističkih propagandista već poodavno zaživjele ne samo na ovim prostorima, nego i u velikom dijelu svjetskog javnog mnijenja, kao stereotipi kojima se danas malo tko bavi – a trebalo bi, jer upravo obaranje tih lažnih i neutemeljenih teza – i to na osnovu njihove (srpske i komunističke) službene statistike – na najbolji i najslikovitiji način razotkriva svu monstruoznost rasističkih teorija kojima se hrvatskome narodu nastoji nametnuti kolektivna krivnja i obilježiti ga „zločinačkim“ i „genocidnim“, tako da svaki od nas već prije rođenja dobije tu sramotnu stigmu; i sve kako bismo izgubili pravo na samobitnost, slobodu i svoju državu, što je prirodna, legitimna i opravdana težnja svakog naroda pod Suncem i kapom nebeskom.

Nije li vrijeme da se naše institucije zadužene za ova pitanja i vrhunski intelektualci i povjesničari (državotvornog usmjerenja – jer na druge ne možemo računati) konačno malo ozbiljnije pozabave problematikom koja nas tako teško opterećuje već više od sedam desetljeća i da s našeg naroda jednom zauvijek skinu nepravedno nametnutu stigmom kojom su nas zajedničkim snagama obilježili velikosrpski nacisti i naši (domaći) crveni fašisti?

Zlatko Pinter/Kamenjar.com

Dokumenti koji jasno svjedoče da je Nezavisna Država Hrvatska stvorena samo i jedino voljom i borbom hrvatskoga naroda

Princ Pavle Karađorđević i Adolf Hitler

Jedna od osnovnih “povijesnih tvrdnji” jugokomunističkih “povjesničara”: Goldsteina, Klasića, Jakovine i njima sličnih domaćih i stranih mrzitelja hrvatskoga naroda, koju stalno ponavljaju jest da su Nezavisnu Državu Hrvatsku stvorili Hitler i Mussolini, čime našim mladim naraštajima pokušavaju reći da je ona bila nenaravna i od većine hrvatskoga naroda nepoželjna fašistička tvorevina.

Povrh toga, iako vrlo dobro znadu da su se Hitler i Mussolini davno prije proglašenja NDH odlučili za Jugoslaviju, oni tvrde da je jedan veliki dio hrvatske inteligencije koja je vodila ovu državu bio zatrovan fašizmom i nacizmom.

Nu izgleda da su toj “fašistički i nacistički nastrojenoj” hrvatskoj inteligenciji te ideologije bile dobro poznate pa je Nationalsocijalistička stranka, osnovana u Zagrebu 1940., (zabranjena po zapoviedi Poglavnika 1941.) imala 7 članova, a fašistička nikada nije postojala.

Ali oni koji bez ikakvih valjanih dokaza tvrde da je dio hrvatske inteligencije škiljio u Berlin i Rim isto tako tvrde da su ustaše, koji su se u to doba nalazili u talijanskim i njemačkim zatvorima ili bili internirani na Liparima i drugim talijanskim vukanskim otocima i svi oni koji su je kasnije branili i za nju ginuli bili “kvislinzi” i Hitlerovi i Mussolinijevi plaćenici.

Nu pogledamo kako su događaje prije stvaranja Nezavisne Države Hrvatske opisali i nepobitnim dokumentima podkriepili preživjeli izbjegli hrvatski politički ljudi i intelektualci kao: dr. Vjekoslav Vrančić, Edo Bulat, Kazimir Katalinić Milan Ilinić i drugi, čije ćemo zapise ovdje objaviti u nekoliko nastavaka.

Kako je Hitler čuvao Jugoslaviju

Jedna od niza protuhrvatskih knjiga je i knjiga “Der Kroatische Ustascha Staat 1941. - 1945.” koju su 1964. napisali Mađar Ladislaus Hory i Niemac Martin Broszat. Neosvrćući se na Horyjeve i Borszatove osobne priče i mišljenja mi ćemo iz te knjige preuzeti one podatke iz tajnih spisa njemačkog ratnog ministarstva vanjskih poslova, koji su Borszatu (ali ne i nama) bili na raspolaganju o Hitlerovoj politici prema Jugoslaviji i Hrvatima.

Na str. 13, Broszat piše da je “Völkischer Beobachter” (službeno glasilo Nacinalsocijalističke partije, nap.a.), i to samo izdanje za južnu Njemačku, 2. travnja 1941., po prvi put pisao da “u

Hrvatskoj postoji jedna znatna nacionalistička opozicija, koja pod vodstvom dra A. Pavelića, koji je nakon umorstva kralja emigrirao u Italiju, radi na podpunom odciepljenju od Srbije.”

Do toga vremena Beobachter je pisao samo o dru Vladku Mačeku kao centralnoj figuri hrvatske politike.

Jasno je da su Beobachter i Broszat vrlo malo znali o dru Paveliću kad su mogli napisati da je on emigrirao u Italiju nakon atentata na Aleksandra Karađorđevića.

Unatoč tomu značajno je za sve njemačke dokumente da se s njima nije služio samo Broszat, nego i jugoslavenski komunistički historičari, poglavito generalmajor Franjo Tuđman koji u svome djelu “The Independent State of Croatia as an instrument of policy of the occupation of Yugoslavia and People’s Liberation Movement in Croatia 1941 - 1945” (Nezavisna Država Hrvatska kao instrument politike okupacije Jugoslavije i Narodnooslobodilački pokret u Hrvatskoj 1941. - 1945.) i “Les systemes d ’occupation en Yugoslavie 1941 - 1945” (Sistemi okupacije Jugoslavije 1941. - 1945.).

(Eto, tako je nekoć pisao naš Francek, nap. a.).

Nitko nam, dakle, ne može prigovoriti da smo izabrali za nas Hrvate najpovoljnije izvore. Naprotiv, sigurno je da oni (Broszat, i Tuđman) te događaje prikazuju jednostrano, s nacionalsocijalističkoga stanovišta, koje je u ovom slučaju odlučujuće, jer mi iztražujemo kako je, prema njihovim tvrdnjama, Hitler tobože “pomagao Hrvate i osnovao NDH”.

Da su njemačke demokratske vlade prije Hitlera gajile izvjesne simpatije prema hrvatskom narodu nije nikakva tajna. One prema Hrvatskoj nisu imale nikakvih osvajačkih namjera, a ono što je u njihovim očima dizalo Hrvatima cieniu jest njihovo primjerno vojničko držanje za vrieme 1. svj. rata.

Ta i takva službena politika Njemačke naglo se promienila Hitlerovim dolazkom na vlast. Broszat na 22. str. piše da je nakon proglašenja (Aleksandrove) diktature nastalo jedno središte ustaške propagande oko “Hrvatske informacione službe”, od 1932. godine “Croatia Press” i tjednika “Nezavisna Država Hrvatska”, te da je u Berlinu kao organizator ustaške štampe djelovao iz Beča doseljeni dr. Branko Jelić. Ali već na 26. str. mora priznati da je Hitlerovo ministarstvo vanjskih poslova, koje je imalo iznimno prijateljske odnose s Beogradom, već u ljeto 1933. pokušalo pomoću pruskoga Getapoa zabraniti ove listove.

Krajem studenoga te iste godine u razpravu o zabrani umješao se i sam Hitler i već 25 siječnja iduće godine oba lista su bila zabranjena. Broszat dalje na 27. str. potvrđuje da je sloboda kretanja ustaša u Hitlerovoj Njemačkoj bila u cijelosti i strože zabranjena nego u Italiji. Broszat naglašava da je nakon ubojstva Aleksandra 1934. u Marseilleu vlada Trećega Reicha jasno demonstrirala svoje simpatije za srbsku vladajuću kuću i priznaje da je njemačka vlada na zahtjev Jugoslavije i prije i poslie atentata poduzimala korake protiv hrvatskih emigranata, te da je u Berlinu iza atentata neko vrieme bio zatvoren i Mladen Lorković, da je djelovanje ustaša (što je njegov sinonim za sve Hrvate) u Njemačkoj bilo vrlo ograničeno i da “ništa ne ukazuje na to da su vlada Trećega Reicha ili ministarstvo vanjskih poslova u sliedećim godinama, točnije do Simovićeva puča 27. ožujka 1941., ustaše potajno bodrile ili pomagale”.

Prema tome absurd je govoriti o bilo kakvom Hitlerovom pomaganju Hrvatima, ustašama i dru Anti Paveliću do 2. travnja 1941. godine.

Naprotiv, Broszat prizna da su odnosi s Jugoslavijom, na čiji obstanak je njemačka diplomacija računala, imali veliku važnost za Njemačku.

To držanje on tumači time da su Njemačka i Jugoslavija bile protivnice restauracije Habsburške monarhije i da Jugoslavija nije bila protiv priključenja Austrije Njemačkoj.

Prvo je točno, ali nije odlučujuće, a drugo je netočno jer se zasniva samo na jednom izvještaju njemačkog poslanika u Londonu, a na temelju njegova razgovora, 31. siječnja 1936., s tadašnjim regentom knezom Pavlom Karađorđevićem.

Hitler nikada nije kanio razbijati Jugoslaviju. On je, kako je jednom izjavio, Srbe smatrao Prusima Balkana. Toj njegovoj ocjeni kriva je vješta srbijanska promičba (laž) i njegovo neznanje o srbskim “pobedama” u 1. svj. ratu. Zato je on Jugoslaviju smatrao nekakvom balkanskom vojničkom velesilom.

Srbija je k tomu u Trećem Reichu imala važne prijatelje, reichsmaršala Hermana Göringa i Hitlrovog osobnog tumača Otta Gustava Schmidta, koji je navodno bio srbski zet. (What else is new???)

Ne samo da Hitler u svome Reichu nije pomagao hrvatske emigrante, nego je, kao što će kasnije i Bundesrepublik Duetschland, dozvolio da ih jugoslavenki agenti progone i ubijaju.

Odmah nakon priključenja Austrije Trećem Reichu, 1938., jugoslavenski ambasador u Beču zatražio je od Gestapoa da uhiti i izruči generala Stjepana Sarkotića, pukovnika Ivana Perčevića i jedanaest drugih Hrvata. Gestapo je odbio, jer je, kako je izjavio, ustanovio da je ta grupa “bezazlena”, ali je dodao da ustaška organizacija neće biti dozvoljena na tlu Reicha

Puno jasnije izrazio se o tom pitanju Hitlerov ministar vanjskih poslova Joachim Ribbentrop u svojoj izjavi Talijanima ovim riečima: “Kao što je gospodin Mussolini nezainteresiran za Češku, tako smo i mi nezainteresirani za hrvatsko pitanje!”, piše Broszat na 32. stranici.

Odnosi Trećega Reicha i Ustaškog pokreta razvijali su se ovako:

Gotovo odmah dolazkom Hitlera na vlast zabranjeni su ustaški listovi koji su do tada tiskani u Berlinu, a za tim su slijedile godine “velike šutnje”.

Kao rezultat pogodbe između Hitlera i Mussolinija, Čehoslovačka je pod pala pod intersnu sferu Njemačke, a Jugoslavija pod interesnu sferu Italije. Na temelju toga u njemačkom ministarstvu vanjskih poslova bilo je zabranjeno razpravljati o hrvatskom pitanju.

Tako je to bilo sve do Simovićevog puča 27. ožujka 1941. godine. Toga dana odlučio je Hitler napasti Jugoslaviju, koja je samo dva dana ranije pristupila Trojnom paktu, kada je podpisan i tajni protokol kojim jugoslavenska vlada njemačkoj vojnoj sili daje pravo nesmetanog prelaza preko jugoslavenskog teritorija.

Kako Srbi uvijek žele sjediti na dvie stolice i Dušan Simović je poslie puča bio spreman priznati taj protokol i odobriti prelaz njemačke vojne sile preko Jugoslavije. Ali, kad mu je njegov veleposlanik u Beogradu, Viktor von Heeren, prenio tu Simovićevu ponudu Hitler je zbog njegova puča pao u jednu od njegovih poznatih tiraža bijesa i rekao Heerenu da ni njemu ne vjeruje i sad najednom, kad mu nije ništa drugo preostalo, počeo računati da će Hrvati stati na njegovu stranu i za protuuslugu bio im spreman osigurati odgovarajući politički postupak. Tom njegovom izlaganju Borszat je na 40. str. u navodnicima nadodao “i kasniju autonomiju”.

Ali 27. ožujka 1941. Hitler, koji je imao planove za preuređenje ciele Europe, još nije znao što će učiniti u Jugoslaviji, točnije kako će ju razpodieliti. Zato je on k sebi najprije pozvao poslanike Mađarske i Bugarske da bi ih upoznao s povoljnim prilikama koje on pruža njihovim državama. Nakon što ih je uvjerio da se je preračunao u pitanju Jugoslavije on je htio čuti njihova mišljenja o planu kojim će on jadransku obalu dati Italiji, Banat i Branju Mađarskoj, a Makedoniju Bugarskoj.

Koliko je Hitler krivo prosuđivao Jugoslaviju i precjenjivao njezinu vojničku i političku snagu, a podcjenjivao hrvatsku revolucinarnu volju i moć vidi se po tome što je odmah poslie puča zapovjedio da se pripremi jaka zračna obrana za mjesta u blizini jugoslavenske granice: Gratz, Klagenfurt, Löben, čak i Beč. Ali nije Hitler bio sam koji je precjenjivao moć Jugoslavije. Isto to činio je i gotovo čitav zapadni sviet. Protivnik Jugoslavije nije u ono doba bila ni fašistička Italija. Kako bi ju pridobio za svoj plan razbijanja Jugoslavije Hitler na dan Simovićeva puča piše Mussoliniju (DOC, p. 397) da je on od početka Jugoslaviju smatrao opasnim faktorom u sukobu s Grčkom.

Očito je da je njemu bilo poznato da ni Mussolini, uslied međunarodnih pritisaka poslie atentata na Aleksandra 1934., nije više imao namjeru razbijati Jugoslaviju ni, prema tome, pomagati Hrvatima.

Događaji izazvani Simovićevim pučem razvijali su se munjevitom brzinom.

Odmah idući dan poslie puča i demonstracija na kojima su Srbi vikali “ Bolje rat, nego pakt! i Bolje grob, nego rob!, Simović je primio njemačkog veleposlanika Viktora von Herena, kojega je počeo uvjeravati da je on uvijek bio prijatelj Njemaca i da je ponosan na svoje prijateljstvo s reichmaršalom Hermanom Göringom i feldmaršalom Erhardom Milchom. Za puč je rekao da je “ta revolucija imala unutarnje političke uzroke (DOC, pp 399/400). Nu von Heeren nije bio toliko glup da ne bi znao da je to samo još jedna od debelih srbskih laži.

Iako je Broszat pod utjecajem svoga “objektivnog” mađarskog suradnika Horya napisao da je Hitler mađarskom regentu Miklošu Horty de Nagybanya nudio nešto “što mađari nisu htjeli uzeti”, taj “nesebični mađarski političar”, negda austrijski admiral, mu je potvrdio da Mađarska ima zahtjeva prema Jugoslaviji i da očekuje njihovo izpunjenje, ali da Mađari nisu namjeravali uključiti Hrvatsku u svoju državu, kako je to Hitler tražio. Sve što su oni “skromno” za sebe tražili bio je koridor do Jadrana, koji bi prolazio pokraj Zagreba (DOC. p. 404), što su Broszat i Hory u interesu “mađarskog poštenja” “zaboravili” spomenuti.

Unatoč tomu što je tri dana poslie puča, 30. ožujka 1941. Simović, kao pravi Srbin, sjeo na dvie stolice i tajno priznao potpisani pristup Jugoslavije Trojnome Paktu, što se često i vrlo vješto zaboravlja, iz Beograda je opozvan od srbskih oficira poppljuvani ambasador Viktor von Heeren, jedan od glavnih pobornika Hitlerove prosrbske politike.

Ministar vanjskih poslova Joachim von Ribbentrop je nakon toga odlučio uzpostaviti vezu s drom Vladkom Mačekom. Inicijativa za tu vezu nije potekla od njega nego od samoga Mačeka. Maček je 28. ožujka posredstvom nekog inženjera Doerfera pokušao stupiti s njim u vezu i naložio Alfredu Freundtu, njemačkom generalnom konzulu u Zagrebu, da ju uzpostavi i on ju je uzpostavio tek dva dana kasnije. (DOC., p. 424).

Isti dan u jednom drugom povjerljivom brzojavu (DOC., p. 425) Ribbentrop odjednom spominje nezavisnu Hrvatsku u okviru novog poredka u Europi, ali samo “ako bi jugoslavenska država propala kroz svoje pogriške”.

Dva dana kasnije Freundt je javio Ribbentropu da je stupio u vezu s Vladkom Mačekom i da je ovaj u Beograd poslao inženjera Košutića da Simoviću postavi uvjete za ulazak hrvatskih ministara u njegovu vladu. Maček je među ostalim tražio ostavku ministra rata Bogoljuba Ilića, da se vojska povuče iz politike i da se uz kralja postave dva suregenta od kojih bi jedan imao biti Hrvat. Iako Simović nije izpunio ni jedan od tih njegovih zahtjeva Maček je, (kako bi spasio Jugoslaviju), ušao u njegovu vladu. (DOC., p. 426).

Svim političarima bilo je tada jasno da je rat tu. Kako se vidi iz jednoga brzojava Wenera Friedricha Schulenburga, njemačkoga poslanika u Moskvi, 1. travnja predsjednik Simovićeve vlade Dragoljub Jovanović odputovao je u Rim da pokuša spriječiti rat s Njemačkom i Italijom.

Istoga dana Sovjetski Savez je ponudio oružje jugoslavenskom vojnom izaslaniku u Moskvi pukovniku Popoviću DOC., 427.

Nastavak sledi
Za Dom Spremni!
Zvonimir R. Došen

[1946x_20230511_Jurlin_Zeljani_HKB_udbasi_Lustracija.docm](#)

2023-05-11

Hoće li sa novim nadbiskupom "zapuhati novi vjetrovi" ?

Bolje je u mraku upaliti jednu svijeću nego stalno proklinjati tamu!

A da je za promjenu bilo # imenovati # te udbaše i njihove gojence ili recimo obznaniti uz čiju se to pomoć i blagoslov zavodi hrvatski narod. I kako?

Žalosno ali činjenica da su najžešći protivnici LUSTRACIJE, usprkos tome što je papa Benedikt XVI pozvao Crkve u bivšim komunističkim zemljama na lustraciju, crkvene institucije u RH. Primjera radi bivši tajnik Ivana Pavla osnovao je u Poljskoj komisiju "Briga i sjećanje", a rezultat te njihove unutarcrkvene lustracije bilo lustriranje varšavskog nadbiskupa mons. Wielgusa koji je radio za komunističku tajnu policiju. Isto tako je i Papa Benedikt XVI pozvao Crkve u svim bivšim komunističkim zemljama na LUSTRACIJU, samo što se neposlušni vrh Katoličke crkve u Hrvatskoj na taj taj papin dobronamjerni zahtjev oglušio, a zašto? Jer hedonistički uživaju u svim materijalnim i inim povlasticama koje dobivaju od režimskih struktura, uključujući sve udbo kriminalne frakcije. Tu je formulu prvi javno otkrio Sanader rekavši "ako hoćeš dobiti izbore daj Crkvi i medijima". Dakle, kada na takvu lustraciju pozove i napravi je sama HBK, tek će onda ovakve izjave dobiti kakav takav smisao i vjerodostojnost.

Dakle, institucija crkve je do danas najveći protivnik LUSTRACIJE. Bili i ostali, a zašto? Poznato da jedno vrijeme kada je čak i sam Tuđman o njoj navodno razmišljao, oni su se žestoko protivili, a oni pak kojima je to sve poznato, znaju i zašto. Naime, u samim dokumentima udba-estoji da su "na kraju perioda" imali 83 suradnika; 67 za katolike (3 u inozemstvu), 13 za pravoslavne i 3 za ostale vjerske zajednice te 89 operativnih veza, a dominira RKT crkva sa 65 operativnih veza i 17 SPC. Najgori su pak bilo oni koji su koristili svete ispovjedi i to od naše dijaspore vani, bilo je i takvih. Zna se također i koji su biskupi radili za udba-u jer devet tada AKTIVNIH biskupa intezivno je surađivalo sa službom. Npr. Franjo Kuharić je bio protiv lustracije i još 90tih predan mu je popis s imenima svećenika koji su radili za Udba-u. Njega je pak za župnika postavio biskup Šeper, a 1964. i za biskupa u zagrebačkoj katedrali, kao svog pomoćnog biskupa, a tko i za koga je radio Šeper kao i za sve ostalo upućujem na čitanje knjige mons. Fabijana Veraje "Putovima providnosti". Nije nikakva tajna ni to da je Udrugu katoličkih svećenika osnovala KPJ, odnosno njezina politička policija UDB-a. Sve je naime započelo sa Vladimirom Bakarićem koji je uzeo u zaštitu sva svećenička udruženja i kojima su komunisti davali plaću, mirovinsko i zdravstveno osiguranje.

Dakle, sve isto kao danas s Vatikanskim ugovorima.

Zar je recimo slučajno to da je sad već pok. Antu Barišića (KNOJ) Tuđman postavio za svog savjetnika. Rođen u Drnišu, diplomirao politologiju i zaposlio se u zagrebačkoj ispostavi Službe državne sigurnosti, gdje se specijalizirao za tzv. liniju klera. Po vlastitom priznanju uhodio je svećenike i časne sestre, a onda ih ucjenama tjerao da mu dojavljaju informacije o višem kaptolskom kleru.

Temeljno pitanje ako je Hrvatska danas u moralnoj krizi, tko je za to odgovoran ili pak najodgovorniji??? Udba i kriminalci ili farizeji i lažni pastiri, odnosno čobani koji žive od prodaje čudoređa. Ako Istina oslobađa čemu onda svekolika šutnja? Ako put u slobodu traži veliku hrabrost i ustrajnost, te zajedništvo putnika i vođa i zašto crkva ne promiče takve vrijednosti u svome kršćanskom djelovanju? I zar ne bi bilo logično da u državi koja se deklarira kršćanskom s preko 90% katolika, ima bar približno toliko odgovornosti i čudoređa?

KRIZA ČUDOREĐA = GRIJEH STRUKTURA + GRIJEH PROPUSTA

Željko Jurlin

[20090801_HD_Jadrijevic_ISTINU_O_HOLOKAUSTU_NA_VIDJELO.docm](#)

2009-08-01

Subota, 01 Kolovoz 2009

Ante Rokov Jadrijević, dipl. ing.: ISTINU O HOLOKAUSTU NA VIDJELO!!

ISTINU O HOLOKAUSTU NA VIDJELO!!
TKO SPASI ISTINU, SPASIT ĆE CIJELI SVIJET !

(«Jer će nas samo istina osloboditi»)

Svakim danom nas sve više i više, sve histeričnije i sve paranoičnije bombardiraju naši Gospodari Medija, odnosno Gospodari Laži (!!)

navodno prijekom potrebom da se u naše hrvatske škole što prije uvede (uvozno!) učenje o velikom židovskom holokaustu («Šoah») u Drugom Svjetskom ratu.

Dakle, da učimo njihove velike laži, a da zaboravimo da se mnogo veći holokaust dogodio nama Hrvatima!

U soroševskom «Vjesniku» je (kao «podlistak») izašao evo već 55. nastavak histerične i paranoične knjige kanadske

Židovke Erne Paris pod naslovom «Duge sjene» (sa znakovitim podnaslovom «Istina, laži i povijest»).

Ta knjiga bi po mojem čvrstom sudu trebala nositi naslov «Duge Laži», s podnaslovom «sjene, poluistine i povijest»!

Gospođa Erna Paris je nedavno gostovala u Zagrebu, gdje su je ugostili i predstavili hrvatskoj javnosti njen izdavač gosp. Božo Rudež, te sveprisutni balkanski Židov Žarko Puhovski, a u nedostatku odgovarajućih žena u Hrvatskoj, prizvana je iz Beograda gospođa Borka Pavičević, direktorica «Centra za kulturnu dekontaminaciju u Beogradu».

Kojeg li društva! I kojeg li plemenskog saveza!

To je knjiga mržnje!

To je čisti govor mržnje, to je knjiga koja je dobila nekoliko najvećih (namještenih! židovskih!) nagrada u Kanadi i Americi i kojoj će jamačno gosp. George Soros namaknuti i par sličnih nagrada na Balkanu.

Već u ovih prvih 55 nastavaka ona se okomila na sve što u Europi nije židovsko.

Dakako, najgore su prošli Nijemci, ali se Bogme, žestoko obračunala i s Francuzima, ne štedeći ih nimalo, pa čak sumnjičeći i najvećeg francuskog heroja Pokreta otpora Jeana Moulina!

Na redu su i Britanci i Talijani.

Što li onda čeka nas Hrvate?!!

* * * * *

Ta knjiga me je natjerala da se konačno malo više pozabavim trz. židovskim Holokaustom i da konačno dovršim čitanje nekoliko knjiga koje sam godinama kupovao o toj temi.

I opet sam došao na isto!

Evo što.

1.- Uoči Drugog Svjetskog rata, 1938.g. bilo je u svijetu oko 14,5 milijuna Židova.

Na popisu 1948.g. bilo je u svijetu popisano između 16 i 18 milijuna Židova!

2. – Ako ih je u Drugom Svjetskom ratu bilo «likvidirano» šest milijuna, kako li je onda broj Židova u samo deset godina porastao za više od osam milijuna, dakle udvostručio se ?!

3. – Na spomen pločama (na više jezika) u bivšem logoru Auschwitz je najprije pisalo da je tu ubijeno četiri milijuna Židova.

To je bio podatak koji je od samog početka izazivao veliku nevjericu i sumnju.

Nezavisni povjesničari, istraživači, publicisti i mnogi dugi su počeli «čeprkati» po tome, pojavilo se veliko mnoštvo novih članaka, svjedočanstava i knjiga, te je nakon žučnih polemika i ogorčenog natezanja u europskom tisku.

Svjetski židovski kongres priznao «grešku», te dao izmijeniti te svoje spomen ploče.

Umjesto četiri milijuna «likvidiranih» Židova, stavili su milijun i pol Židova!

Međutim, ni ta brojka nije dugo izdržala.

Usljedila su nova otkrića i nove žestoke polemike, izašlo je mnoštvo novih knjiga, koje su opovrgavale i tu novu laž!

Teškom mukom i teška srca su Međunarodni Židovi opet promijenili svoje spomen ploče i stavili da je u Auschwitzu «likvidirano» samo oko milijun Židova.

Međutim ni ta brojka nije izdržala..... (više o tome zainteresirani čitatelj može naći u knjizi Rogera Garaudyja, bivšeg ideologa francuske komunističke partije, koji je često bio Titov gost u Beogradu i na Brijunima,

«Mitovi utemeljitelji izraelske politike», te u knjizi «Hitler i Izrael» našeg vrsnog povjesničara Ivana Mužića iz Splita.

* * * * *

Zaustavimo se malo na ovom mjestu!

Pretpostavimo da je u Auschwitzu «likvidirano» samo milijun Židova (mnoge nove knjige i tu brojku umanjuju pet, pa čak i više od pet puta!).

U tom slučaju broj «likvidiranih» Židova više ne bi bio šest, nego samo tri milijuna Židova.

Pa ipak, Međunarodni Židovi i dalje bjesomučno galame o «Šest milijuna ubijenih Židova»!

Dakle, čudna računica! O čemu se zapravo radi?

Radi se o ubrzanom rušenju «Kule Stražare Židovskih Laži»!

Zbog toga ih je i uhvatila tolika panika, tolika histerija i tolika paranoja.

U pitanje je došla njihova stoljetna konstrukcija laži, zacrtana, zapisana i osmišljena na Prvom Cionističkom kongresu u Baselu, 1897.g.

Dobro, zapitat će dobronamjerni čitatelj, zašto je to Međunarodnom Židovstvu trebalo?

Trebalo je iz istih razloga kao i Srbima glede Jasenovca i Rusima da bi enormno podigli iznos ratne odštete poraženoj nacističkoj Njemačkoj i ponovo podjarmili pobjedničku partizansku Hrvatsku!

Međunarodnom Židovstvu je ta megalomanska laž trebala kako bi opravdali i uvijek iznova kapitalizirali svoje novostečeno pravo na svoju državu u Palestini, jer je, Bože moj, Palestina njima «Obećana zemlja», baš njima i nikom drugom, jer su, Bože moj, baš oni «Izabrani narod».

Srbima je golema i napuhana laž o Jasenovcu bila potrebna da bi prikriju svoje genocidne zločine u Zagrebu 1945.g., one kod Maribora i Celja, na Blajburškom polju, na Kočevskom Rogu i na brojnim «Marševima smrti», koji su nakon toga uslijedili.

Neki od tih «Marševa smrti» su završili i u Jasenovcu, te u Staroj Gradiški, gdje su danonoćno, užurbano i bjesomučno «Titovi mesari».

Stoga se istina o Jasenovcu i Staroj Gradiški nije smjela otkrivati 1945.g., premda je bila pronađena sva dokumentacija, sva imena i prezimena logoraša, itd., a istina se nije smjela objelodaniti ni par slijedećih godina, sve do 1949.g. i 1950.g. ili čak mnogo kasnije, kada je Hrvatska već bila smrvljena, kada je već bio ubijen Andrija Hebrang Stariji, kada je general Vječeslav Holjevac bio udaljen iz Hrvatske, a generalu Ivanu Šiblu već bila zapečaćena usta (priča o naglo «penzionisanim» i/ili ušutkanim hrvatskim partizanskim generalima i admiralima je posebna priča, o čemu sam i ja osobno često pisao, još od 1986.g.).

* * * * *

Danas (27.I.2004.g., na «Dan holokausta») u «Vjesniku», na trećoj stranici, jedna novinarka čije prezime iz pijeteta neću navesti, piše da je «prema procjenama, broj ubijenih žrtava u Jasenovcu bio oko 83.000 ljudi («ne manje od 80.000, ali ne veći od 100.000»).

U čemu je trik soroševskog «Vjesnika»?

Prljavi trik «Vjesnika» je u tome da treba pod svaku cijenu braniti kakvu-takvu laž o Jasenovcu, pa makar i «skromnu» brojku od 83.000 ubijenih ljudi u tom logoru.

Pravi trik se skriva u ovoj rečenici udarnog članka «Jasenovac – mračna točka povijesti», citiram doslovce:

«Demografske povijesne analize pokazuju da je broj jasenovačkih žrtava bio oko 83.000, ne manji od 80.000, ali ne veći od 100.000».

Tko još nije shvatio prljavi trik «Vjesnika», odnosno dvojca Fijačko – Ležaja, sve se dakle temelji na «demografskim povijesnim analizama», dakle hipotezama, a ne na čvrstim podacima!

Dakle, nije ubijeno 83.000 ljudi, nego je ubijena samo njihova „demografija“!

Zauzvrat, ja ću navesti jedan čvrst i nepobitan podatak!

Na prvom poslijeratnom popisu stanovništva, 1948.g., jedino su Hrvati izašli s manjkom od oko pola milijuna stanovnika, a svi su drugi narodi Jugoslavije pokazali demografski rast!

Dakako, tu ne ubrajam nekad najveću nacionalnu manjinu u predratnoj Jugoslaviji, naše Nijemce, koji su bili ili zvjerski pobijeni, ili zatočeni u 52 konc-logora diljem Vojvodine i Srijema, ili prognani nazad u ratom porušenu i opljačkanu Njemačku.

Ukratko, «Titovi mesari» su ih pobili oko 100.000, pa je i taj zločin trebalo zamaskirati Jasenovcem!

O tome su mnogo znali Moša Pijade i Slavko Goldstein, koji danas, na «Dan holokausta», taj veliki zločin nad našim Nijemcima – Folksdojčerima 1945.-1948. uporno i bezobrazno negira!

(Interesantno, nitko se još nije pozabavio analizom koliko je Hrvata „demografski“ pobijeno na kraju II. Svjetskog rata!?).

Dakle, hoće li se, uz učenje o holokaustu, u našim školama jednako učiti o velikom holokaustu nad Hrvatima i Nijemcima 1945.g. i kasnije?!

Dakle, u Jasenovcu je ubijeno oko 45-48.000 ljudi, kako je tvrdio i dr. Franjo Tuđman!

Stoga poruka svim «Goldštajanima»: **«Samo će vas istina osloboditi»!!**

Tko spasi istinu, spasit će cijeli svijet!

Za ime Boga velikoga, ne ubijajte svoje mrtve i po stoti put!

Ante Rokov Jadrijević, dipl. ing., prof. Fažana

P.S.: Sjetite se mojih članaka: «Od antisemitizma je samo semitizam gori» (28.IV.2003.)

i «Kome treba Goldsteinova povijest Hrvatske» (svibanj 2003.).

P.S. (2): Dva dana kasnije «Vjesnik» je obustavio podlistak «Duge sjene» Erne Paris!

Pantovščak je prisluškiavao!

A.R.J.

P.S. (3): ni „Vjesnik“, ni „Hrvatsko slovo“, ovo nisu objavili.

A.R.J.

[20090802_HD_Jadrievic_Zidovi_Masoni_Golstain.docm](#)

2009-08-02

Nedjelja, 02 Kolovoz 2009

Ante Rokov Jadrijević, dipl. ing.: KOME TREBA GOLDSTEINOVA POVIJEST HRVATSKE?

**«Mesić se založio za nove udžbenike povijesti»
KOME TREBA GOLDSTEINOVA POVIJEST HRVATSKE?**

Uvodna napomena:

Ove godine učestale su kritike naših najboljih povjesničara na udžbenik hrvatske povijesti Prof.dr. Ive Goldsteina.

Bravo! A evo kako sam ja to isto učinio prije pet godina.

A.R.J.

* * * * *

Pročitao sam ovih dana svibnja 2003.godine dva članka u «Vjesniku» o novoj knjizi Ive Goldsteina «Hrvatska povijest», koja je netom izašla u izdanju Novog Libera (!) iz Zagreba.

Oba je napisao nedavni laureat režimskog novinarstva Tihomir Ponoš.

Prvi mu je naslovljen: »Od doseljenja do danas- informativno i beskompromisno«, a drugi: «Mesić se založio za nove udžbenike povijesti».

Već iz prvog naslova je jasno kakvu nam je to «Hrvatsku povijest» napisao Ivo Goldstein: «beskompromisnu»!

Znači s unaprijed zadatom tezom.

Znači kao političku publicistiku, koja graniči s pamfletom, a ne pravu povijest, odnosno znanstveno djelo.

A možda i kao čisti agit-propovski pamflet!

Uostalom, što smo drugo i mogli očekivati od jednog Goldsteina?!

To izravno potvrđuje i novinar «Vjesnika» Tihomir Ponoš, citiram: «Goldstein u knjizi ne bježi od izricanja povijesnih stavova i povijesnih ocjena.

Ono što je neuobičajeno za hrvatskog povjesničara, u pravilu školovanoga da poštuje kult povijesnog vremenskog odmaka, jest to da se Goldstein ne izbjegava vrlo jasno odrediti i prema najsuvremenijim hrvatskim događajima – velikosrpskoj agresiji i Domovinskom ratu, hrvatsko-bošnjačkom sukobu u BiH, vladavini HDZ-a (.....)

Kada je, pak, riječ o sadržaju toga dijela knjige, sigurno je da pristaše HDZ-a i dr. Franje Tuđmana ne će s osobitim užitkom čitati retke posvećene razdoblju njihove vladavine.....».

Taj svoj članak novinar Ponoš zaključuje ovako: «Najviše će ipak profitirati čitatelji ...» (itd.)

Ponoš nije rekao gdje će se naći takvi čitatelji.

Da takvih ima na Pantovščaku, i ispod Pantovščaka, to znamo.

Poneki će se naći i u sadašnjim Banskim dvorima.

Međutim, najviše će ih se naći u Washingtonu, New Yorku, Londonu i Parizu, odakle su i Goldsteinovi sponzori.

Tamo je mnogo Judona-Škudona, kojima će jedna takva knjiga dobro doći.

Srećom, u Vjesniku već duže vrijeme izlazi podlistak «Crna knjiga Amerike» hrabrog i izvrsnog Kanađanina Petera Scowena, jednog od najnovijih Pravednika među narodima, pa su čitatelji Vjesnika već u ovih 35 nastavaka stigli upoznati te metode pisanja i podvaljivanja poluistina i polulaži, po diktatu američke i Svjetske ZOG-Nadvlade.

Slično smo već čitali kod Pilgera, a najprije kod Philipa Agee-ja, 1963. No pasaran!
 Drugi članak Tihomira Ponoša u Vjesniku, pod naslovom: «Mesić se založio za nove udžbenike povijesti», počinje ovako, citiram: »Knjigu Ive Goldsteina 'Hrvatska povijest' posebno bih preporučio piscima povijesnih udžbenika», kazao je predsjednik Republike Stipe Mesić, napomenuvši da je Goldsteinova knjiga «sigurno nedostajala Hrvatskoj, te bi ju preporučio za čitanje svima koji razmišljaju i govore o hrvatskoj povijesti» (završen citat).

O Mesiću je ovdje suvišno trošiti neke nove riječi.

Stoga samo ovoliko: similis simili gaudet!

Našli se njih dvojica-trojica na istom prljavom zadatku.

Da nam stalno ključaju jetru, da nas kao narod sotoniziraju, da nam podvaljuju, da nam nikad ne daju mira.

E, pa kad je tako, evo da i mi njima počnemo vraćati ljagu za sramotu!

Sve dok oni o nama budu govorili laži, mi ćemo o njima govoriti istinu!

Čudna je ta upornost Židova da se drugim narodima miješaju u njihove unutarnje stvari.

Povijest Židova je prepuna takvih primjera: oni su uvijek u tuđih naroda i u tuđim državama svijali svoju vlastitu državu, otimali je, i zato bezbroj puta bili izgonjeni i istjerivani, pa ipak kao da iz toga ama baš ništa nisu naučili!

Istjerani su iz Španije 1492.g., njih čak 300.000!

Preselili su se u Portugal, ali su već nakon šest godina i otud istjerani. Spaljivali su ih još prije toga u Južnoj Francuskoj (1242.g.).

Istjerani su iz Engleske 1290., njih 16.000! Vratili su se ponovno tek poslije četrsto godina.

Uporan i tvrdoglav neki narod!

Nikako da se prilagodi svojim domaćinima!

Spaljivali su ih u četrnaestom stoljeću u Njemačkoj (dakle, šest stoljeća prije Hitlera!).

Proganjao ih je čak i Martin Luther, crkveni reformator, u šesnaestom stoljeću.

Bili su protjerani i iz Beča, 1421.g., kad je Beč bio prijestolnica njemačkih careva.

Bili su uporni, pa su se poslije dva stoljeća ponovno vratili – vratili se opet novcu i lihvarstvu, i opet postali vrlo utjecajni financijski.

Godine 1670. opet su protjerani iz Beča.

Odlaze u Prusku i Češku, posebno u Prag, gdje su ubrzo lihvarstvom pobrali češko vrhnje i osnovali svoje geto, sa svojih 15.000 članova. .

Židovi su se useljavali i u Poljsku i njenu pokrajinu Litvu, odakle su istjerani 1495., samo tri godine nakon protjerivanja iz Španjolske.

Godine 1526. Židovi su protjerani iz sjeverne Hrvatske.

Prokletstvo za prokletstvom!

* * *

Ima li u svemu tome neka tajna veza?

Jamačno ima! Neka nam Ivo Goldstein napiše jednu malu knjigu o tom vječnom židovskom prokletstvu !

Neka nam objasni kako je ono Njemačka posve iznenada izgubila Prvi Svjetski rat, a nedostajalo joj je samo mjesec dana do pobjede?

I kako to da su baš oni, Židovi «izabrani narod»?

Kako to da je baš njima «Obećana tuđa zemlja», Filistina?

Pa gdje onda da se ise le palestinski Arapi- prastari Filistejci, Moabejci, Amonićani, Idumejci i drugi?

Danas im je, očito, obećana jedna druga zemlja, Amerika.

No, čini se da ni tamo neće još dugo. Podvala s Osamom Bin Ladenom i Saddamom Huseinom im je jedva nekako uspjela, ali se prljavi tragovi sve češće i sve brže otkrivaju.

Evo jednog takvog traga. Predstavljanju Goldsteinove knjige je – neizbježno – prisustvovao i Prof.dr. Ivo Banac, «profesor» na američkom Yale univerzitetu.

I on je tu knjigu ocijenio «izvrsnom». Kao što je to i Yale University «izvrsno», kao sjedište moćne masonske lože «Lubanja i kost», koje je i on član, i iz koje su proistekli i otac i sin George Bush!

Dakle, opet neka tajna veza.

Po toj vezi je i došao «profesor» Ivo Jovanović- Banac, od oca Vase i majke Hadžije, te babe Milice Jovanović, čijim je sinovima Stevanu i Vasi stari Ivan Banac, nemajući svoje djece, poklonio svoje prezime! I tako je od Ivana Jovanovića postao Ivo Banac, koji nam danas i ovdje stalno soli pamet i sprema nove Yugo-okove!

Takvi da će nam pisati povijest!? Malo morgen!

Drugi recenzent je zloglasni riječki kolumnist Zdravko Zima, koji se diči da je «književnik».

On nam već godinama prodaje svoje «Zimske slamarice» u riječkom «Novom listu», prepune njegovih četničkih buha i stjenica.

Sapienti sat!

Dakle, takvi bi nam pisali «Hrvatsku povijest», pod pokroviteljstvom Stipe Mesića i njegovih dirigenata iz Svjetske ZOG-Nadvlade.

Čuvajmo se takvih Judona-Škudona i kad nam darove nose! Uostalom, prisjetimo se malo: zar nam stari Slavko Goldstein već jednom nije podvalio veliku trilogiju o Leonu Davidoviću Bronsteinu – Trockom, iz pera čuvenog Židova Isaaca Deuschera, pronsiranog trockiste, koji nam je na 1200 stranica (1977.g.) sakrio ključnu činjenicu da je Trocki od sedam svojih tajnika imao pet Židova, jednog rusificiranog baltičkog Nijemca i jednog rusificiranog Litvanca.

A nijednog Rusa!

To smo saznali tek u jednoj knjizi Ante Cilige, izdanoj u Puli 1998. od strane Ciliginih prijatelja-povratnika u Hrvatsku iz Rima.

Tek tada su nam neke stvari o Oktobarskoj revoluciji i ulozi brojnih vodećih Židova u njoj postale jasnije!

Dakle, nama ne trebaju njihovi novi udžbenici hrvatske povijesti.

Imamo mi svoje!

Njihovi sigurno neće reći ništa o velikoj komunističkoj prijeviri, krajem 1944.g. niti o velikoj komunističkoj izdaji 1945.g., kada su hrvatski komunisti izdali svoj hrvatski narod.

Kada su izdali Narodni Front. Čemu nam onda takve knjige?

Tko će to normalan i pri zdravoj svijesti čitati?

Ante Rokov Jadrijević (Hrvatski socijal-radikal)

P.S.:

Koristio sam se podacima iz stare knjige Milovana Baletića «Povratak Židova u zemlju izraelovu».

Sjajna i vrlo korisna knjiga.

Kao i Engdahlovu «Stoljeće rata».

Knjige su oružje!

P.S.(2):

Račanov informbirani „Vjesnik“ je odbio objaviti ovaj tekst.

A.R.J.

2014-09-06

[20140906_Mijovic_Aktualno_JJM_europska_cesta.htm](http://www.safaric-safaric.si/zds@@/@21_komuni_yu/@21_komuni-01/20140906_Mijovic_Aktualno_JJM_europska_cesta.htm)

Veleizdajnički čin! Dr. Stijepo Mijović Kočan

http://www.safaric-safaric.si/zds@@/@21_komuni_yu/@21_komuni-01/20140906_Mijovic_Aktualno_JJM_europska_cesta.htm

[20181213_20230513_Otporaseva_Torba_KRIV-SAM.docm](http://www.safaric-safaric.si/zds@@/@21_komuni_yu/@21_komuni-01/20181213_20230513_Otporaseva_Torba_KRIV-SAM.docm)

2023-05-13

IZ OTPORAŠEVE TORBE

‘KRIV SAM’ – piše razočarani Delivuk

Objavljeno 4 godine prije - 13/12/2018 By **Otporaš**<https://kamenjar.com/kategorija/povijesnice/izotporasevetorbe/><https://kamenjar.com/odgovor-udbasa-miroslava-simica-mili-bobanu/><https://kamenjar.com/stitonosa-glas-procelnistva-hrvatskog-narodnog-otpora-hno-za-sjevernu-ameriku-br-1/><https://kamenjar.com/povijest-kuce-petra-boban-gabrica-bobanova-draga/><https://kamenjar.com/mile-boban-otporas-u-borbi-protiv-zlocudnog-raka-myxofibrosarcoma/><https://kamenjar.com/konzulat-ndh-u-beogradu/>

Ova slika je uzeta 22 travnja 2017. Uzeo ju je moj susjed Michael. Mi smo se dogovorili da skinemo staru i stavimo između nas novu drvenu ogradu. To je dio moje bašče. Mile Boban, Otporaš.

Hoću brate, i to hrvatski brate. Zašto ne. Reći ću ono što me muči, a to je da današnji Hrvati se ne nameću tko će od njih više dokumenata pročitati iz povijesti hrvatske prošlosti.

Ja sam bio taj “Razočarani Delivuk” koji je poslao na uredništvo časopisa OTPOR to pismo. Zašto sam to učinio? Ja sam bio u hrvatskoj crkvi na polnočki za Božić 1978. godine u San Jose, California. Poslije sv. Mise na parking u ljudi jedni drugima čestitaju Božić i sv. Isusovo porođenje. Bilo je i rakije kojom su se prijatelji častili. Poslije svaki je išao svojoj kući.

Sutra na Božić 25. 12. 1988. oko četiri sata poslije podne dođe kod mene Branko Kujundžijić (1935-2005), koji je bio član ogranka Otpora 10 Rujna 1976. Poslije čestitanja Božića i bez velikog uvoda odmah me je napao da sam bio potpuno pijan sinoć u San Jose poslije sv. Mise i da sam svakoga vrijeđao i svake negativnosti navalio na mene kao na Pročelnika Otpora. Nije se dugo zadržao, jer je izvršio svoju uhodarsku misiju.

Ja sam se zamislio o ovom i malo razočaran što sam čuo od Branka Kujundžijića, napisao sam ovo pismo, potpisao ga kao “Razočarani Delivuk” i poslao glavnom i odgovornom uredniku časopisa OTPOR kojeg je tada bio sada pok. Mile Markić.

Kasnije se je saznalo da taj Branko Kujundžijić uopće nije bio niti na polnočkoj, jer bih ga i ja vidio, niti sutra na dan Božića. Osim toga u tajnim papirama koje je pronašao moj odvjetnik na njujorškom procesu Dennis Roberts bilo je ime da je Branko Kujundžić bio tajni agnet američke nadzorne službe FBI.

Ovo navodim kao jedan povijestni dio hrvatskih dogodovština i intriga raznih uhoda i špijuna protiv poštenih Hrvata i hrvatskih rodoljuba, a ponajviše organizacije Hrvatski Narodni OTPOR, HNO i njihovih članova. Ova intriga Branka Kujundžijića se može ubrojiti u sve druge i sa svih dolazećih strana u razne spletke, smutnje, zavjere i urote protiv organizacije Hrvatski Narodni OTPOR, HNO čiji su članovi završili na sudu u New Yorku 1982. godine.

Na gore priloženoj slici to sam ja, Mile Boban u mojoj 78 godini. Sada pročitajte dolje priloženo pismo.

Donosim ovdje vrlo zanimljiv opis iz Časopisa OTPOR, Glasilo HNO, od ožujka 1979 god.

U potražnji za nekim zapisima i dokumentima, pronašao sam ovaj članak u Časopisu OTPOR za ožujak 1979. Članak je sam po sebi zanimljiv, tim više što ga je potpisao jedan “Razočarani” Delivuk.

K R I V S A M

KRIV SAM što sam rođen kao Hrvat.

KRIV SAM što sam rođen uoči Drugog svjetskog rata.

KRIV SAM što sam pošao u pučku školu odmah nakon drugog svjetskog rata.

KRIV SAM što sam naučio čitati i pisati.

KRIV SAM što sam mog pok. djeda Gabre otvorio škrnju u kojoj su bile pohranjene knjige hrvatskog značenja što sam sve s velikom napetošću čitao.

KRIV SAM što sam te zanimljive knjige čitao.

KRIV SAM što sam slijepo slušao moje roditelje te tako postao praktičan katolik i kršćanin.

KRIV SAM što sam zapamtio i loše i dobre stvari o patnjama mog hrvatskog naroda o kojima su mi roditelji uvijek pričali.

KRIV SAM što sam se oduševio odvažnim i hrabrim sinovima Hrvatske koji su se nesebično žrtvovali da bi im djedovina sretna bila.

KRIV SAM što sam zavolio te iznimne sinove hrvatske preko kojih sam se zaljubio u Hrvatsku.

KRIV SAM što sam u početku mog mladenačkog života prkosio vladi i zakonu koji su se nametnuli mom dragom hrvatskom narodu bez njegove volje.

KRIV SAM što sam u tom prkosu napustio moj dragi narod hrvatski i tim činom počinio izdajstvo.

KRIV SAM što sam opet u mladenačkoj dobi – u emigraciji – stupio u redove onih odvažnih Hrvata koji su htjeli povratiti čast, pravo i slobodu svom napuštenom narodu hrvatskom.

KRIV SAM što sam tako bio svjestan moje zadaće unutar organiziranih Hrvata, da sam uvijek htio sve svoje žrtvovati za tu svetu zadaću, pa čak i život.

KRIV SAM što nikada nisam htio udovoljiti mojim posve prirodnim porivima (kao što to mnogi danas neodgovorne čine a zadaća i sastanci za Hrvatsku baš ih i ne briga), nego sam uvijek mislio kako biti što točniji u zadaći hrvatstva kao organizirani Hrvat.

KRIV SAM što je sudbina htjela da se jedna mlada djevojka Francuskinja uda za mene.

KRIV SAM također što mojoj djeci – koja su po svim Božijim i ljudskim zakonima rođena – neposvećujemo dovoljno očinske pažnje na koja oni imaju puno pravo.

KRIV SAM što u mojem rodoljublju za Hrvatsku često ne mogu razumjeti one moje prijatelje i Hrvate koji ne osjećaju i ne žrtvuju za Hrvatsku koliko ja.

KRIV SAM što sam spreman za Hrvatsku učiniti sve pa i moj vlastiti život dati.

KRIV SAM što sam spreman rušiti tamnicu Hrvata – Jugoslaviju.

KRIV SAM što je mojim rodoljubnim postupkom zabranjeno mojoj djeci otići u onu zemlju gdje im je otac rođen te upoznati baku, djeda, i ostalu svojtu i kamenjar po kojem je njihov otac naučio hodati i blago čuvalo.

KRIV SAM što moja djeca neće osjećati niti voljeti Hrvatsku o kojoj njihov otac i u snu toliko misli.

KRIV SAM što poslije mene i u mojoj obitelji hrvatstvo prestaje postojati; jer mi je nasljedstvo rođeno u tuđini.

KRIV SAM što znam voljeti sve što je hrvatsko.

KRIV SAM što ne znam mrziti.

KRIV ću biti također kada čvrsto odlučim prijeći onim osobama i Hrvatima koji se isprazno zovu Hrvatima, a za djedovinu Hrvatsku ne mare ama baš ništa. Za to bi bilo bolje da se uopće nisam rodio; jer moj život i tako nije pridonio mnogo zajednici Hrvatstva. Trebao sam se roditi u ona vremena kada su glave i život bili mnogo jeftiniji od ružnoga i zaraženog dolara.

RAZOČARANI DELIVUK

202006_BEOGRAD-ZADAR_YugoZadar.docm

2020-06-26

From: [Milan Zanoški](#)**Sent:** Thursday, June 25, 2020 10:12 PM**To:** [Milan Zanoški](#)**Subject:** PROČITAJ, RAZMISLI I PODIJELI S PRIJATELJIMAPORTAL [DIREKTNO.HR](#)

Hrvatima uvijek klecaju koljena pred nekom zvijezdom iz Beograda

Bože, kako nam uvijek prodaju istu foru, svaki put halapljivo progutamo udicu i **svaki put od nas Beograd napravi majmuna!** I nikad, ali baš nikad, ne osvijestimo da nismo isti, da smo dva svijeta i da **zato što smo dva svijeta ne možemo zajedno.** Mi imamo Beroša i Capaka koji su nas učili opreznosti u korona krizi, oni imaju onog luđaka doktora koji se ismijavao s koronom. To je razlika.

Hrvatska i Srbija - dva svijeta! Bili i ostali! Ali kako to objasniti ovdašnjim neojugoslavenima, gdje jedan Dino Rađa uistinu vjeruje kako i kazuje glede Đokovića "da je čovik napravio sve da pomogne nama Hrvatima da se promoviramo i probamo spasiti barem dio sezone"? On stvarno vjeruje da je Đoković organizirao teniski turnir da "pomogne nama Hrvatima"? Tako da organizira turnir u Beogradu, Banja Luci, Budvi, Sarajevu i Zadru! I sve to radi isključivo "da pomogne nama Hrvatima"? Eto, **tako smo gluhi i slijepi svojedobno dočekali da nam "naša" jugoslavenska armija razbije pola Hrvatske i napravi sto milijardi eura štete jer nikada nismo nacionalno odgovorno promišljali! Nije li vrijeme da se stane s tim debilitetima?** Očito nije. Pogledajmo činjenice.

Dakle, ideja o teniskom turniru simptomatičnog naslova "Adria tour" pala je na pamet Novaku Đokoviću. I dok danas nitko ne organizira teniske turnire jer se cijeli svijet boji, Đoković se ponaša onako kako je Srbe učila tamošnja epidemiološka vedeta, doktor Branimir Nestorović. Riječ je o legendarnom doktoru koji se slika rame uz rame s aktualnim predsjednikom Vučićem. Dakle, u pitanju je osoba od povjerenja i odabrani stručnjak za javna pokazivanja koji je, na zgražanje medicinske elite, tvrdio da kad se o Srbima radi, jedan mali virus ne može ništa nebeskoj naciji! Da takvi liječnici nisu srpski egzemplari, da je drčnost i manijakalno samopouzdanje dio njihove mitologije i da ne misli samo dr. Nestorović da jedan mali virus ne može ništa nebeskoj naciji, pokazuju slike s tuluma u Beogradu gdje se Đoković i ekipa, kasnije će se pokazati, više-manje cijelo društvo zaraženo korona virusom, grle, plešu, valjaju po podu! Zašto i kako? Zato što i oni misle da jedan mali virus ne može ništa nebeskoj naciji! Tu je to ludilo. Srpsko ludilo!

Priča nema puno veze s tenisom, tu se vidi gola politika

Zato samo jednom Srbinu, tenisaču od milijun tenisača na svijetu padne na pamet organizirati ovakav turnir u ovo vrijeme! **Nestorović dakle uopće nije egzemplar, on je samo adekvatni medicinski glasnogovornik te nacionalne svijesti.** Prepune neutemeljenog samopouzdanja, na što su se usukani Hrvati oduvijek "ložili". Ta **srpska neposrednost, samopouzdanje, probitačnost, drskost, najčešće prostakluk... Na to su Hrvati redovito padali u trans.** Bez obzira radilo se o Momi Kaporu, Aleksandru Tijaniću ili Draganu Đajiću! I **nitko u tri generacije Hrvata nije razaznao**

da se redovito radi o velikosrbima! To je znamenito krležijansko vlaškovuličansko hrvatsstvo, ono koje vidi samo dokle doseže Vlaška ulica u Zagrebu! Dakle, Đoković je osobno bio glavni promotor ove sumanutе ideje od koje bježe Nadal, Federer i svi drugi veliki tenisači na svijetu, a **prvu podršku i konkretnu široku ideju ovog projekta do kraja je osmislila srpska vlada**, što se razabire iz pisanja srpskog tiska. Početnu ideju da se u Zadru igra veliki teniski turnir prvo je zdušno prihvatio Goran Ivanišević, kao i Hrvatski teniski savez, a onda i Vlada RH, ali će Đoković i srpska Vlada razraditi puni koncept koji na samom početku nije bio razvidan.

Dakle, nećemo susjedi igrati samo u Zadru! Pa nismo tu kako misli siroti Rađa "da pomognemo Hrvatima da promoviraju i spase što se spasiti može od se sezone"! Lijepo je da još uvijek, osim Gorana Ivaniševića, ima u Splitu drugih bedaka, ali naš cilj je sasvim drugačiji. Koji? Pa vidjet ćete po turi koju smo osmislili! Dakle, turnir počinje u Beogradu, seli se u Budvu, pa u Zadar, potom ide u Banja Luku, to poznato svjetsko tenisko okupljalište, a završni susret se igra u Sarajevu. **Da je bilo još vremena i da još ima bedaka u regiji bilo bi sigurno "od Vardara pa do Triglava"!** U turi koju su smislili vidi se taj srpski potpis koji Rađa i Ivanišević ne razumiju. Tu se vidi da priča nema puno veze s tenisom, **tu se vidi gola politika.**

Veliki teniski turnir se igra i u Banja Luci, koja, ali baš nikakve veze s tenisom, pogotovo velikim svjetskim tenisom, nema! Da, ali **ima sa srpstvom!** A pravi inicijator priče je srpska Vlada. **Đoković je tu samo hostesa velikosrpstva**, s čime on koji ne da Kosovo, a naročito njegov otac poznat po velikosrpskim stajalištima, nemaju nikakvih problema. Dapače! Tko u Banja Luci organizira ovakav turnir, njemu naravno da nije do tenisa, njemu je do srpstva. To je bilo jasno svima osim Goranu Ivaniševiću i Dini Rađi. Crnogorci su se odmah zahvalili i odbili sudjelovati u srpskom cirkusu iz dva razloga: zbog korone, jer nigdje na kugli zemaljskoj se ne igraju teniski turniri zbog korone, ali i **zbog toga što ne vjeruju Beogradu**, niti kad im darove nose, **za razliku od vječno naivne i pritajenog jugoslavenstva gladne Hrvatske.**

Žurim podsjetiti kako u Hrvatskoj danas nema niti jednog relevantnog momčadskog športa gdje hrvatski klubovi ne igraju u ligama kakve su postojale u doba bivše Jugoslavije. Niti jednog! Hrvatski športski klubovi igraju u regionalnim odnosno nejugoslavenskim ligama u vaterpolu, košarci, rukometu za žene i rukometu za muškarce, hokeju na ledu... Tu je čak i juniorski nogomet! Pri tom su regionalne lige isključivo sastavljene od klubova s prostora bivše Jugoslavije. Tako riječko Primorje igra vaterpolo u istoj ligi s vaterpolistima Šapca! Kad su Šabac i Rijeka bili "regija"? Samo u Jugoslaviji! Pri tom su sve te regionalne lige počele kao "jadranske lige", odnosno Adria lige. Naziv je pitom, nitko ništa ne sluti, novca se u svijetu koji ovaj prostor vidi kao jedinstven uvijek može naći i krenimo na posao. Sve regionalne lige počele su s hrvatskim, slovenskim, crnogorskim i klubovima iz BiH. Zato su kretale kao nevine "jadranske lige". Recimo, prvu godinu u košarkaškoj jadranskoj ligi uz nas, tu su bili Slovenci, Crna Gora, BIH, ovdje iznimno i jedan klub iz Italije, te Maccabi iz Izraela.

Već iduću godinu Maccabi i Talijani izlaze jer im je liga tanka i ulaze najprije tri, a onda još dva srbijanska i crnogorska kluba. Koju godinu kasnije, liga mijenja naziv iz jadranske u regionalnu. I tako već godinama. To je bio model. Po tom modelu su rađene sve ovakve športske lige. Zato nije čudno da je Beograd sad ponudio da se turnir zove Adria tour. Prokušana metoda koja je uvijek palila. Ovaj put je svojevrсна korisna budala bio Goran Ivanišević, koji se pokazao temeljito tup, neću reći glup. Cijeli projekt je prikazivao gotovo kao žrtvu Novaka Đokovića kojom će hrvatski turizam eksplodirati i bez bilo kakve ograde na sve ove relacije, stao se na čelo kolone ovog

regionalnog derneka. Čini se da je Ivanišević s razlogom stavljen na čelo kolone. Naime, po svemu sudeći, Ivanišević je inicijaciju regije, odnosno osnovni regionalni test položio koji tjedan ranije, kada je ničim izazvan, naizgled izvan svakog konteksta, u jednom intervjuu rekao: "Mi pričamo isti jezik, mentalitet nam je isti, a nekad smo bili jedna zemlja", dodajući tužno "a sad smo se svi raštrkali"! **Kakva divna glazba za staro jugoslavensko uho! Ivanišević dakle nema vrijednosni stav prema stvaranju hrvatske države**, nego smo "nekad bili jedna zemlja", a sad smo se valjda nažalost "raštrkali". Nije li s tim izjavama bio savršeni direktor ovog turnira?

Kada prvi tenisač svijeta organizira jedan ovakav turnir bilo je logično očekivati društvo iz iste lože, dakle Federera i Nadala. No oni su to odbili jer im je jasno da zabranu održavanja teniskih turnira nisu propisali idioti, nego odgovorni ljudi svjesni situacije! Goran Ivanišević očito ne misli tako! On valjda misli da su Nadal i Federer idioti, ne samo što ne dolaze u Banja Luku, nego što sami ne organiziraju ovakve turnire kao Đoković! Opreznima bi dakle i ova relacija trebala nešto govoriti. Zanimljivo je i to da je turnir započeo u Beogradu pa je tako Beograd dobio sva prva, najvažnija i najbrojnija svijetla pozornice. **Da je u hrvatskom teniskom savezu postojao netko** tko bi vodio računa o epidemiji, tom jedinom razlogu zbog kojeg ATP turnira više nigdje na svijetu nema, taj bi alarmirao javnost nakon objavljene informacije da je srbijanski košarkaš Dimitrijević zaražen virusom, a da su Đoković i cijela njegova svita cijelu noć tulumarila s Dimitrijevićem, grleći se, pjevajući i divljajući zajedno cijelu noć. **Da ima mozga u teniskom savezu**, oni bi na Bajakovu dočekali Đokovića s toplomjerom, ali **Hrvatima pred znamenitim Srbima oduvijek klecaju noge**. O tom divljem tulumu u Beogradu su sa zgražanjem pisali brojni u prvom redu njemački mediji, ne vjerujući vlastitim očima. Ali i oni su idioti, samo su Rađa i Ivanišević pametni!

Hrvatima uvijek klecaju koljena pred nekom zvijezdom iz Beograda

Da je ovo država, ta bi informacija o noćnom divljanju sa zaraženim košarkašem bila ključna zbog koje se Đokoviću definitivno ne bi dopustio ulazak u Hrvatsku bez testiranja. I cijela nacija bi pozdravila tu odgovornu gestu hrvatskih vlasti! Ali **nije bilo nikoga tko bi se "drznuo" to zatražiti od jedne takve zvijezde**. Eto, **to je samo srce hrvatskog provincijalizma i malograđanštine**. Vječno otvorenog srca prema svemu što stiže iz Srbije, naročito kad se radi o ovakvim zvijezdama. A to je bio ključni razlog kompletne svinjarije. I da se nitko, ali nitko nije usudio, da baš usudio, Đokoviću zabraniti izlazak na teren prije testiranja, to je sramota prvog reda! Da, da, **Hrvatima uvijek klecaju koljena pred nekom zvijezdom iz Beograda! Čak i u Zadru!** Argument da to nije napravljeno jer je beogradska ekipa tvrdila da provode epidemiološke mjere ne znači ništa. Srbija je do te mjere divlji Balkan i srednji vijek da je jedan od njihovih glavnih epidemiologa virus dočekao riječima: "Što jedan mali virus može nebeskom narodu!"

Taj vol, a nemam bolje riječi za izraziti intelektualnu zapuštenost dotičnog, je na početku korona krize, pozvao Srпкиnje da požure u shopping u Italiju jer da su Talijani prepali, da su krenuli veliki popusti i da nitko ne shoppingira, a eto mi hrabri Srbi se tome smijemo! Srbija je takav divlji Balkan i takva palanka da tamošnji predsjednik na inauguraciji prepričava kako nagovara doktore da smanje javno iskazani broj oboljelih od korone! A da se s tim brojkama srpski laže, svjedoče zadnje informacije koje govore da Srbija priznaje 384 umrla od korone, dok je pravi broj premašio 600 umrlih! Dakle, **sve je laž!** I iz te države što počiva na laž, i stižu tenisači koji se ne testiraju, koji se ne žele testirati i mi prelazimo preko toga! Šutimo! **Sagibamo svoju postjugoslavensku glavu jer stiže nam srpski teniski kralj!** Na nama je samo da plješćemo i da se zahvaljujemo! Tako smo se i

ponašali. Danas je kristalno jasno da su Đoković i ekipa zaraženi još u Beogradu, da se radi o vrhunskom tenisaču, ali potpunom idiotu koji se "ne voli testirati" i koji je s tim debilnim stavom zarazio vlastitu obitelj te svoje trenere, a i **da mu tupi i glupi Hrvati nisu rekli: "Nećeš ovamo s tom mentalnom srednjovjekovnom kuburom od pameti!"**.

U riječ, **potpuni raspad sistema!**

Uz to još smo imali i potpuno nedorasli Hrvatski teniski savez koji je kao organizator zakazao, ali u svim mogućim relacijama. Niti su osigurali dezinficijens, niti su osigurali da se sjedi na distanci, niti su osigurali da se ljude upozorava na mjere distance. U riječ, potpuni raspad sistema! Čak su dopustili "Kids day" na kojem su se desetine djece družile, tiskale uz Đokovića! Premda je "Kids day" bio zabranjen još i dok su se na početku epidemije teniski turniri održavali. Naime, postojala je opasnost da potencijalno izravno zarazite djecu! Dakle, **nema detalja na kojem teniski savez ovdje nije zakazao!** I Goran Ivanišević s njima. **Da je ovo država, morali bi i odgovarati.**

A sad, tjedan dana prije izbora, **zamislite Bernardića kao premijera u ovoj situaciji!** Pa on bi skupljao loptice za Đokovića nasred terena satima nakon što bi Đoković otišao! Zamislite, umjesto Beroša, da nam je ministar zdravstva Varga, čovjek o kojem ovih dana bruje mediji glede afere s Hrvatskim zavodom za zdravstveno osiguranje? **Da nam policiju vodi Ranko Ostojić koji za četiri godine, uz 24 kamere i 350 ispitanih svjedoka, nije uspio istražiti tko je nacrtao svastiku na Poljudu?**

Piše: **Tihomir Dujmović**, 25. lipnja 2020.

PORTAL DNEVNO.HR

BORBA ZA SVAKOG HRVATA Samo novi nacionalni pokret može Hrvatskoj vratiti domovinske ideale

Prevladavajuće je očekivanje uglavnom na svim dosadašnjim izborima u Hrvatskoj uvijek bilo vezano za **promjene**, dok su upravljačka razdoblja između izbora nakon 2000. također u pravilu bila prosječno uspješna ili uglavnom neuspješna. Bipolarna je izmjena vladanja po takvom obrascu, i posebno po obrascu formiranja isključivo političkih vlada, bila logičan **nastavak protestnog biranja u kojem su opozicijske najave i njihova snaga te naročito izbor prosječnosti imali manje značenje od tragova vladanja koji se u pravilu nisu više mogli gledati ni prihvaćati.** Pritom predizborna obećavanja, najavljivanja i potvrđivanja konačnih promjena prethodno vladajućih upravo nakon izbora **nisu više mogla uvjeriti glasačku populaciju u iskrenost postupanja.**

Promjene su se vladanja u tom razdoblju događale ne zato što su partijska programska najavljivanja bila uvjerljiva ni zato što su vjerovanja u ljude koje su ponudili na listama nasuprot vladajućih bila nova snaga za promjene niti zato što su formiranjem vlade u sjeni pokazali kako Hrvatsku žele podići s najboljima, već ponajprije zato što postojeću vladavinu prevladavajući dio glasačke populacije, pa i ukupnog biračkog tijela nije više mogao gledati, slušati i prihvatiti kao nositelja promjena. Neminovnost partijskog ustrojavanja vlasti nakon izbora kod jednih je izazvala neobjektivno vjerovanje u snagu vođenja države, a kod drugih isključivu potrebu saborskog zbrinjavanja. Uglavnom, **pouka nije izvučena**, a **rezultati su** za hrvatsko društvo, gospodarstvo i ukupno stanovništvo prema osnovnim statističkim parametrima i unutareuropskim rangiranjima bili **porazni.**

Nositelji su neuspješnog vladanja Hrvatskom zbrinjavani u Sabor, a nove su liste slagane sa starim, isto tako neuspješnim stranačko/partijskim kadrovima, uz najavu predizborne iluzije o promjenama koje nisu dosad napravili, ali će sasvim sigurno ako im se ponovno izglasa vlast. Zatvoreni krug političkog stiska nad Hrvatskom u bipolarnom obrascu vladanja i primarnom političkom zbrinjavanju partijsko/stranačkih bespogovornih sljedbenika ponovno prije ovih izbora nudi potpuno isti model: liste sa stranačko-partijskim sljedbenicima i najave najviših nositelja vlasti iz prethodnog razdoblja vladanja. Tek tu i tamo uskoče nova lica izvan takvih zatvorenih krugova poput mesija, uglavnom u nedostatku javne prepoznatljivosti iz okruženja (upitne u pravilu po puno toga) ili odbijanjem ulaska na listu već ranije planiranih kandidata.

Sama najava nositelja lista i ostalih kandidata na listama zapravo je najvažnija poruka prije izbora, daleko važnija od programskih zapisa, javnih izričaja, a pogotovo od napada na političke protivnike u istoj utrci. Koliko se god trudili frizeri javnog dojma i uslužni novinarski krugovi uvjeravati u suprotno, **izborna je ponuda ljudi na listama s njihovim vrijednosnim, voljnim, obrazovnim i intelektualnim mogućnostima dokazanima u svojoj temeljnoj djelatnosti najvažniji čimbenik i izlaska na izbore i presude na njima**. Upozoravanja prije samih izbora kako liste bez ozbiljnih kriterija ne bi praktički prošle ni izbor unutarstranačkog članstva malo su koga zabrinule u zamišljenoj političkoj nedodirljivosti i neupitnoj upućenosti manje-više u sve. Tek su se gubitkom izbora uvidjeli promašaji, ali **ne i priznali**, međutim, **poučak nije izvučen** niti su promijenjeni pristupi i kriteriji u novoj izbornoj utakmici. **Jedino što je uvijek ostalo isto to su uvjeravanja u vlastitu ispravnost, nezamjenjivost, nedodirljivost i pravovjernost**.

Lakoća vladanja

Dvadeset je dugih godina trajala bipolarna lakoća vladanja Hrvatskom s pozicijskim izmjenama bez odgovornosti prema hrvatskoj populaciji i s potiskivanjem hrvatskih nacionalnih razvojnih i inih potreba. Pitanje je bilo samo koliko će izborni izlaznici biti nezadovoljni prethodnim vladanjem i koliko će intenzivno usmjeriti svoje protestne glasove prema opozicijskim statistikama samo zato što se to što se činilo nisu mogli prihvatiti i u nastavku. Takvu dihotomiju nisu mogle poremetiti ni unutarstranačke ili unutarpartijske promjene na vrhu, dok se **stalno udaljavanje od nacionalnih strateških koncepcija** odvijalo u, uvjetno rečeno, demokratskim i europskim diplomatskim okvirima. Rezultati vladanja vidljivi u svim dijelovima hrvatskog društva i prostora i u isključivom slaganju javne percepcije nisu uopće bili bitni niti su za ikakve ozbiljnije pomake prema uređenosti hrvatskog društva mogli značiti egzaktni pokazatelji.

Mjerljivost uspješnosti vladanja javnom percepcijom, unutarstranačkom/partijskom pokornošću ili međunarodnim (uglavnom europskim) pohvalama uvijek je relevantan pokazatelj pomaka iz realnosti. **Najveći, ali apsolutno najveći mogući gubitak za Hrvatsku je demografski nestanak kroz prirodni pad i iseljavanje**. Istovremeno je to i najvažniji pokazatelj uspješnosti vladanja, neosporno prihvaćen u svim granskim znanstvenim područjima i poljima, ma koliko se politički vrh trudio dokazivati suprotno. Službeni podaci Državnog zavoda za statistiku o iseljavanju u svojoj su biti manje negativni od službenih statistika zemalja useljavanja. Rezultat je to uređenosti službenih statistika i **neobaveznosti odjavljivanja prilikom iseljavanja iz Hrvatske**.

Bez obzira na odstupanja službenih statistika, **podaci o prirodnom nestanku i iseljavanju nedvojbeno pokazuju lakoću vladanja i izostanak iole ozbiljnije zabrinutosti za demografski nestanak Hrvatske pred njihovim i našim očima**. Čak ni u odnosu na ove priložene pokazatelje u tablici, **dosadašnji bipolarni vladari Hrvatske ne pokazuju toliko potreban ni programski ni kadrovski iskorak iz dosadašnjeg pristupa najvažnijoj problematici suvremene Hrvatske**. Međutim,

ipak očekuju nastavak vladanja ili ponovni povratak na vlast bez imalo osjećaja odgovornosti za demografsku budućnost zemlje.

Drukčija očekivanja

Tijekom četiri godine vladanja ili pet predsjedavanja događaju se promjene u biračkoj populaciji koje se u pravilu također zanemaruju i ni prema njima se ne pokušava usmjeravati političko djelovanje. Analizirajući ulazak u birački popis novih generacija i izlazak iz njega zbog smrtnosti, moguće je uočiti kako je izmjena biračkog tijela značajna i izravno utječe na formiranje prevladavajućih očekivanja vezanih za promjene. Pomak jednogodišnjih dobnih skupina u četiri godine prema ulasku u biračku populaciju iznosi, po procjeni Državnog zavoda za statistiku, nešto više od 150.000 osoba. **Hrvatska je to mladost uglavnom s potpuno drugačijim očekivanjima i željna promjena, kako ne bi imali potrebu napuštanja zemlje s neuređenim društvom i načinom upravljanja.**

Istovremeno, biračka se populacija zbog smrtnosti smanjuje između dva popisa prema istim službenim podacima za oko 210 tisuća osoba. Intenzivniji odlazak tradicionalnih birača u odnosu na dolazak novih u biračku starost nužno mijenja i očekivanja, ali bi morao promijeniti i pristup izborima u interesu ukupne hrvatske populacije. Trebao bi, ali se to ne događa ni na ovim izborima, jer su **dosadašnji vladari Hrvatske u svojoj samobitnosti već davno zamijenili iluziju korisnog vladanja sa stvarnošću koja opterećuje hrvatski puk.**

Ipak se kreće

Usprkos svemu bipolarno je vladanje s izmjenom istih aktera i obrazaca u posljednjih dvadeset godina bilo moguće i jednostavnije jer se formiranje tzv. treće opcije uglavnom provodilo s odmakom od nacionalnih koncepcija i ključnih razvojnih pitanja. Idealne su teme za primirivanje javnosti bile usredotočene na pokušaj definiranja prošlosti i odgovornosti u njoj, dok se **gospodarskim, razvojnim, demografskim, identitetskim, iseljeničkim i sličnim pitanjima posvećivala tek usputna, i to prevladavajuće predizborna pažnja.**

S pojavom novog nacionalnog pokreta sa široko zahvaćenom političkom definicijom nacionalnih interesa sve se mijenja i prvi su put očekivanja toliko čekanih i željenih promjena dobila svoju osnovu. Pravci udara prema takvom su pokretu iz oba dosadašnja vladajuća tabora razumljivi i samo je **pitanje hoće li konačno biračko tijelo racionalno reagirati i prihvatiti** kako sve ovo dosad viđeno ipak nije zaslužilo isti nastavak. Prisjetiti se valja koji su sve ljudi dosad u bipolarnim vladama vodili pojedine resore i kako je uopće bilo moguće u zemlji koja demografski nestaje i ima više stanovnika izvan zemlje dodijeliti ključne resore samo svom političkom prosječnom okruženju. Rast i sve izraženija rezolutnost novog nacionalnog pokreta vraća neke već zaboravljene ideale kakvi su i nosili Hrvatsku do pobjeda. Eppur si muove, reklo bi se nekoć davno.

Tab. Procijenjeni podaci na osnovi godišnjih službenih podataka za prirodni pad i iseljavanje (2010.-2018.) i mjesečnih o prirodnom padu stanovništva do travnja 2020. godine.

Predsjednici Vlade i države	Prirodni pad	Iseljavanje
Razdoblje vladanja 19. 10. 2016. – 5. 7. 2020.	50.700	141.900
Razdoblje vladanja 22. 1. 2016. – 19. 10. 2016.	11.500	32.400

Razdoblje vladanja 22. 12. 2011. – 22. 1. 2016.	48.500	78.700
<hr/>		
Ukupno	110.700	253.000
<hr/>		
Razdoblje predsjedanja 19. 2. 2020. >	5400	45.200
Razdoblje predsjedanja 19. 2. 2015. – 18. 2. 2020.	81.300	188.100
Razdoblje predsjedanja 19. 2. 2010. – 18. 2. 2015.	49.600	53. 600
<hr/>		
Ukupno	136.300	286.900
<hr/>		

Autor: **Stjepan Šterc** Srijeda, 24. lipanj 2020. u 12:55

PORTAL HRSVIJET.NET

Domagoj Ante Petrić: Od nacionalnog oduševljenja do razočaranja

Povijest je već poznata. **Jedini vladar u Republici Hrvatskoj koji nije Hrvate razočarao bio je predsjednik Franjo Tuđman. Oslobodio je privremeno okupirana područja i mirnim putem uz pomoć SAD-a reintegrirao Vukovar.**

Od onda pa do danas, nakon smrti njegove i smrti Gojka Šuška, gomilale su se laži i obmane. Tako je to i danas. Dana 5.srpnja 2020. održavaju se parlamentarni izbori između jedne varke i druge a narod jedva da povjeruje neku od u javni prostor ubačenih fraza. Iza tih fraza nema ni sunca ni slave. Tek neki bljesak iluzije da ipak ne mogu svi lagati i da barem u malim strankama postoji zrno ljubavi za domovinu i za narod.

Koliko ti sitni doprinosi mogu utjecati na budućnost veoma je upitno. Stotine kandidata trse se da ostavi neki trag u politici, ali radi se samo o skromnoj politici, običnih ljudi sa skromnim ciljevima. **Mogli bi reći da je hrvatsko društvo jadno i bespomoćno, te da je ovo vrijeme velikih igrača koji se samo klanjaju dominantnim snagama na geopolitičkoj sceni.** Ta scena je ispunjena i nema mjesta na njoj za poštene ljude: ako prijevara ne uđe na velika vrata, ona će ući po pomoćnim putevima i prevariti ljude. **Mi Hrvati nismo navikli na velike laži** niti možemo vjerovati da su one moguće.

Miroslav Škoro je uspio pretvoriti Evanđelje u Sveto Pismo a istovremeno probuditi otpor prema teškim hrvatskim zbijanjima. Nisu se tresla brda da bi se rodio miš. Nisu kucala srca građana da bi nastala alijansa raznovrsnih interesnih grupacija i prevaranata. **Hrvatska srca još i danas, nakon svih iskustava, kucaju snagom nade,** ali u podsvijesti većine nalazi se pitanje što kada se još jednom izdaja nametne u sredini političke pozornice. Miroslav Škoro je uspio pridobiti ogroman broj čestitih i sposobnih Hrvata ali njemu će pasti šminka s lica, a da ne govorimo o Plenkoviću koji već od početka kreće s ekipom ljudi koji su u dosadašnjem njegovu mandatu pokazali koliko im Hrvatska vrijedi manje od mutnih zarada. Nakon toga **ostat će ponovno magla depresije i razočaranja te uobičajena parola: „bit će bolje“.**

Koronavirus i propast turizma u 2020. g. dobra je izlika za gospodarsku krizu i recesiju koja se približava, ali ta izlika neće trajati do iduće sezone niti spasiti nas od teških gubitaka koje će patiti hrvatsko društvo u idućem razdoblju. Čestiti narod bez Škore, njegove supruge i sestre te istovremeno bez Plenkovića i njegovih „diplomatskih“ uspjeha u središtima jugoslavenske moći (Berlin, Bruxelles, Pariz) bez NKVD suvladara sudbinom nad kanonizacijom kardinala Stepinca -, mogao bi reći konačno smo slobodni.) Jer **blaženi zagrebački nadbiskup nije samo blaženi on nego su s njime blaženi također hrvatska neovisnost i cijeli hrvatski narod.**

Sve to za Božju veličinu i snagu izgleda veoma skromna molitva, ali **treba uzeti u obzir koje su sile upregnute u uništavanje ljudskog dostojanstva i prava malih naroda i ukupnog katoličanstva. Od jednom se smjer zbivanja mora i može promijeniti: u to se nadamo, u to vjerujemo i to zaslužuju narodi Hrvatske, Bosne i Hercegovine te cijeloga jadranskoga bazena u kojemu je čudesna povijest stvorila čudesne zbivanja kao dio hrvatskih poslova, žrtava i nadljudskih napora.**

Piše: **Domagoj Ante Petrić**, 23. lipnja 2020.

PORTAL LIDER.MEDIA.HR

Višnja Starešina: Desnica se dijeli, a Bero zbraja

SDP-ova koalicija mogla bi biti nagrađena dodatnim mandatima, a Škoro, čini se, uzima previše glasova HDZ-u. No teško da bi duboka država željela mijenjati premijera uoči neizbježne jesenske krize. Ipak, **na kraju svih planova i kombinacija – brojiti će se glasovi**

U prvih desetak godina programski prioritet na kojem su se dobivali ili gubili hrvatski parlamentarni izbori bila je hrvatska država. U drugih desetak godina najveći izazov izbornih programa postala je europska i transatlantska integracija hrvatske države (NATO, EU) i njezin odnos prema državama nastalim na tlu bivše Jugoslavije, tzv. regionu.

Treće desetljeće obilježilo je kopiranje zapadnjačkih kampanja #MeToo pa je umjesto programskih ciljeva i obećanja u prvi plan došlo tko ima ljepši plakat, tko ima bolji PR, uspješnije spin-doktore i političke gurue. **Jedna od posljedica desetljeća svekolike banalizacije politike njezino je svodenje na održavanje vlasti i klijentelističke mreže.**

‘Žetončići’ su postali njezin zaštitni znak. I to je dijelom razlog slabljenja i HDZ-a i SDP-a kao stožernih političkih stranaka i jačanja njihovih desnijih ili ljevijskih inačica (Škorin Domovinski pokret i lijeva koalicija Možemo!). Odnos snaga u političkoj areni trenutačno je takav da se kao izborni prioritet postavlja pitanje kako pridobiti naklonost gospodina D’Hondta. I već se uoči izbora počinju razmatrati scenariji koji uključuju nemogućnost sastavljanja Vlade bez neobičnih koalicija, uključujući i veliku koaliciju HDZ-a i SDP-a.

Zato je za sve ozbiljne stranke, pokrete ili koalicije koji sudjeluju u izborima iznimno važna naklonost gospodina D’Hondta, matematičkog modela koji u izbornim jedinicama nagrađuje pobjednike, one s više osvojenih glasova.

HDZ aktivirao i stranačku oporbu

Gospodin D'Hondt uvijek je bio sklon HDZ-u kao najjačoj stranci. Međutim, ovaj put **Andrej Plenković ima razloga za zabrinutost**. Slijeva Davor Bernardić vrlo vješto igra na naklonost gospodina D'Hondta koalicijskim okupljanjem klasične ljevice na nacionalnoj razini (Restart koalicija) i koalicijskim okupljanjem stranaka na lokalnoj razini (IDS u Istri, narodnjačke inačice na sjeveru Hrvatske).

Zdesna Plenkovića ugrožava rastući Škorin Domovinski pokret u tradicionalnim HDZ-ovim utvrdama u Slavoniji. U dalmatinskim izbornim jedinicama, drugoj HDZ-ovoj utvrdi, Plenkovićeve je stranka oslabljena nizom svježih afera vezanih uz jake stranačke ljude, uključujući i Uskokov slučaj 'vjetroelektrane' i pitanje je što će se još dogoditi do izbora.

Plenkoviću se obija o glavu isključivost u upravljanju državom i strankom i ignoriranje mišljenja vlastitih birača, pomalo se zaboravlja uspješno vođenje koronakrize, a pitanje je je li gospodarska kriza koja nas čeka nakon pandemije još dovoljno osviještena kod birača da bi honorirala njegov rejting u EU i upućenost u europske poslove u nadi da će biti korisni, prije svega materijalno.

Plenković nastoji tome doskočiti iznenadnom uključivošću na HDZ-ovim listama, na kojima su na kraju mjesto našli i njegovi najveći stranački oponenti poput Mire Kovača i Steve Culeja. A svoje kompetencije u vođenju Vlade pred Bernardićem i Škorom nastoji podcrtati kampanjom koja **prikazuje izbore kao – izbor premijera**.

Desnica se dijeli, a Bero zbraja

Davora Bernardića kao predsjednika Vlade teško mogu zamisliti i politički protivnici i politički istomišljenici. Ne može mu se osporiti da je uspio rastrojiti SDP do neprepoznatljivosti i s time nastavlja. Ali dobro se snalazi u tehnikama gospodina D'Hondta. Ne ulazi u sukob s lijevim pokretom Možemo!, koji bi mogao postići izborni uspjeh kao nova ljevica, osobito u zagrebačkim izbornim jedinicama. Manjinski zastupnici uvijek će biti bezuvjetno uz njega. Dok se politička desnica dijeli, Bero polako zbraja. I pitanje je gdje mu je granica.

Najveća enigma izborni je doseg Škorina Domovinskog pokreta, koji je postavljen kao desni korektiv HDZ-a i logičan koalicijski partner u Vladi. Ali za takvu ulogu ne bi smio biti ni preslab, a ni prejak. Sudeći prema žestini napada iz HDZ-ova tabora, **izgleda da Škoro trenutačno uzima previše glasova za takvu kombinaciju**. I tu će naklonost gospodina D'Hondta biti ključna za rasplet.

To su uglavnom akteri između kojih bi se mogla dijeliti vlast jer Most se u ovom izbornom krugu, očito, unaprijed odlučio za oporbenu ulogu snažnih pojedinaca koji bi bili svojevrsni pučki tribuni u Saboru, poput bračnog para Raspudić.

Međutim, uz navedene aktere i gospodina D'Hondta **tu se nešto pita i gospođa Duboka Država**, ona koja zapravo upravlja hrvatskom političkom arenom. Teško je vjerovati da bi željela mijenjati premijera uoči neizbježne jesenske krize, osobito da bi Andreja mijenjala za Beru. Ali **na kraju svih planova i kombinacija – ipak se broje glasovi**.

Piše: **Višnja Starešina**, 22. lipnja 2020.

PRILOG

Dr. sc. Stijepo Mijović Kočan, književnik i filmski redatelj
Zamišljeno pismo časnoj i uvaženoj Ursuli von der Leyen

ŠTO SU VAMA „ZEMLJE ZAPADNOG BALKANA“

Gotovo pa svakoga dana slušam ovu sintagmu „zemlje zapadnog Balkana“, a Vi ste na čelu svega toga!

Prije nego Vas u neke temeljne činjenice o „zemljama zapadnog Balkana“ uputim, što sam očito nakanio, pogledao sam na internetu Vaš skraćeni curriculum vitae: divljenja ste vrijedni. „Sedmero djece“! Čestitam!

Dok prosječne Europeice u sto godina, kroz tri naraštaja, rode tek troje djece, jer svoju karijeru pretpostavljaju svojoj i općoj budućnosti te rađaju kasno i obično tek jedno dijete pa bijela i kršćanska Europa tako ustupa mjesto „negroidnoj europskoj rasi“ koja je lucidno prorokovana još 1920. u Beču; Vi ste svim „ženama od karijere“ dokazali kako uspješna karijera ne potire uspješnost majčinstva. Istina, Vaši osobni uvjeti odgoja djece nisu prosječni, no svejedno zaslužujete svaku hvalu, što se toga tiče!

Budimo iskreni i ne služimo se verbalnim smicalicama: Vama u Bruxellesu „zemlje zapadnog Balkana“ znače isto što nama ovdje „Regija“, a to je sinonim za „Jugoslavija“. Dakle, o čemu to Vi brinete, u što ubrizgavate toliki novac!? U ono čega više nema i neće ga više nikada ni moći biti, osim političkom i vojnom prisilom; to je već svakom čak i ispod prosječnom mozgu jasno.

Usuprot tomu, u sadašnjoj Hrvatskoj, čiju vladu vodi Vaš namjesnik, svaka knjiga, svaka kazališna predstava i svaki film koji ne tematizira srbsko-hrvatsku ljubav ili nema aktera iz „druge republike“, ne može računati na potporu hrvatskog Ministarstva kulture. Beograd je 1918. preuzeo ulogu Beča i favorizacije Srba kao svojih vojnika/čuvara, Bruxelles je u naše doba preuzeo ulogu Beograda. Ništa se nama Hrvatima nije promijenilo.

Da sam ja Vaš cijenjeni muž pa da me netko upita što to Vaša uvažena žena radi, odgovorio bih mu: „Sije sol!“ Iz toga ništa niknuti ne može. Moglo bi se reći i „oživljava mrtvaca“!

Vi, i ne samo Vi, nego uz NATO, u bivšoj Jugoslaviji, a sadašnjoj „regiji“ to jest u „zemljama zapadnog Balkana“ s jedne strane politički pomažete novonastale države, a s druge ih strane potirete i onemogućujete. To je isto kao da presipate ništa iz šupljeg u prazno!

Trenutno, takvo kontradiktorno djelovanje najzornije je vidljivo na Kosovu. Tamo Albanci ne mogu pristati na što ih Vi, kao zaštitnica njihove države, navodite, da popuste Srbima, jer „savez srpskih općina“ za Srbe ne znači ništa drugo nego imati svoju državu na teritoriju susjedne međunarodno priznate države i razarati je iznutra, a s druge strane kordon NATO vojnika brani albanske policajce i civile od nasrtaja srpskih paravojnih družina, a to znači od tih „srpskih općina“ na čijim vojnim vozilima uočavamo grafem "Z", znak pod kojim Rusija pokorava i razara Ukrajinu. Srbija se pod istim tim znakom infiltrira u Kosovo te ga (ponovno!) želi pokoriti ili makar razarati iznutra.

Svedeno na banalnu metaforu, Vaša lijeva ne zna što radi vaša desna, a Vaša desna ne zna što radi Vaša lijeva ruka; obje rade jedna protiv druge. (U tomu i jest najveća nevolja svake zapadnjačke demokracije!)

„Savez srpskih općina“, nakon vojnog poraza pobunjenih Srba u Hrvatskoj, dirigitiranih iz Beograda i svojevremenog Miloševića, tražili su i petokolonaški Srbi, amnestirani suradnici srpskih okupatora, ostali nakon Domovinskog rata u Hrvatskoj. S Vašim namjesnikom za kormilom države, dobili su puno više od toga: potpredsjednika hrvatske vlade, dominaciju u upravi koju su i do tada imali, svoje ljude u svim hrvatskim ministarstvima, školovanje na srpskom jeziku, pravo da pišu hrvatske učbenike i tristo posto uvećan ustavnom Republike Hrvatske dopušteni broj

parlamentaraca srpske narodne manjine u Hrvatskom državnom saboru ... Taj broj održava na vlasti Vašega namjesnika u Hrvatskoj.

S jedne strane Hrvatska je u Bruxellesu priznata kao „punopravna članica“, a s druge tretira ju se samo kao „zemlje zapadnog Balkana“, dakle kao „Jugoslaviju“ koje više nema.

Na ovom ću mjestu zamoliti malu digresiju. Poslije međunarodnih studentskih radnih akcija u Dordonji u lipnju 1966., kao „le responsable“ svoje studentske družine stekao sam pravo besplatnog boravka u studentskom prenoćištu Jeuneusse et reconstruction u rue Henri Barbusse 33 u Parizu. Tamo se zatekla i moja kolegica iz Dordonje, Inge, Njemica. Zajedno smo lunjali gradom a blizu Ajfelova tornja htjeli kupiti razglednice. Tražeći sitniš po svojoj torbici, Inge je glasno izrekla „Oh, mein Gott!“ Prodavačica se tada nagnula iz kioska, zgrabila Ingi iz ruke već odabranu razglednicu i uzviknula; „Une femme allemande!“ „Vama ništa ne prodajem!“

Na detaljima se najjasnije odčitava cjelina.

Usporedite takvo ponašanje i takav narodni osjećaj Francuza četvrt stoljeća nakon Hitlerove okupacije Pariza i Francuske i Hrvate neposredno nakon briljantno okončana Domovinskog rata i poraza srbskih okupatora 1995.: sam predsjednik države, dr. Tuđman, glasno je radijski ponavljao da ostanu u Hrvatskoj (osobno svjedočih tomu!)

Istina, naši okupatori koji su nas, dirigitirano iz Beograda, ubijali na rodnom pragu, „etnički čistili“ naša sela paleći ih (u mojemu zavičaju spalili su svaku hrvatsku kuću bez iznimke, a u Lijepoj Našoj više od pet stotina katoličkih crkava i samostana, poubijali, nekada i na spavanju u kolijevci, 402, četiri stotine i dvoje hrvatske djece, na svakih pedeset ili sto metara ceste ispisujući „ovo je Srbija“, a na moj rodni dom, udaljen od prometnica, ispalili su 26 granata) poodavno oni žive među nama i s nama, ali nikakvu samostalnu hrvatsku državu njihovi vođe ne priznaju.

Valja reći da većina srpske osobito urbane manjine u Hrvatskoj nije sudjelovala u porobljavanju Hrvatske, to je i njihova domovina, a neki su čak sudjelovali u njezinu oslobađanju, kao i neki Englezi, Francuzi, Nijemci ... ljudi koji su shvatili tko je bio okupator a tko žrtva okupacije i hegemonističke agresije.

Nakon političke podvale i lažnom optužbom o nepostojećem „sukobu interesa“, ruši se legalno izabrana hrvatska vlada (Karamarko), a Vi nam potom u Hrvatsku šaljete svojega namjesnika koji neusporedivo više brine o „zemljama zapadnog Balkana“ nego o svojoj vlastitoj zemlji. Znači, i Vi se, eo ipso – logika je neumoljiva – priključujete našim okupatorima!

Kada kažem Vi, onda je to i ono čemu ste Vi na čelu i čime upravljate.

Nakon ovoga treba se zapitati kakav su to narod, ti Hrvati?! Niti malo ne sličje prodavačici s kioska u Parizu.

Politički gledano, Hrvati su, dokazano, najgluplji narod na svijetu.

Ako je istina to što kažem o detaljima i cjelini, evo još dva znakovita detalja, a ima ih najmanje stotinu.

U X. stoljeću hrvatsko je kraljevstvo veće i mnogoljudnije od engleskog. Englesko kraljevstvo s oko 58 milijuna stanovnika postoji i danas, a Hrvati ne tek iz stoljeća u stoljeće, nego iz dana u dan propadaju i nestaju; ima nas svega oko četiri milijuna. (Izvan Hrvatske još približno toliko!)

Hrvati su jedini narod a Hrvatska je jedina zemlja na svijetu koja je sve do 1991. imala „Jugoslavensku akademiju znanosti i umjetnosti“ kao svoju najveću nacionalnu znanstvenu i umjetničku ustanovu. Vidite, „zemlje zapadnog Balkana“ kao nešto jedno u Zagrebu su se i začele i ostvarile. Misli li itko normalan da je na taj način potirati sebe normalno?

Naoko jest empatično i u svrhu Vaše politike objedinjavanja eu zemalja, ali **objedinjavati se možete ako ste netko i nešto, a ne kada vas nema kao vlastita političkog subjekta.** Tada je to samo klica smutnje i sukoba te početak svršetka i nestanka nekoga naroda. Vi, znači, kada brinete o „zemljama zapadnog Balkana“, samo pomažete hrvatsku političku bedastoću bez valjana kompasa i bez perspektive.

Ni u jednom narodu na svijetu mislim da nema toliko odnarođenih i toliko učenih budala, a učeni budale su najopasniji budale.

Dakle maloljudan smo narod a granica naše države je „avnojevska“ (komunistička granica iz 1945., skrojena u najnepovoljnijem trenutku za Hrvatsku), tek reliquiae reliquiarum (ostatak

ostataka) nekadašnjeg hrvatskoga kraljevstva. „Zemlje zapadnog Balkana" tada su namirile svoje apetite za otimanjem tla Hrvatskoj tako da je današnja Hrvatska „oglodana kost" te ima izgled bumeranga.

Taj bumerang, i kada nije bio tek to, nikada nije bio „zemlja zapadnog Balkana". Hrvatska „zemlja zapadnog Balkana" postaje tek nakon što su 1918. hrvatske političke „guske u magli" umjesto u Beč, koji više nije moćan, svoje stražnjice odgegale u Beograd. Hrvatska je srednjoeuropska i mediteranska zemlja, usuprot hrvatskim „guskama magli", ali i usuprot takvoj etiketi Bruxellesa i usuprot Vama i Vašemu namjesniku.

Namjesnik je vješt vladar, ne silazi s ekrana državne tv (neposredno ili posredno!) jer tv je suvremena „biblija za nepismene". On to sjajno koristi, ali vlastitu državu sve dublje uvaljuje u „zemlje zapadnog Balkana, što Vama očito odgovara. No, **Vaš namjesnik time sve više i više oduzima Hrvatskoj samostalnost i samobitnost. Sve uočljivije vraća u Hrvatskoj na vlast (suradnika!) okupatora Hrvatske.**

„Samo deset ustaša mogu da kolju jednog Srbina (...) Vadili su decu iz majčinih utroba, od dječjih prstića pravili lančiće ... (vokabular je to iz srpske „narodne epike", tzv. „opća mjesta!") Izvjesiti šahovnicu (hrvatsku zastavu), simbol je to srama i užasa (...) bilo je to ravno samoubistvu" Tako ta neka autorica S. Š. u svojoj knjizi „Putovi nezaborava" 1996. opravdava masakr 12 hrvatskih policajaca koji su u njezinu pretežno srpskom selu u Hrvatskoj 1991. izvjesili hrvatski barjak. No, to je nama ovdje „ništa čudno", iz te i takve srpske manjinske sredine je i ratni zločinac general Mladić, iz te i takve sredine su i dva zadnja vladike Srpske pravoslavne crkve, iz takve je sredine i potpredsjednik hrvatske vlade Vašega namjesnika. Vaš namjesnik je takvima, kako kaže jedan od njih, „suho zlato", kojemu se čak nisu ni nadali!?

I na to smo mi Hrvati u Hrvatskoj već oguglali, ali na ovo što slijedi još nismo: toj i takvoj autorici, toj S. Š. koja se u navedenim riječima, kako i vidite, pokazuje kao šovinistica i mitomanka, Vaš namjesnik, odnosno njegov ministar školstva (ove!) 2023. dodjeljuje nagradu „Učiteljica godine" i status „mentorica". To doista jest političko samoubojstvo.

Mržnji prema Hrvatima svoje učenike uči ne samo ta učiteljica nego svi učitelji, nastavnici i profesori i u Hrvatskoj (gdje ih ima) i diljem Srbije. Zašto? Zato jer postoji Memorandum I. i Memorandum II., strateška razrada čime i na koji način Srbija treba pokoriti okolne narode. Da bi to bilo lakše, sve Hrvate treba proglasiti ustašama, dakle primijeniti odavno postojeću formulu „Hrvat = ustaša = zločinac"; tako je pripremljeno osvojiti hrvatsku Jadransku obalu, uz koju su već sagradili znatno više od vjerski potrebnih srpskih pravoslavnih crkava. Ne vjere radi, nego radi porobljavanja. Naime, gdje god ima i jednoga živa ili mrtva Srbina, to je „srpska zemlja" i tamo treba živjeti „srpski svet". (Tako odgojena, jedna mlada Srpkinjica u Australiji, porijeklom iz „hrvatskoga kraljevskoga grada" Knina, gdje se svakoga 5. kolovoza slavi Dan pobjede nad okupatorom, posve nevinna, iskreno se rasplakala kada su je uvjerali da Knin nije u Srbiji; njoj tako tendenciozno odgovorjeno – jest.

Središnja bogomolja Srpske pravoslavne crkve u Zagrebu, svakoga se Božića i Uskrsa koristi za velikosrpsku političku promičbu. U tomu političkom perfomansu pred kamerama televizija, najnovije sudjeluje i Vaš namjesnik. (Ja vidim kako zapravo rade sprdnju s njim i žao mi ga je takvoga gledati!) Tu su i pojedinci iz vrha vlasti u Beogradu; nakon što su izgubili rat u Hrvatskoj, dobivaju mir u njoj i na taj način je osvajaju. Gledamo li kakve državnike i političare imamo, doista smo politički najgluplji narod na svijetu!?

Kada našega namjesnika Vi šaljete u Ukrajinu, tamo je suglasan s pokličem „Slava Ukrajini", a u Zagrebu se zbližava s pripadnicima Srpske crkve usko vezane uz Rusku pravoslavnu crkvu koja potiče ratno mrcvarenje Ukrajine.

Vaš namjesnik u političke svrhe ide na politički perfomans u srpsku, a Hrvatsku pravoslavnu crkvu ne priznaje jer je postojala i za vrijeme o nacistima zavisne u nazivu nezavisne hrvatske države. I sve druge crkve su u toj državi postojale, a Vaš namjesnik, srpskim suradnicima okupatora „suho zlato", samo hrvatskoj crkvi osporava pravo postojanja, premda je u Eu priznata (!?).

Nakon raspada „bratstva i jedinstva" „zemalja zapadnog Balkana", koju Vi, puni plemenitih namjera, ali „sijući sol", ponovno uspostavljate (!?), srpski su voždi „iskoristili gužvu" te anektirali

autonomnu Vojvodinu. Hrvatsko narodno kazalište u nekada sveučilišnoj Subotici, srpski su bageri sraznili sa zemljom (2007.) Vojvođanski Hrvati, miran, pobožan i radišan narod, kao uglavnom i svi Hrvati, pribjegavaju izbjegavati vlastitu nacionalnost i zvati se pokrajinskim nazivom Bunjevci da se spase od maltretiranja. Zemun, hrvatski grad vis-a-vis Beograda, na lijevoj obali Dunava (dakle, ne na Balkanu!), u kojemu je izlazilo pet hrvatskih novina (jedne od njih uređivao je Stjepan Radić, u kraljevsko-jugoslavenskom parlamentu u Beogradu, skupa s drugovima, ubijeni hrvatski parlamentarac), sada je pripojen Beogradu. Gotovo svi zemunski Hrvati su ili odselili ili su protjerani.

Nekim čudnim glasovanjem, gdje je mnogo administrativnih, a ne stvarnih glasova, te zračnim desantom srpskih crkvnih vladika, Srbi su posrbili Crnu Goru. (Teško je Crnogorcima; svatko kršten u Srpskoj pravoslavnoj crkvi automatski je Srbin. Crnogorsku pravoslavnu crkvu Srbi ne priznaju. Crnogorska je tek s malo klera i bez bogomolja. Papa Franjo je izigrao i vrlo nečasno prevario svojega prijatelja (još iz Argentine) Mihaila, vladiku Crnogorske pravoslavne crkve, obećavši mu doći u CG i pomoći mu. Međutim, zaluđen nerealnom ambicijom da objedini katoličanstvo i pravoslavlje, grlio se i ljubio sa srpskim vladikama, križao se na pravoslavni način ... nastojeći obraditi Rusku pravoslavnu crkvu koja ga očito ignorira i prezire. S razlogom. Napose njegov prljavi i ljigavi grijeh nečinjenja i nebrige za blaženog Alojzija Stepinca, za uzora svima Hrvatima. Uzor može biti i general Praljak koji je radije otišao u smrt nego da trpi izmišljenu ljagu. Poznao sam Praljka i znam da je u vlastitoj kući brinuo o muslimanskoj djeci, da su mu podvalili rušenje mostarskog mosta koji su sami srušili, da je sudac sudio politički pokvareno ...No, Vaš namjesnik za Praljka ne želi niti čuti; bačen je u zaborav (!!).

Srbi su u 15. stoljeću prvi puta prelazili na zapadnu obalu Drine, kao turski sluge, a danas na tom etnički hrvatskom području imaju svoju para-državu, pola Bosne i Hercegovine. Ruski hegemon podržava srpske hegemonie. Putin Srbiju nagovara da uđe u Euniju. Vaša i njegova nastojanja sada su na istom zadatku: europeizacija „zemalja zapadnog Balkana". Ali, to smo već imali, 1878. Bilo je to pripajanje Bosne i Hercegovine tadašnjoj Euniji, odnosno KundK carstvu. Znaete i sami što se dogodilo u Sarajevu 1914. A povijest se doista ponavlja! Pogledajte film „Sarajevski atentat" hrvatskog redatelja, inače Crnogorca, Veljka Bulajića; sve će Vam biti jasno

Mnogo je apsurdna o tomu kako se nad Hrvatsku uspeo najgori dio Hrvatske i sada vlada njome na način da im je osobni probitak važniji od hrvatskog naroda, od njegova prosperiteta i opstanka. Iznimke potvrđuju pravilo.

Evo samo nekoliko najvidljivijih apsurdna:

Srbi su u Domovinskom ratu 1991.- 95. pobili napomenutih četiristo dvoje hrvatske djece, dok Hrvati u istom tom ratu nisu na nacionalnoj osnovi ubili ni jedno srpsko dijete. Curicu prezimena Zec rodila je Hrvatica udata za Srbina, ratnog profitera. Njegova srpsko-muslimanska kriminalna profilerska družba, u odorama hrvatskih vojnika, obračunala se međusobno i taj Zec je ubijen. Nesretna mu žena i malodobna kći to su vidjele. Zločinci su ih ubili da ne mogu svjedočiti. Glavni vođa manjinskih Srba to je razglasio kao nasilje nad nevinim Srbima, sve su novine mjesecima i godinama pisale o „zločinu hrvatske vojske nad srpskom djecom", napisana je i odigrana kazališna predstava, snimljen i nagrađen dokumentarni film o tomu ... Istovremeno, istinska ubojstva na nacionalnoj osnovi onih četiri stotine i dvoje djece, prema boračkim izvješćima, u mainstream medijima, a većina ih je u Hrvatskoj profila „zemlje zapadnog Balkana", posve su prešućena. Istinu je na kraju otkrio policijski istražitelj toga slučaja gosp. Lazarević, jedan časn hrvatski Srbin.

Gospodin Perković, nadimka Thompson, prema oružju koje je imao, spontano je napisao i otpjevao „Nećete u Čavoglave" (njegovo selo u zaleđu Šibenika) dok smo živi mi". To je dizalo moral njegovim suborcima u Domovinskom ratu, a kasnije je pisao i pjevao i druge pjesme koje imaju mnogo svojih slušača. Svjetski viceprvaci u nogometu, hrvatska reprezentacija, također su željeli da im on pjeva, no na glavnom zagrebačkom trgu za vrijeme dočeka, za vladavine Vašega namjesnika, pred tisućama ljudi, Perkoviću Thompsonu je isključen mikrofon. U Hrvatskoj su mu, na brojnim mjestima, zabranjeni koncerti. Slušača je ipak sve više i više ...

Akademik Josip Pečarić, rodnom Hrvat i Boke Kotorske, danas u Crnoj Gori, jedan je od najpoznatijih matematičara u svijetu. Profesorov 75. rođendan u Hrvatsku je došlo čestitati mu sedamdesetak svjetskih matematičara, njegovih kolega. Budući da je Hrvatska u doba Vašega namjesnika doista „zemlja zapadnog Balkana“, što očito i sama želi biti, svi su glavni mediji to prešutjeli. Zagreb je trenutno, zahvaljujući akademiku Pečariću, jedan od matematičkih središta, jer tu izlaze dva znanstveno visoko vrednovana matematička časopisa; vlast ih svim raspoloživim nastoji uništiti, anonimni su, mnogi u Hrvatskoj i ne znaju da imamo matematičara svjetskoga glasa i ugleda ...Istina je, on stalno nešto spočitava, raspolaže sve samim argumentima u svojoj upornoj javnoj djelatnosti, ali u javnosti ipak zapravo anonimnoj jer to je sve (i ovo!) stanoviti „samizdat“ koji se uopće ne uklapa u ideologiju pomnog njegovanja lažne idile o proširenju „zemalja zapadnog Balkana“ u Eu.

U Domovinskom ratu, moj dobrovoljno odabrani liječnik, priznati stručnjak i moj prijatelj od studentskih dana, nacionalno Srbin, otišao je tijekom rata, reče mi jednom zgodom, „među svoje“ u provinciji, a tamo su mu rekli kako se, kao „pravi Srbin“ mora ponašati: „Hrvatice jeb ...pa zaklat!“ Zgrozio se, i ja s njim: voljena žena mu je Hrvatica, ima krasnu kćer ... Itd., itd.

Vi ste približno vršnjakinja mojega starijega sina pa molim dopustite da Vam se obratim kao kćeri: „Ćerco draga, okani se ćorava posla! Ni potok ni rijeka nikada ne teku uzbrdice“

Za završetak ovoga pisma, evo još jednog detalja koji otkriva cjelinu. U Parizu sam 1981., kao sudionik svjetskog festivala avangardne poezije, slučajno nabasao na jedan islamistički „obrazovni centar“ kamufliran kao „knjižara i papirnica“. Naime, u Zagrebu su mi uvalili nekoliko primjeraka časopisa The Bridge, u izdanju Hrvatskog centra PEN-a, koji i danas izlazi, da ih uručim Jugoslavenskom kulturnom centru u Parizu. Tadašnji urednici su, slijedeći politiku „nesvrstanih“ odlučili ne biti „eurocentrični“ pa su jedan tekst dali prevesti na arapski i otisnuti ga njihovim pismom, arabicom. Željeli su da to u Yu centru vide i prihvate! Tamošnji Srbi, koji su vodili taj centar, nisu za to bili zainteresirani. Kamo s časopisima? Svake večeri sam prolazio pored one „knjižare papirnice“ u kojoj je uvijek ispod vrlo oskudno opremljene police sjedao neki momak: kupca nikada ni jednog, a i nije se imalo što kupiti. Jednom zamolih onoga momka da pogleda darovani mu The Bridge. Nevoljko je to prihvatio, ali već slijedeće večeri dočeka me raširenih ruka i sa širokim osmijehom. U prostoriji „iza“ bilo ih je desetak. Svi su me grlili i čestitali mi na onom članku u The Bridgeu. (Ni onda nisam znao čiji je to tekst.) Rekli su mi: „Kad mi osvojimo Europu, znat ćemo cijeliti tko nam je bio prijatelj!“ Nedavno sam negdje pročitao da u Francuskoj ima oko 280 islamističkih „obrazovnih centara“, ne znam kako sve kamufliranih!? Eto, uvažena gospođo von der Leyen - I bez „zemalja zapadnog Balkana“ i bez Ukrajine, imat ćete ozbiljna posla.

No, upravo dok ovo pišem stiže vijest da je Putin jednakim odlikovanjem koje je već uručio srpskom aktualnom voždu, sada okačio o vrat i bosanskom četniku i šerifu para-države na hrvatskom etničkom prostoru koji upravo, po tko-zna koji puta, najavljuje odcjepljenje od BiH. Vi u njih oba, sudeći prema onomu što i kako radite, ulažete ne samo nade, nego i golem novac!? U Putinove pijune?! To Vam baš i ne mogu čestitati.

Gotovo svaki dan potvrđuje se što pišem: najnovije - trojica srpskih diverzanata skinuli su s jarbola hrvatski barjak upravo pokraj Knina. Policija ih je privela i arestirala, ali Vaš, na žalost i naš namjesnik pustio ih je „da se brane sa slobode“. I ponizio tako još jednom sve nas koji smo se borili za slobodu braneći se od velikosrpskih okupatorskih nasrtaja u svojoj zemlji i pod tim barjakom. Bila je to jednako tako i borba za odcjepljenje od „zemalja zapadnog Balkana“.

Što to Vi radite i zašto to radite poštovana gospođo von der Leyen? Zašto nam ponovno, skupa s namjesnikom, vješate o vrat omču zvanu „zemlje zapadnog Balkana“? A sami sebi, Vi, Eu „sijete sol“!

S osobitim poštovanjem

dr. sc. Stijepo Mijović Kočan, v. r.

(4/6/2023)

OBAVEZNO PROČITAJTE!**Christian Schmidt, visoki predstavnik u BIH*****DRAMATIČNO PISMO CHRISTIANA SCHMIDTA******HAAŠKIM TUŽITELJIMA:***

**Reaktivirajte svoj rad ili se suočite s eskalacijom
Hrvati su ogorčeni vašom nepravdom i stjerani pred zid**

Poštovano Tužiteljstvo i poštovani sudci Haaškog suda, i sami ste vjerojatno upoznati s katastrofalnim učinkom haaških presuda na procese pomirenja triju nacionalnih konstitutivnih zajednica u BIH.

Osim što je oformljen kao međunarodna institucija za kažnjavanje svih zločinaca rata na prostoru bivše Jugoslavije, neovisno o nacionalnosti istih, pri čemu je za svoj rad Tribunal dobio puno povjerenje kako predstavnika zaraćenih nacija Balkana tako i Europske unije, Haaški sud je uz tu pravnu misiju imao i drugu jednako važnu agendu pred sobom: Uz pravedno kažnjavanje zločinaca postići trajno pomirenje nacija na Balkanu, i buduće generacije ovog dijela Europe udaljiti od ideje rata kao sredstva za rješavanje problema.

Poznato je da su, ne pitajući ih, narode Zapadnog Balkana njihovi egoistični lideri 90-ih, mahom izišli iz komunističkih ideoloških bunkera, gurnuli u petogodišnji bratoubilački rat.

Sve to događalo se, kako i sami znate uz svesrdnu pomoć neodgovornih aktera međunarodne zajednice.

Pri tome posebno adresiram ovu misao na američku administraciju u BIH kao najodgovorniju za propast svih mirovnih sporazuma. Dokumentirani i danas javno dostupni podaci o američkoj dvostrukoj igri u kojoj se s jedne strane predstavljaju kao mirotvorci a s druge istovremeno vrše pritisak na bosanske Muslimane 1992. da potpisuju Lisabonski mir i prihvate krvavi i neizvjesni rat, koji je po njihovim procjenama trebao izazvati domino efekt i proširiti se i na bivše zemlje SSSR-a, sve te činjenice danas su, nažalost neporecive, nevjerojatno se poklapaju s ukrajinskim događajima i iskreno mi je žao što se Haaški sud nije bavio sudskim progonom Warrena Zimmermana kao i drugih ratnih huškača iz tadašnje US administracije.

Ovo pišem kao mirotvorno orijentirani Nijemac koji svakodnevno gleda u tužnu sudbinu postkonfliktnog BH društva. Sudbina je to zemlje zgarišta, zemlje američkog pokusa ako baš hoćete. Gledam u sve ovo kao razočarani idealist koji je odrastao u državi pod tutorstvom Amerike naivno vjerujući u iskrenost njenih javno proklamiranih ideala.

Za USA sam doista vjerovao da je ta zemlja država mirotvorac. Tako smo odgajani svi mi u Njemačkoj u postratnim godinama nakon drugog svjetskog rata.

Rasli smo u nadi da će jednog dana naša zemlja Njemačka biti tako slobodna od grijeha prošlosti da će moći i sama početi živjeti svoj američki san. I širom svijeta širiti dobro.

No moje iluzije o Americi, dobroj i dragoj Americi koja nama Europljanima samo želi dobro i bori se za našu demokratizaciju splasnule su od mog dolaska u Bosnu u kojoj se svakim danom suočavam s posljedicama američke nepromišljenosti i nametanja kulture mržnje, sukoba i masovnih ubojstava.

Istovremeno zahvalan sam istoj toj USA što mi je dodijelila ovaj mandat u Bosni i Hercegovini budući da je isti postao moje najvažnije životno putovanje. Neka vrst prosvjeđujuće misije. U kojoj sam shvatio da je moj dosadašnji politički rad u Njemačkoj bio čisto traćenje vremena, i da je moj "humanoidni" nalogodavac zapravo zločesti oportunist krvavih ruku. Profesionalni višedesetljetni darovatelj tuđe krvi. U slučaju BIH, slavenske krvi.

To ste vjerojatno shvatili i vi, uvaženi tužitelji i suci na Haaškom tužiteljstvu, no kako ste financijski i karijerno ovisni o USA pretpostavljam da se američkom odgovornošću za rat u BIH nikada niste ni planirali baviti. Kao ni Saudijskom.

A te odgovornosti su što se mrtvih građana BIH tiče, daleko veće od nizozemske odgovornosti. One Nizozemske koju ste, s druge strane, osudili.

Pišem vam ovaj politički traktat 10. lipnja 2023 godine iz mjesta koje se zove Vitez i nalazi se u samom središtu Bosne.

Prije točno 30 godina ovdje se dogodio zločin kakav Europa na svom tlu nije vidjela od drugog svjetskog rata.

Vjerojatno mislite da pišem o Ahmićima koji se također nalaze u općini Vitez. Ali ne.

Zločin u Ahmićima se dogodio u četvrtom mjesecu. Ja govorim o masakru osmero hrvatske djece u ovom gradu koji se događa tek nešto manje od dva mjeseca kasnije.

Ni sam nisam znao za ovaj zločin dok mi deseci hrvatskih upornih boraca za istinu nisu ukazali na njega. Hrvatski političari nisu mi nikada pričali o Augustini Grebenar. Većina i ne zna za nju. Mladi hrvatski intelektualci jesu. I ja sam im potpuno povjеровao. Jer u njihovim pojašnjenjima nepravde koju osjećaju, nema ničeg lažnog.

Ovaj narod, hrvatski, u BIH živi pod stalnim osjećajem nepravde. I nad cijelim tim narodom traje već tri desetljeća konstantan medijski linč. To je malen narod, jedini prepolovljen nakon rata, koji će se, pred licem Europe, štoviše uz njenu potporu, potpuno iseliti iz BIH nastavi li Europa trgovati njihovom sudbinom. Posljedično to će značiti podjelu BIH na islamski i pravoslavni dio, raspad BIH na rusku i tursku poludržavicu, te širenje utjecaja Turske i Rusije na Balkan. Vraćanje u 1878 prije poraza Turske.

Brine me nonšakantnost Ezurope za sudbinu Hrvata u BIH. Ako ja, koji se profesionalno godinama pripremam za rad i moderaciju politika Zapadnog Balkana nikada nisam imao priliku čitati o muslimanskom ubojstvu osmero hrvatske djece u Vitezu, onda vam je jasno da o tome zločinu prosječan Europljanin ne zna praktično ništa. Dok iole politički informiran građanin Njemačke sigurno zna za Srebrenicu, Prijedor i Ahmiće.

Dolazeći do ove šokantne spoznaje, prvo što sam se zdravorazumski upitao bilo je sljedeće:

- Haaški tužitelji boravili su u Vitezu mjesecima, istražujući zločine. Kako je, poštovani suci, i poštovani tužitelji, moguće da je provedena istraga, podignuta optužnica i donešena drugostupanjska presuda za cijeli niz zločinaca iz Ahmića, te kako je moguće da je taj zločin tako fascinantno iscrpno istražen i završen, dok za ovaj zločin, udaljen svega 20 sekundi zračne vožnje UN helikopterom, jednako grozan i nedopustiv na europskom tlu, još nije pokrenuta niti službena istraga ?
- Kako je moguće, poštovani tužitelji i suci iz Haaga da tijekom svih pretresa, svih optuženih, na svim stranama, da na Haaškom sudu nije bilo niti riječi o ovom ubojstvu osmero hrvatske djece?
- Je li moguće da se Tribunal u lovu na zločince vodio nacionalnom i rasnom logikom? Ako je odgovor iti malo potvrdan netko s Haaškog Tribunala morao bi kazneno odgovarati.

Ispred kuće koju predstavljam – OHR, od vas tražim da mi što prije, pismeno odgovorite na ovo pitanje.

Jer, poštovana gospodo, ponavljam, udaljenost od mjesta na kojem su granate Armije Alije Izetbegovića raznijele osmero hrvatskih dječaka i djevojčica, do mjesta na kojem su podanici Darija Kordića ubili tromjesječnog Seju Ahmića premala je toliko da ja ne vidim logičnog pojašavanja zašto je ovaj zločin infanticida ignoriran osim odgovora koji se sam nameće: To ignoriranje bila je nečija politička odluka. Kao Njemca, koji ne pristaje na teoriju da neki zločini nisu bitni, zanima me čija je to odluka bila?

Da su vaši Tužitelji bili i bez automobila, opet nikako nisu mogli boraviti toliko vremena u Vitezu a ne primjetiti veliki crni krater, na kojem se uzdizao uništen dječiji koš, ostaci jednog vrtuljka i na kojem se u prvo proljeće nakon ove smrti, jedva zazelenilo jedno stablo javora, drveta na kojem su, točno prije 30 godina, visili komadi dječijeg mesa. Mještani su ga kasnije posjekli jer ih je previše podsjećao na užas tog dana.

Bila je to apokaliptična scena iz pakla kakva je morala privući Haaške Tužitelje ukoliko se radilo o nepristranim profesionalcima poslanima iz Europske unije. Institucije koja se ovdje želi nametnuti kao nekakav ne utopijski nego realni ideal pravednosti i demokracije.

Scena se sastojala od izmješanih raskomadanih tijela tih osmero hrvatske djece. Neki su dijelovi tijela bili na vrtuljcima, neki na košu, neki na stablu javora. Vrlo je vjerojatno da su tijela djece pogrešno pokopana i da u svakom grobi jednog djeteta leže ostaci onog drugog, trećeg, osmog. A tu djecu, poštovana gospodo ubili su zločinci koje vaši autoritet nikada nije niti pokušao istražiti. Ubila ih je "Armija BiH", koja je neformalno prostor pod svojom kontrolom nazivala "Prostorom Džihada". Te snimke i danas ponosno drže na socijalnim mrežama. U suštini bila je to fanatična, vjerska jednonacionalna armija potpomognuta borcima Al Qaeda koje je u Bosnu transportirala upravo USA, sve prema obećanju danom Aliji da će to učiniti ako pristane na rat, na oružje i odbije mir.

Ta hrvatska djeca, kao i bošnjačka djeca Viteza, grada logora u kojem su se godinu dana vodile gelirske borbe, zahvaljujući svojim prisebnim roditeljima s obje strane, čak ni u ratu nisu bila učena da se međusobno mrze. Kako to znam?

Mještani su mi pojasnili i Bošnjaci i Hrvati da su se za svakog zvuka sirene, tijekom svakog primirja, malene Bošnjakinje i Hrvatice, maleni Bošnjaci i Hrvati, sretni i razdragani izlijetali iz svojih podruma i skloništa na to čarobno igralište gdje je na trenutak prestajalo ludilo velikih bezumnih idiota koji su puškama i metcima crtali svoje prostore džihada ili svoje prostore čiste hrvatske republike.

I ta nevina djeca su svojom vriskom i igrom ponižavali logiku rata njih i nas odraslih. Svojim smijehom, grljenjem, zadirkivanjem, trčkanje možda i novim međunacionalnim prvim ratnim ljubavima, ponižavali su cijeli besmisao tog nepotrebnog i prokletog bosanskog i opće trećeg balkanskog rata.

Selma je bila sretna kada bi nakon tjedana igre velikih konačno zagrlila svoju prijateljicu Augustinu. Augustina bi isto tako zagrlila nju. Ta djeca nikome ništa nisu kriva i nikako ne smiju biti dio globalnog potkusurivanja svjetskih sila i novog crtanja neke izmišljene povijesti na Balkanu. Jer mrtva su. I ubijena su. Točnije samo su neka od njih ubijena.

Jer taj dan vriska je bila upola manja. Smijeha je bilo al nije bio isti. Bošnjaci su u kućama zadržali bošnjačku djecu, iako je sirena za igru odsvirala svoj zvuk koji je bio jednako drag svima. Svoj djeci užeg centra Viteza. Bio je to zvuk naoko strašan, budući da su ratne sirene strašne, ali ipak zvuk mira, koji je njima, djeci, u to doba pomutjele pameti odraslih, predstavljao najljepši zvuk na svijetu.

Poštovani sudci, vidite, ja sam u Vitezu bio jako kratko i saznao sam ključnu stvar, koju vaši Tužitelji nisu bili u stanju otkriti mjesecima, iako su tamo živjeli. Istražujući zločin u Ahmićima. I negirajući zločin na igralištu. Baš tako sukladno zlogukom napatku Louise Arbour, vaše tužiteljice, kojeg je dala istražiteljima, a koji je također dokumentiran, i za koju sam također saznao ovdje: "Haaški sud nije fokusiran na zločine Armije BiH prema nad HVO-om i nad Hrvatima u BiH"

A ta ključna činjenica, koju sam vam upravo spomenuo, ključni je dokaz planiranog zločina nad hrvatskom djecom, na ovom mjestu masovne dječije smrti. Bili ste dužni otkriti ovo bez mene. Jer onaj tko je dojavio bošnjačkim familijama da taj dan, na zvuk primirja zadrže djecu u podrumima,

taj netko je zločinac. Taj netko zna tko je osmislio cijeli zločin. Taj netko i njegov Nalogodavac, te nalogodavac njegovog nalogodavca, te političar koji stoji iznad njih, baš kao u slučaju Blaškića i Kordića, morali su biti već 20 godina utamničeni.

Povod mom pismu je upravo infanticid koji je vojska Alije Izetbegovića, Rasima Delića i Šefika Džaferovića počinila na današnji dan, te pokušaj da se medijskom perpetuacijom nekakve davno snimljene Kordićeve izjave, bez obzira koliko ona bila nedopustiva, odvratna i skandalozna, isti taj zločin ponovno pokuša zataškati.

Svi ćemo osuditi Kordićevu izjavu kao nedopustivu, progonit ćemo ga zbog nje i na sudu iznova ako treba, ali stoji, itekako stoji datum kada su tu izjavu pustili i s kojom namjerom. Da svijet ne sazna za infanticid Armije BIH 1993 kakav moderna Europa ne pamti.

Taj javni, blasfemični, gotovo sotonski pokušaj prikrivanja nepresuđenog masovnog pogubljenja osmero nevine djece, jednim udarom u jednoj sekundi, samo je dokaz da je ubojica iz Armije BIH još uvijek živ, i da je jako moćan. On, mastermind ovog sotonskog nedjela, uspio je izrežirati događaj koji je potpuno sklonio ogorčenost Međunarodne zajednice s nepresuđenog zločina nad viteškim ljučakama. To je dokaz da je Zločinac u panici i da ste upravo Vi, poštovani Haaški tužitelji, dužni do kraja uraditi svoj posao.

Združeni rafal bošnjačkih medija uz potporu američke TV kuće N1 na pobijenu djecu Viteza.

Upravo danas, na dan masovnog ubojstva malenih Hrvata u Vitezu, SDA obavještajna država, pustila je staru kompromitirajuću snimku Darija Kordića, osuđenog za zločin u Ahmićima u kojoj tvrdi da je “sve imalo smisla i da bi sve ponovno”. Iz njegovih usta ta rečenica zvuči bogohulno. Ponižavajuće je za nekog tko je osuđen na 20 godina zatvora za jedan od najmonstruoznijih zločina BH rata da ponavlja kako bi sve ponovno.

No ne očekujte od mene da komentiram što je rekao nekakav ratni zločinac upitnog mentalnog zdravlja, na nekakvom privatnom, opskurnom druženju u nekoj uopćenoj i morbidnoj rečenici kojoj upravo na današnji dan, dan kad su ubijale djecu, muslimanske agenture dodaju nove monstruoznije kontekste po vlastitoj želji. Tvrdeći da je Kordić kazao da bi “ponovno ubijao djecu u Ahmićima i da se svaki trenutak tog pokolja isplatio”. On, to nije izjavio.

Unatoč presudi Haaškog suda, nitko pa ni ja, ne može natjerati Darija Kordića da prihvati krivnju ako i nakon 20 odležanih godina u zatvoru sebe smatra nevino osuđenim.

Uostalom u što bi se pretvorili europski i američki sudovi ako bi osuđeniku branili pravo da tvrdi da je osuđen nevin. I da ga kažnjavaju ako i tijekom odsluženja kazne a i nakon odsluženja nastavi tvrditi da je sud pogriješio? I gdje uopće postoje takvi sudovi? U Saudijskoj Arabiji? U Sjevernoj Koreji?

Rimsko i anglosaksonsko pravo nikada u povijesti nisu kažnjavali osuđenog koji bi za sebe i dalje tvrdio da je nevin osuđen. Ljude smo vješali po starim zakonima Europe a oni su i u trenutku smrti ponavljali da su nevini. Ako bi takva praksa bila prihvaćena na tlu BIH, onda bi ona morala vrijediti i za cijelu Europu i svijet. Suci bi postali nešto kao sekularne Pape s dogmom nepogriješivosti. I svakom osuđeniku bilo bi zabranjeno da tijekom odsluženja kazne kao i nakon nje ulaže nove apelacije i pokuša dokazati sudsku zabludu. I mnogi koji su tim putem oslobođeni nikada ne bi bili oslobođeni.

Koliko je samo ljudskih sudbina širom svijeta, onih koji su godinama dokazivali svoju nevinost i u tome uspjeli. Naročito u SAD-u iz kojeg svako nekoliko mjeseci dobijamo vijesti o osobama koje su gotovo cijele živote provele u tamnicama da bi se nakon par desetljeća sudovi ispričavali jer su pronašli pravog ubojicu.

Moje mišljenje, iako je u ovom slučaju nevažno, jeste da je Dario Kordić kriv, da je fanatični pseudokršćanski šizmatik i luđak, da je njegov osjećaj nevinosti tek paradni i da si utvara nevinost.

On se naime nikada tijekom odsluženja kazne i nije pokušao obratiti sudu i prikazati mu dokaze svoje nevinosti i njihove zablude. Međutim, dok analiziram vaš rad, poštovani tužitelji i sudci pitam se Zašto Kordić to nije učinio? Zato što duboko u sebi zna da je sukrivac za pokolj u Ahmićima ili zato što je shvatio da nije na sudu nego na političkom vješalištu? A doista, sud koji ne procesuirao zločin poput ovog na dječjem igralištu u Vitezu, djeluje kao politički sud. Ne sud pravde.

Ono što me tjera na razmišljanje je sljedeće: Kordićevo mišljenje o Haaškoj presudi njegove krivnje ostalo je isto i nakon presude i danas 20 godina nakon te iste presude. Nikad nije priznao presudu

Haaga niti sudu kazao “Žao mi je, kriv sam i želim kleknuti u Ahmićima, danas kad sam slobodan čovjek”.

Kordić i danas tvrdi da je osuđen iz političkih razloga i da niti jednom riječju ili djelom nije imao prste u tom krvavom zločinu. Svjedoci ste da mnogi koji su se branili i do kraja tvrdili da su nevini, nakon presude, i pritisnuti godinama i starošću mijenjaju iskaze i za šansu da budu pušteni ranije potpisuju najponiznije kvalifikacije sebe kao zločinca. Kordić to nije učinio. I nije se slomio i nakon toliko robije.

Je li moguće, stoga, pitam Vas, da ste u njegovom slučaju potpuno pogriješili? I kada vas pitam znam otkud mi argument da vas to upitam: Argument mi je 10.6. 1993. Argument su mi Augustina i Velimir. Oni su mrtvi no tako su živ dokaz kompromitiranosti i pogrešnosti rada vaše institucije. Ne postoji logično pojašnjenje zašto ste, tijekom istrage Ahmića preskočili istragu viteškog dječjeg igrališta. Nikakvo razumno pojašnjenje ne pada mi na pamet.

Vraćam se još kratko na Kordića. Ako smatrate da Kordić ne smije misliti o sebi da je nevin, ukinite rimsko i anglosaksonsko pravo i naredite tijelima u BIH da sude Kordiću za Kazneno djelo neslaganja s presudom suda. Ako se potom Kordić opet ne složi, sudite mu onda dalje. Ako i nakon doživotne presuđene kazne, taj višestruki osuđenik bude i dalje inzistirao da je nevin, možda da pokušate sa smrtnom kaznom? Mrtav neće moći negirati krivnju. Isprike na cinizmu no buka koja se podigla u BIH oko ovog slučaja a u koju se uključila, nesmotreno kao i uvijek US ambasada, prijeti ne samo potpunim slomom europskog i američkog prava nego i eskalacijom sukoba.

Dakle iz te pozicije osuđenog, kojem se jamči pravo na slobodu mišljenja, pa i o vlastitoj mu presudi, njegova, za mene odvratna izjava, u kojoj se “ponosi svojom prošlošću, za koju je više puta izjavio kako ju smatra čistom” nije sporna. To je samo njegovo vjerojatno deluzivno mišljenje o vlastitom mu životu, kojeg on smatra mučeničkim i patničkim. Makar to tvrdio u zabludi ili u laganju samog sebe, usprkos tome ne postoji sud na planeti koji smije kažnjavati osuđenog zbog prihvaćanja ili neprihvatanja sudske odluke.

Sporno bi bilo da je Kordić eksplicite kazao da je ponosan na ono što se dogodilo u Ahmićima i da bi to počinio opet. No on to nije kazao. On je na sudu do kraja tvrdio da nema ništa s Ahmićima i nikada nije prihvatio krivnju. Kroz taj kontekst se jedino može promatrati njegova izjava a ne kroz vizir onih koji medijskim transformacijom njegove izjave nastoje prikriti činjenicu da su počinili masovno ubojstvo tuđe djece na današnji dan.

Imputirati Kordiću da je kazao kako je ponosan na 116 ubijenih Bošnjaka i na ubojstvo tromjesečnog Seje Ahmića ne samo da nije korektno nego je i odvratan kazneni čin, čiji cilj nije osuditi Kordića, jer ga se za mišljenje o vlastitoj presudi ne smije suditi nego je cilj te medijske hajke da ubojica viteške hrvatske djece nikada ne bude pronađen a da svijet nikada ne sazna istinu o tome tko je bio Alija Izetbegović, tko je bila njegova vojska, i kakve su monstruoze zločine i oni radili. Netko u BIH bi se morao pozabaviti sankcioniranjem novinara koji ovih dana sprovode projekt skrivanja “bošnjačkog snajperiste, masovnog ubojice djece”.

Poštovani suci i tužitelji Tribunala, ja danas nisam zamastio pero da vam pišem o Kordiću koji za ovu zemlju mora postati prošlost. To upravo žele oni koji su na ovaj tragičan dan tempirali objavu ove stare informacije s Kordićem.

Pitam se: Što su čekali do danas? Zašto baš na 10.6?

Otvoreno pitam Haaške sudce: Poštovana Gospodo, kako je moguće da je za zločin u Ahmićima presuđena svaka vojna razina po cijeloj liniji zapovijedanja od vojnika krvnika do generala uključujući i političku liniju koja formalno nije u lancu vojnog zapovijedanja i bez konkretnog dokaza da je taj političar Kordić naredio pokolj u Ahmićima dok s druge strane za pokolj nevine dječice na ljuljačkama, u istom tom Vitezu, nije ni pokrenuta ozbiljna istraga?

Na koji način od Hrvata mislite tražiti da ispoštuju Haaški sud ako tom narodu taj isti Haaški sud nije isporučio niti minimum pravde, utjehe i sudske korektnosti Zapada?

Kažite mi, poštovani sudci, kako kao šef OHR-a da zaustavim Hrvate od prosvjeda? Kako da im objasnim da moraju poštovati vaš rad? Koji po svemu sudeći, to sam shvatio u Vitezu, na mjestu infanticida Armije BIH, jasno je to danas, uopće nije bio ni profesionalan, niti nepristran niti efektivan. Ponajmanje je bio konzistentan.

Djeca Bosne i Hercegovine su bila tek samo Djeca. Pitam vas: Zašto ste pobogu dijelili istrage ubojstava BH prema nacionalnosti žrtve zaobilaziti istrage zločina koje je činila Armije Alije Izetbegovića ?

Zašto svijet ne zna tko je bila Augustina Grebenar? Zašto svijet ne zna tko je Mladenka Zadro? Zašto svijet ne zna za logor Iskra u Bugojnu? Zašto ste odlučili da se zločin u Grabovici, koji doista ima sve i neupitne elemente genocida dalje neće istraživati? Zašto je taj genocid “opkoljenih građana Sarajeva” nad nevinim hrvatskim selom naseljenim ženama, starcima i djecom “neatraktivan” Zapadu? Možda Zato što bi donošenjem presude za prvi genocid BH rata mit o Armiji BiH pao u vodu? A potom bi i ocrnjivanje Srpske i Srba u BiH išlo teže?

Želim znati Vaše odgovore: Je li provjerena i dokaziva izjava Louise Arbour, data hrvatskom novinaru da Haaški sud neće istraživati zločine Armije BiH nad Hrvatima? Ako je ta nedavno otkrivena izjava točna, onda gospodo sudci Vi i ja, kao predstavnik Međunarodne Zajednice imamo problem. Onda smo mi ovdje svi skupa, Europljani i Amerikanci, dio urote a ne dio rješenja. Onda smo dio rata a ne kuratori mira.

Jer mi iz OHR-a, vjerujući u vaše dobre namjere i dobro urađen posao poštovani suci i Tužitelji, nametnuli smo gotovo protuustavan imperativ poštivanja Vaših presuda, no ispada da one nisu bile onakve kakve su morale biti prema sili pravde, nego su pisane prema sili viših politika. Red bi bio da mi pojasnite kojih i čijih politika?!

Čini se da su Hrvati u pravu kada pišu da ste se, poštovani Haaški sudci, proglasili nenadležnima za zločine džihada.

Mladi Hrvati iz BiH nazivaju vas šerijatskim sudom, prizivaju vam najveće zlo i rade pritisak na svoje sudove da za vama raspišu potjernicu. Spremni su robovati u namjeri da dokažu vašu korumpiranost. Dižu druge mlade na ideju ustanka. Žele sabotirati prometnice, pozivaju nas iz OHR-a da se susretnemo s licima roditelja žrtava. Mi možemo prisiliti vrh HDZ-a na suradnju, u strahu su, godinama smo i njihove političare progonili i smjenjivali, ali mi mladim generacijama Hrvata ne možemo ništa. A oni ne prezaju od toga da se potpuno sjedine sa Srbima u ustanku protiv OHR-a i međunarodne zajednice u BiH.

Shvaćate li da ste naš ured, Ured Visokog predstavnika u BiH, neprofesionalnim vlastitim radom doveli do tog da ja takvim protuhaaškim argumentima Hrvata koji se spremaju na masovne prosvjede pred zgradu OHR-a, sa slikama Augustine Grebenar, nemam što pridodati niti progovoriti?

Selektivnim provođenjem istraga, te selektivnim presudama, kompromitirali ste međunarodnu zajednicu i naše dobre namjere pomirenja tri BH naroda.

Kako da pomirim Hrvate i Bošnjake Viteza ako su Bošnjaci umireni presudama koje ste na području Viteza dodijelili Hrvatima. Preko 110 godina ukupno. S tim što ste nekolicinu nevinih držali ukupno 14 godina u zatvoru.

Kako da uvjerim Hrvate na pomirbu s Bošnjacima Viteza kada na dan pogibije hrvatske djece, glavna vijest su Ahmići i Kordić, dok bošnjačke kuće ne žele reći tko im je taj dan dojavio da ne šalju djecu na igralište. Samo kažu: “Tako se pričalo po Mahali, bolje danas ne šalji”.

Kako da uvjerim Hrvate Mostara na pomirbu s Bošnjacima kada je svaki zločin Hrvata u Mostaru presuđen, simbol stradanja tog grada danas je Stari most a ne zločin na Uborku, dok se u isto vrijeme negira pri BH genocid, činjenica da je najgori zločin BH rata, počinjen u mostarskoj najsjevernijoj općini i nije ga počinio HVO. Nego upravo BH Muslimani uz potporu stranih “svetih ratnika”. U mjestu koje je danas izbrisano. I koje se zvalo Grabovica.

Nestvarno mi je to sve i ja i dalje ne vjerujem, kao Nijemac koji je prošao pola života u razmišljanju o genocidima mog naroda nad drugima i slabijima kako je moguće da Tribunal nije osudio nalogodavca ovog školskog primjera genocida i potpunog brisanja iz prava na postojanje jedne mikrolokacije?

U konačnici, poštovani suci, javno vam najavljujem da je neću moći prihvatiti autoritet Tribunala ako taj isti Tribunal ova dva zločina nad Hrvatima, koji su među najgorim zločina rata, ako ne i najgori, bude potpuno ignorirao. Kao i ovo moje pismo.

Ako se oglušite na njega, bit ću prvi Europljanin koji će javno reći da je Haaški Tribunal bio skupa prevara. I protusud.

Poštovani suci Haaga poštovano Tužiteljstvo, odradili ste sjajan posao u progonu zločinaca nad Bošnjacima. No Bosna nije samo bošnjačka država i u Bosni nisu bili ubijani samo Bošnjaci i njihova djeca. Ovaj tekst je tekst o Bošnjacima ubojicama i djeci druge nacije koje su ubijali.

Infanticid u Vitezu spada u sam vrh monstruoznosti BIH rata.

Zločin u Grabovici toliko genocidan, po svom učinku, razmjeru krvoprolića i ritualnim ubijanjima da mu se niti jedan zločin BH rata ne može približiti u svojoj pogubnosti.

Majke Srebrenice su žive i salijetaju vas po Haaškim hodnicima. Traže nove presude.

Majki Grabovice nema. Sve su ubijene.

Pozivam Haaški Tribunal, da demantira navode hrvatske zajednice u BIH, kako ste plaćenička saudijska šerijatska ispostava za progon preostalih katolika na tlu džihada u BIH.

Pozivam ih da reaktiviraju rad svog sudišta i dovrše posao progona zločinaca iz vrha SDA Armije. Koju su u ratu zvali BH Armijom .

No tu armiju je zanimalo sve osim cjelovitosti i multikulturalnosti BIH.

Za dokaz ovoj tvrdnji preporučam pogledati ratne govore Šerifa Patkovića, elitnog Alijinog generala, i danas dostupne na internetu.

Poštovana gospodo, u BIH neće biti pomirenja dok o ratu i pomirenju i zločinima moraliziraju neki od najgorih nikad optuženih ratnih zločinaca. Oni koji su uz odobravanje međunarodne zajednice pomilovali ubojice fojničkih franjevaca, oni koji su naložili Grabovicu, oni koji su skrili ubojice Viteške djece.

Ti istu su jučer iz naftalina izvukli staru snimku s Kordićem, kako bi baš na dan svog zločina, od europske i svjetske javnosti skrili što su to naredili 10.6. 1993. U Vitezu.

Poštovani sudci i tužitelji, želim vam i plastično prikazati, čije ubojice ste zaštitili. Ovo su pokojna Augustina i pokojni Velimir Grebenar. (vidi slike).

Molim pokažite lica ove djece svojim unucima. I pitajte svoje unuke misle li da njihove ubojice trebaju biti iza rešetaka.

Potom ako imate hrabrosti svojim unucima kažite da ste upravo vi odgovorni, zašto ubojice ovo dvoje djece, seke Augustine i brace Velimira nisu iza rešetaka.

Stanite iza svog rada pred licima vašeg potomstva. Jer dječja solidarnost i osjećaj za pravdu nepotkupljiva je.

Za vaš osjećaj za pravdu i nepotkupljivost to ne mogu reći? Vi mi dogovorite zašto.

Zato vam i pišem ovo pismo.

Poštovani suci Haaga, bošnjačke nevladine organizacije predstavile su Augustinu i njenog brata Velimira na Haaškom Tribunalu kao bošnjačku djecu koju je ubio HVO.

Ti dokumenti su mi priloženi od strane hrvatskih aktivista, čak su njihova lica javno objavljena na bošnjačkim kronikama stradanja. Vi ste te informacije prihvatili kao točne. I na osnovu tog ste sudili Hrvatima.

Kako je to moguće?

Cijela jedna serija zločina, cijele jedne vojske na Haaškom Tribunalu je potpuno ignorirana i nad njom je potpuna cenzura.

Istovremeno traje cenzura na SDA medijima da je ta partija putem lažnog identiteta u zoru napada na WTC u BH diplomaciju u New York poslala agenta Al Qaede i Zlatnog Ljiljana Armije BIH, čovjeka koji se zvao Abu Meali. Bio je vođa El Mudžahida, postrojbe koja je uradila najteže zločine na bošnjačkoj strani a koju uopće niste procesuirali. Zašto? I ti ljudi su BH državljani bez obzira na arapsko podrijetlo.

Poštovani sudci, otvoreno Vas pitam:

Jeste li imali naputak da zločine Al Qaede u BIH ne istražujete jer je vlada Nizozemske bila pod prijetnjom terorističkih napada?

U očekivanju vašeg odgovora, najsrdačnije vas pozdravljam.

Ukoliko do vašeg odgovora ne dođe, bit ću prisiljen suspendirati Inzkov zakon, koji je ionako protuustavan, budući da zabranjuje osnovno ustavno pravo – pravo na slobodu mišljenja. Pravo

Hrvata da vaš sud nazovu “Talibanskim sudom” kako vas najčitaniji kolumnisti u Hrvata nazivaju, i to dok im pristalice SDA za to vrijeme prijete smrću.

A ovom narodu, barem hrvatskom narodu u BIH, nitko, pa ni ja, nema pravo zabranjivati da vas, poštovani suci, i poštovani Tužitelji, nazivaju **smetlištem europske postkolonijalne** nadmenosti nad Slavenima Balkana.

Nakon naime ovih spoznaja, niti ja sam više ne vjerujem u pravednost vaših presuda.

I sve one, čak i one koje su pravedno dosuđene padaju u vodu.

A učinak suda, pomirba, koja bi trebala biti neumitna nakon rada pravednog suda, ne postoji u ovoj zemlji i moj posao pomiritelja naroda, pravednog moderatora, je stopiran iz jednog prostog razloga: Vašeg rada!

Ne može pravedan moderator braniti lice nepravednog suda. Amnestirali ste ubojice BH djece vodeći se nacionalnim ključem. Što je užasna i neporeciva činjenica. Takav sud nitko na ovom svijetu ne smije poštivati.

Ne pokrenete li istrage oko zločina koji vas nisu zanimali, zločina nad djecom BH Hrvata, ja ničim neću moći spriječiti hrvatsku radikalizaciju.

Oni će u konačnici imati potpuno pravo tražiti druge partnere daleko od Zapada, što bi moglo imati dalekosežne posljedice po interese Zapadne Demokracije u BIH.

S potpunim pravom smatraju da im je „pravedni Zapad” kojem su toliko bezuvjetno vjerovali i zbog koje su se žrtvovali stoljećima, okrenuo leđa iskoristivši ih kao mirotvorce BH rata a potom ih presudivši po svim linijama zapovijedanja.

Dovršite svoj posao dok još postoji šansa za to ili se suočite s činjenicom da bi milijuni dolara koje smo kao Europska zajednica uložili u vas doista mogli biti uzaludno bačeni novci.

Novci bačeni za nove sukobe a ne novci uloženi u trajan mir.

S dubokim poštovanjem,

Christian Schmidt, visoki predstavnik u BIH.

NAPOMENA: Tekst će u nešto skraćenom obliku biti objavljen u ponedjeljak u 11h na stranicama OHR-a dok bi puna verzija prevedena na sve jezike Europske unije trebala biti dostavljena i na adresu Haaškog Tribunala ali i na adrese europskih parlamentaraca. Pismo će neke sile, do ponedjeljka pokušati osporiti i zaustaviti. Osoba koja nam je dostavila pismo već je pod istragom.

<https://poskok.info/dramaticno-pismo-christiana-schmidta.../>

[20230623_Peras_NN_LUSTRACIJA-DEKOMUNIZACIJA-FAZIZACIJA_odgovor.docm](#)

Peras Nevenko, 2023-06-23

LUSTRACIJA / DEKOMUNIZACIJA - NE, NAMA NE PRIJETI FAŠIZACIJA! DGOVOR:

Krausima, Habulinima, Čačićima, Pupovcima, Plenkovićima, Milanovićima...

HRVATSKOG DRUŠTVA i DRŽAVE nije pozdrav "Za dom, spremni".....

Mi imamo puno ozbiljniji i dublji problem.

Mi smo društvo neiskorijenjenog komunizma. Još preciznije – postkomunističkog taloga. Taj je problem isto toliko nevidljiv koliko je i očigledan.

Pojasnit ću. Postkomunistički talog je nakupina psiholoških posljedica komunističke ideologije u pojedincu i društvu. On utječe na naš način razmišljanja, donošenja odluka, svjetonazor, gospodarstvo i državno upravljanje. Možemo reći da je postkomunistički talog vrsta psihijatrijskog poremećaja ili sindroma, ali toliko uvriježenog i raširenog, da je postao dio društvene norme. Pod utjecajem taloga se nalaze gotovo svi, bez obzira na politička ili ideološka uvjerenja.

Razgovor o postkomunističkom talogu u našim mozgovima najbolje je početi od vladajućih, jer su oni dobar primjer poremećaja. Većinom su stasali za vrijeme Jugoslavije u višim ili nižim partijskim obiteljima, a neki u običnim obiteljima koje se nisu riješile komunističkog virusa. S druge strane, političari su dio društva, pa je njihovo ponašanje odraz našeg ponašanja. Paradoksalno je da

današnji hrvatski političar može biti uvjeren da je demokrat i domoljub, mrziti Tita i njegove zločine, Partiju i Jugoslaviju, a svejedno imati tumor komunizma na mozgu.

Na primjer, laganje i prebacivanje krivnje. To su bile ključne komponente opstanka u komunističkom sustavu. One su štitele pojedinca ne samo od vlastite nesposobnosti, već i od nerealnih zahtjeva i planova partije. Partija je uvijek bila u pravu, a njeni članovi nepogrješivi. Kada su nepogrješivi ipak grijehili, za neuspjeh su bili krivi svi ostali. Kada danas vidite političare i ljude koji prebacuju krivnju jedan na drugog i koji će učiniti sve da izbjegnu odgovornost, znajte da se radi o postkomunističkom talogu.

Čovjek postkomunističkog taloga je prirodni lopov. Kolektivno je u umovima socijalističkih stanovnika zapravo bilo ničije. A ničije se može uzeti, pogotovo kada si na samom vrhu. Od samog osamostaljenja pa sve do danas državni proračun se nemilosrdno potkrada jer je za vladajuće sa komunističkim tumorom to državno i dalje – ničije.

Vladajući i političari su većinom nasljednici, sinovi i unuci partijskih funkcionera, predsjednika i potpredsjednika općina, zadruga, ogranaka, ili jednostavno ljudi koji su se za vrijeme socijalizma/kunizma dobro snalazili. Jugoslavija i druge socijalističke zemlje su bile čuvane po tome da su se svi „snalazili družu“. I oni koji su se najbolje snalazili, nastavili su se snalaziti i nakon osamostaljenja Hrvatske. Dok su iskreni domoljubi štitali svoje obitelji i bliske, partijski kameleoni su se bogatili i krali. Hrvatskom danas ne upravljaju pametni i idealistični, već mediokritetski, ali vrlo snalažljivi ljudi bivšeg sustava. Ti ljudi – preko noći mahom domoljubi i veliki Hrvati – nastavljaju živjeti kako najbolje znaju i umiju: pokušavajući doseći granice Titovog luksuza i potkradajući državni novac.

Ukratko, naš je problem promašena de-kunizacija a ne fašizacija. Naravno, komunizam i fašizam su po mnogočemu srodni pojmovi; na to je nekoć davno uputio vrsni prevoditelj sa ruskoga, sada već umirovljeni profesor Filozofskog fakulteta Radomir Venturin koji je genijalno rekao „Kada su u KPSS-u skinuli kape, ostao je samo SS“. Ali upravo komunističko psihološko nasljeđe generira većinu naših problema.

Nakon raspada Jugoslavije i uspostave neovisne Hrvatske, naše društvo je odbacilo vanjski komunizam ali nije provelo kritičku samorefleksiju, dubinsku analizu svojih motiva, postupaka, odluka i povijesti. Navodno smo slobodni ljudi, a i dalje žudimo za željeznom karizmatičnom rukom koja će nas odvesti u svjetlu budućnost.

Ubiti zmaja naslov je vrlo dubokog ruskog filma koji istražuje ropski mentalitet i spremnost ljudi ne samo trpjeti tiraniju, već i nakon oslobođenja tražiti nove okove i nove gospodare. Kada u filmu junak Lancelot ubija diktatorskog Zmaja, građani automatski počinju idolizirati Lancelota.

Ne! – uzviče ljutito vitez – Shvatite, morate ubiti zmaja u sebi!

Vrijeme je da i mi ubijemo zmaja u sebi.

NN

[20230928_Duran_JOSIP_BEGOVIC_MUCENIK_ZA_HRVATSKU.docm](#)

2023-09-0-28

NA 89-etu OBLJETNICU MUČENIČKE SMRTI USTAŠI JOSIPU BEGOVIĆU KOJI JE BIO OBJEŠEN U BEOGRADU 12 SVIBNJA 1934.

[Otporaš18. svibnja 2023.Leave a Comment on NA 89-etu OBLJETNICU MUČENIČKE SMRTI USTAŠI JOSIPU BEGOVIĆU KOJI JE BIO OBJEŠEN U BEOGRADU 12 SVIBNJA 1934.](#)

SMRT JOSIPA BEGOVIĆA I ATENTAT NA KRALJA ALEKSANDRA (16.06.2011.)

U prosincu 1933. godine Josip Begović je u Zagreb sudjelovao u neuspjelom atentatu na kralja Aleksandra Karađorđevića. Rođen je 1908. godine u Suhopolju; živio je s roditeljima u obiteljskoj kući u Virovitici. Njegov otac Josip Begović (stariji) je bio čovjek beogradskog kraljevskog režima i čelnik Radikalne stranke u Virovitici. Odlaskom na Zagrebačko sveučilište Josip Begović (mlađi) je došao u društvo Hrvatske nacionalne omladine i tu počinje njegov politički odgoj i rad. (1)

Nakon neuspjelog atentata, hapšenja i mučenje u Beogradu je osuđen na smrt. Kaznu je izvršena 12. svibnja 1934. godine u 4 sata ujutro. Sat vremena prije smaknuća posjetio ga je njegov odvjetnik koji je u pismu njegovu ocu napisao: “Kažem vam nije izgledao ni malo uzbuđen, naprotiv, davao je utisak čovjeka kome nije stalo da ga netko žali”. (2)

Te noći Begovića je posjetio i njegov bivši vjeroučitelj iz Virovitice koji se tada kao sekretar Nadbiskupije nalazio na službi u Beogradu. On je s Begovićem ostao do kraja i u pismu njegovim roditeljima napisao: “Kao najveća utjeha Vam je to: da je vaš sin umro izmiren sa dragim Bogom, upravo svetački.” (3)

Čekajući u Beogradu izvršenje smrtne kazne vješanjem napisao je pjesmu koja oslikava njegovo raspoloženje i stavove u tom trenutku. U toj pjesmi sebe vidi kao onog tko je spreman “tiranu na put stati” 2 što je stvarno i učinio. Dok su neki sudionici atentata zatajili, Begović je pokušao ispraviti njihovu pogrešku, što ga je na kraju dovelo do zatvora, mučenja i vješala. Prema tadašnjem virovitičkom odvjetniku i Begovićevu političkom suborcu Milanu Badovincu “krvnik Aleksandar” je došao “trijumfalno prošetati po Zagrebu” i “pokazati svijetu da je potpuno pacificirao tu buntovnu Hrvatsku. No prevario se u računu, jer je zaboravio da je tu još ona naša omladina, koja će znati očuvati Hrvatski ponos i pokazati tiranu, da je predaleko došao.” (4)

JOSIP BEGOVIĆ:

Štrik se njiše, vjetar leti,
 vije ga uz stup.
 mlad ustaša sad će mrijeti,
 dati život skup.
 On je spreman život dati
 za hrvatski dom,
 i tiranu na put stati –
 dušmaninu svom.
 Niti strepi, nit se plaši,
 hrabro čeka smrt!
 Osvetit će njeg' ustaši:
 dušmana će strt.
 Ustaši je štrik na slavu,
 slobode simbol,
 ponosito diže glavu
 ne zna što je bol.
 Krvnik već se štrika maši
 meće petlju sad!
 Al ustašu smrt ne straši,
 nit ga mori jad!
 Neka rubi rusu glavu
 sinu hrvatskom!
 On će ginut sad na slavu
 milom rodu svom!
 Zadnju svoju pjesmu vije
 rodu hrvatskom,
 njom pogađa krvopije,
 ko iz neba grom!
 Zbogom, mila domovino,
 i hrvatski rod
 za te sin je poginuo,
 nek te čuva Bog!

Njegova druga pjesma je pronađena brižljivo skrivena u podstavi njegova odijela na zgužvanom napisana papiru. Njen je naslov: “Zadnja riječ srca: za dom – spremni!” pokazuje da pjesma kombinacija osjećaja srca i njegova političkog stava:

Oj, dome slatko li je
 i slavno ime tvoje,
 grud moja za te bije,
 mrijet za te pripravna –
 za tvu čast i slavu stati,
 za te krv i život dati,
 miso, želja jedina.
 Dome za te je.

- 1) Dr. Milan Badovinac, Neke uspomene na Josipa Begovića, Hrvatski tjednik, spomen-broj Josipu Begoviću, Virovitica, 1941. str. 3.
- 2) Dr. Mladen J. Žujević (Begovićev odvjetnik), Hrvatski tjednik, spomen-broj Josipu Begoviću, str.2.
- 3) Justin Čmelar, isto

4) Dr. Milan Badovinac, Neke uspomene na Josipa Begovića, Hrvatski tjednik, Spomen-broj Josipu Begoviću, Virovitica, 1941. str. 3.

Fotografije uz test: fotografija Josipa Begovića iz Hrvatskog tjednika, spomen-broj Josipu Begoviću, Virovitica, 1941. i kuća Josipa Begovića u Virovitici, danas Arhiv

Vlatko Ljubičić

[20230928_Duran_Kosovo__sv.Kodic-Muzic_ubili_ih_komunisti_1948.docm](#)

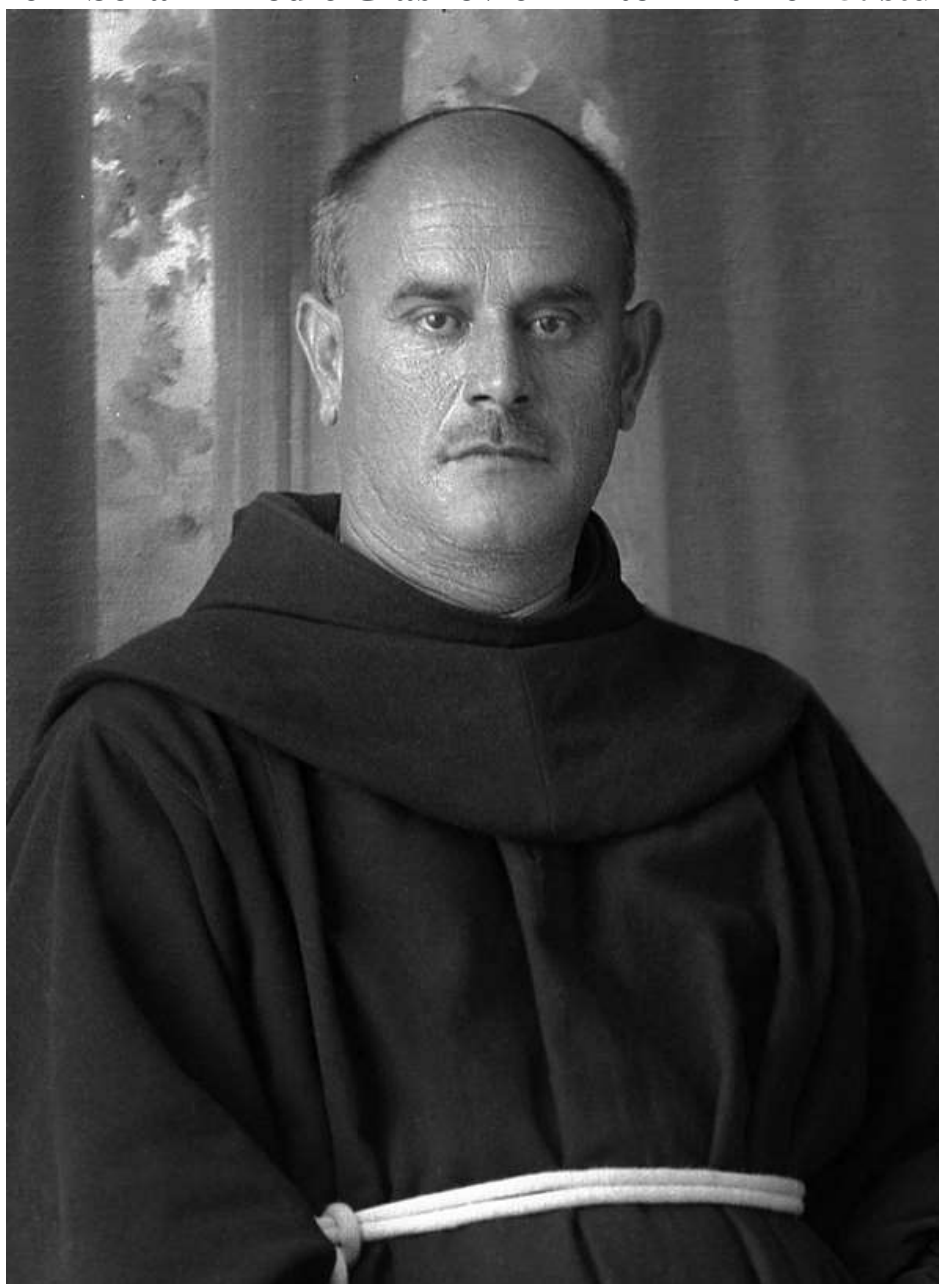
2023-09-28

Šalje: sr.Klaudija Duran <sr.klaudija.duran@gmail.com>

Date: čet, 28. ruj 2023. u 19:53

Subject: ŠTO MI RADE S MOJOM HRVATSKOM

Blaženi Serafin Kodić Glasnović i Anton Muzić - 5. studeni

Blaženi Serafin Kodić Glasnović i Anton Muzić

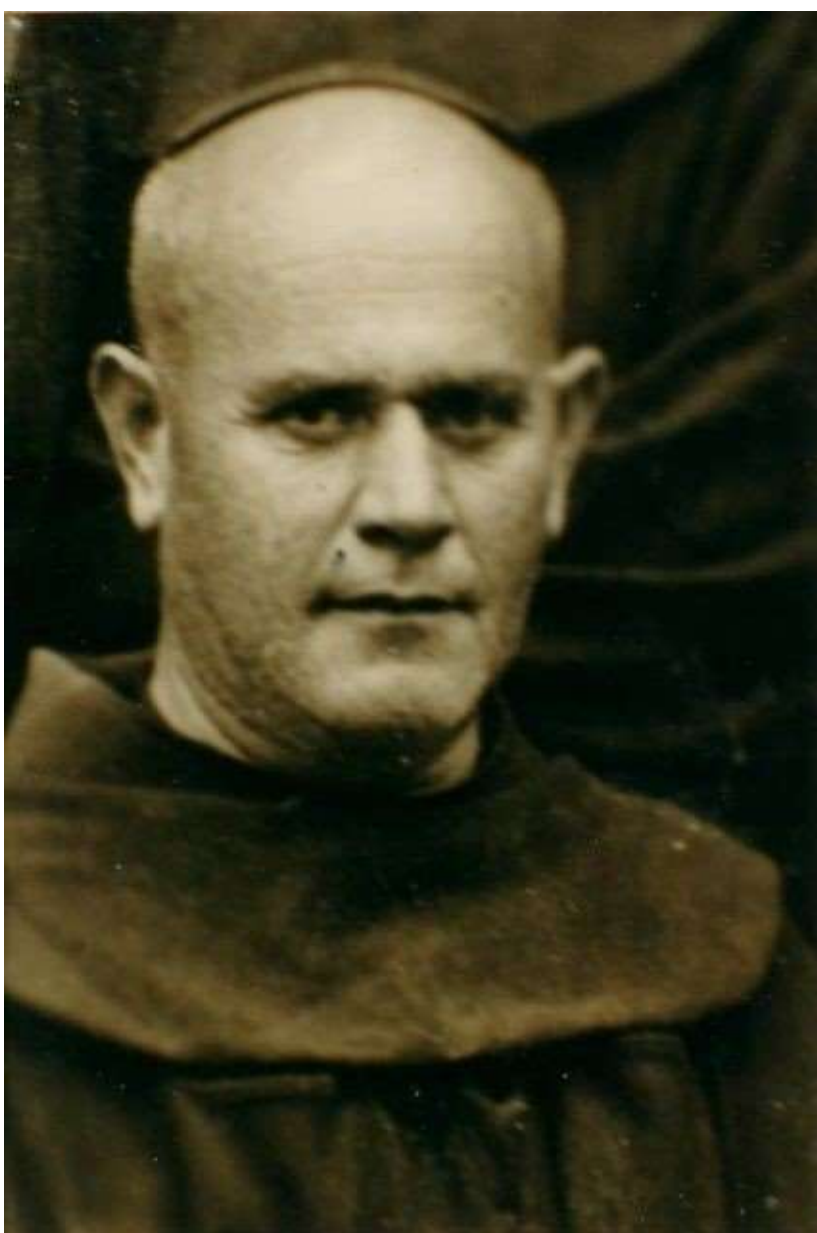
Hrvati su od subote, 5. studenoga 2016, bogatiji za dvojicu novih blaženika. Na crkvenoj svečanosti u Skadru među 38 mučenika iz Albanije, ubijenih između 1945. i 1974, beatificirana su i dvojica kosovskih Hrvata, fra Serafin Kodić Glasnović iz Janjeva i don Anton Muzić iz Letnice (Vrnavokolo). Katedrala svetog Stjepana u Skadru bila je premalena da primi sve one koji su željeli sudjelovati na misi. Mnogi su ostali u dvorištu crkve, a brojni i iza ograda. Bilo je tamo najmanje 3000 ljudi. Među njima je bilo i oko 1000 Hrvata, uglavnom Janjevaca i Letničana iz Zagreba, Kistanja, Bočina, Janjeva i Letnice. Došli su u 11 autobusa, ali i osobnim automobilima. Mnogi hodočasnici iz Hrvatske usput su iskoristili priliku da obiđu Janjevo i Letnicu, u kojima je ostalo još vrlo malo Hrvata. Dekret o mučeništvu 38 umorenih između 1945. i 1974. za katoličku vjeru iz Albanije proglasio je kardinal Angelo Amato, prefekt Kongregacije za kauze svetaca, 26. travnja 2016, a postupak beatifikacije počeo je još 10. studenoga 2002. Kardinal Amato predvodio je euharistijsko slavlje u Skadru, a među biskupima koji su koncelebrirali bila su i petorica hrvatskih biskupa, Želimir Puljić, Antun Škvorčević, Mate Uzinić, Tomo Vukšić i Pero Sudar.

Blaženi Serafin Kodić Glasnović (Serafin Gjon Koda), franjevački svećenik i mučenik, rođen je 25. travnja 1893. u Janjevu, kosovskom selu, 12 kilometara jugoistočno od Prištine. Bio je sin Gašpara i Antonije rođene Rodić, a na krštenju je dobio ime Ivan. Franjevački habit obukao je već sa šesnaest godina, 1909, a uzeo je redovničko ime Serafin. Svečane zavjete položio je 28. travnja 1915. Kao redovnik Reda manje braće za svećenika je zaređen 30. lipnja 1915. Teološke studije započeo je u Skadru, na franjevačkoj bogosloviji, a zatim u austrijskom gradu Grazu. Nakon Prvog svjetskog rata ostao je u Albaniji i nije dolazio u Janjevo. Kraljevina SHS bila je poznata po nemilosrdnom progonu Albanaca, a na osobit način katoličkih intelektualaca i svećenika koji su bili nositelji pismenosti i kulture albanskog naroda i kosovskih Hrvata. Službu župnika fra Serafin obnašao je na nekoliko župa: Dushman, Shalë, Prekal, Bushkash, Vukël i na kraju u Lješiu (Lezhë), a u svojoj franjevačkoj provinciji bio je definitor, ekonom i profesor. Za vrijeme Drugog svjetskog rata Janjevo je posjetio nekoliko puta. Uspostavom komunizma i režima albanskog komunističkog diktatora Envera Hoxhe, nakon Drugog svjetskog rata, uslijedilo je razdoblje velikih progona Katoličke Crkve. Fra Serafin, razborit i oštrouman duhovnik, bio je uhićen i mučen zbog lažne optužbe. Zlikovci su mu oštetili dušnik pa je od posljedica zlostavljanja preminuo 11. svibnja 1947. u u Lješiu (sjeverozapadna Albanija), u franjevačkom samostanu, tada pretvorenom u bolnicu. Medicinska sestra Marie Ndoja brinula se o njemu u samostanu te ga je kasnije kriomice pokopala ispod masline u samostanskom vrtu. Nakon pada komunističkog režima ona je 1994. pokazala mjesto gdje je njegov grob. Kasnije je fra Serafin pokopan u temeljima sadašnje franjevačke crkve Navještenja Blažene Djevice Marije u Lješiu.

Drugi hrvatski blaženik s Kosova, don Anton Muzić (Muzaj), svećenik i mučenik, sin Dejka i Dile Muzić, rođen je 12. svibnja 1921. u selu Vrnavokolu (župa Letnica, općina Vitina, jugoistočno Kosovo), oko 60 kilometara udaljenom od Prištine, a 30 kilometara od Skopja. Srednju školu završio je u Papinskom sjemeništu u Skadru, a 1938. otišao je u Rim, u Kongregaciju za propagandu vjere, i studirao na Gregorijanskom sveučilištu. Za svećenika je zaređen 19. ožujka 1945. u Rimu. Nakon povratka u Albaniju, imenovan je 1946. nadbiskupijskim kancelarom. Komunistički zlotvori uhitili su ga 20. svibnja 1947. Odveden je u istražni zatvor gdje je bio neljudski mučen jer se nije htio odreći svoje vjere i pripadnosti Katoličkoj Crkvi. Svojim je kolegama zatvorenicima rekao: „Ako jednog dana vidite članove moje obitelji, recite im da sam potpuno nevin i da umirem za svoju vjeru u Krista“. Ne bi li mu slomili duh, od 1. listopada 1947. zlikovci su prisilili don Antona da petnaest dana, danonoćno, nepomično stoji pred zidom, a za to su ga vrijeme neprestano polijevali vodom. Promrzlog i nemoćnog ostavili su ga da spava na golom podu. Zbog takvih neljudskih uvjeta obolio je od tuberkuloze. Nakon što su mu slomili ruke i noge, vidjevši da je na pragu smrti od zadobivenih rana, nakon suđenja, 14. siječnja 1948, pustili su ga iz zatvora. Od posljedica mučenja, u proljeće 1948 (točan datum nije poznat), umro je u strašnim bolovima, ležeći ispod stepenica na ulazu u zgradu nadbiskupije u Skadru.

Ovo je prigoda da se usrdno pomolimo za sve albanske i kosovske kršćane i katolike, a naročito za kosovske Hrvate koji su, premda brojem mali, ostavili neizbrisiv trag u hrvatskoj Crkvi, povijesti,

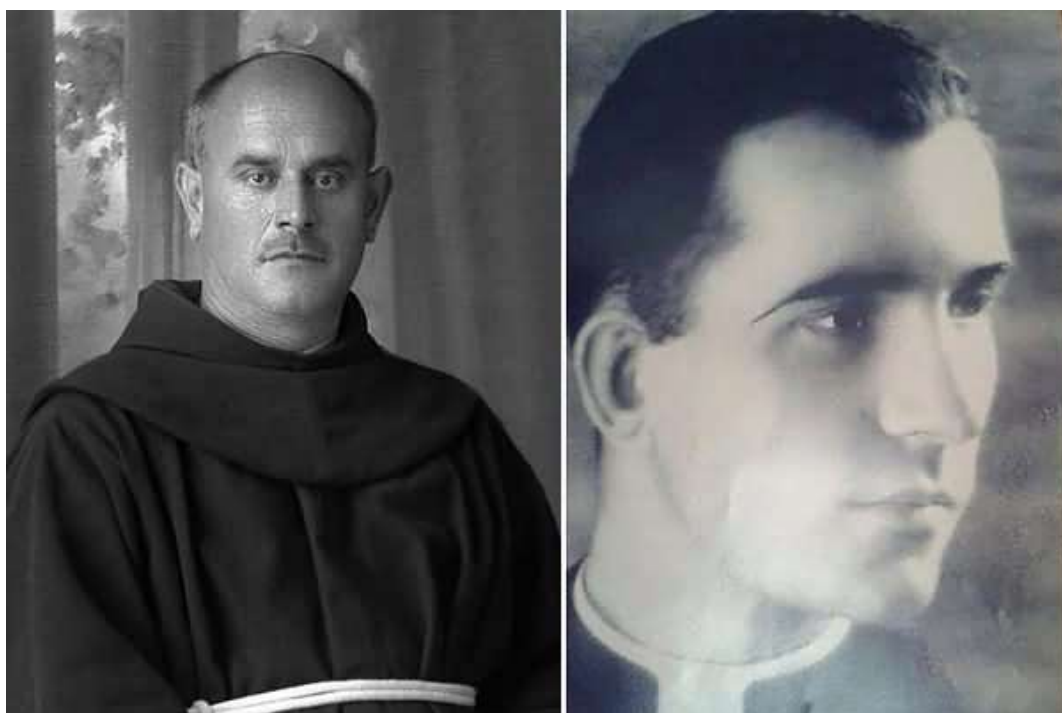
gospodarstvu, kulturi i sportu. Hrvatska nacionalna manjina na Kosovu danas je malobrojna i iz godine u godinu u sve je težoj situaciji. Iako su Hrvati stara manjina na Kosovu (župa svetog Nikole u Janjevu stara je više od 700 godina), sada ih je u ukupnom broju kosovskog stanovništva 0,017%. U Janjevu (općina Lipljan) danas živi oko 300 Hrvata, dok ih je u Letnici oko 50. Posljednji popis, kojem su se odazvali Hrvati, bio je 1991, a tada ih je na cijelom Kosovu živjelo oko 8800 (u Janjevu 2859). Nekoliko Hrvata živi i u gradovima, no oni su izuzetak. Raspad Jugoslavije i ratna zbivanja na Kosovu natjerali su većinu kosovskih Hrvata na izbjeglištvo u Hrvatsku, najviše u Zagreb, Slavoniju i Dalmaciju (Kistanje). Janjevo je dalo dvadesetak svećenika i isto toliko časnih sestara, ali oni se sada nalaze u Hrvatskoj i diljem svijeta. U Letnici se nalazi svetište Majke Božje Letničke, ujedno i letnička župna crkva. Župu Letnica, svojevrsnu hrvatsku enklavu, čine još sela Vrnez, Vrnavokolo i Šašare, i zaseoci Zagrađe i Veselica. U Letnici je 1991. živjelo 776 Hrvata, u Vrnezu 787, u Vrnavokolu 865, a u Šašarama 1569. Još 334 Hrvata živjela su u ostalim dijelovima općine Vitina, najvećim dijelom u selima Kabaš i Binač, južno od mjesta Vitine. Janjevski i letnički Hrvati su srodni i jezikom i podrijetlom, ali među njima postoje i razlike, ne samo zbog prostorne odvojenosti, već i zbog načina života. Janjevo je oduvijek urbano mjesto, a njegovi stanovnici po tradiciji obrtnici i trgovci, dok su Letničani zemljoradnici.

Slika: *Blaženi Serafin Kodić Glasnović*

Slika: *Blaženi Anton Muzić*

Slika: *Blaženi Serafin Kodić Glasnović i Anton Muzić*

Slika: Janjevo - rodno mjesto Blaženog Serafina Kodića Glasnovića

Slika: Janjevo - župna crkva sv. Nikole

Slika: Letnica - rodna župa blaženog Antona Muzića

Slika: Letnica, svetište Majke Božje Letničke

Slika: *Vrnavokolo, rodno mjesto blaženog Antona Muzića*

Slika: *Albanski mučenici, bulevar u Tirani, 2014*
[Abecedni popis - svetkovine, blagdani, spomendani](#)

[20230928_Duran_STO_MI_RADE_S_MOJOM_HRVATSKOM.docm](#)

2023-09-28

ŠTO MI RADE S MOJOM HRVATSKOM!!!? MOLIM LI ZA NJU?

Budak, Mile

Budak, Mile, hrvatski književnik i političar (Sveti Rok kraj Gračaca, 30. VIII. 1889 – Zagreb, 7. VI. 1945). Studij prava započeo 1910. u Zagrebu, a završio ga doktoratom 1920. Pripadnik je pravaške omladine i skupine oko lista

Mlada Hrvatska. Mobiliziran 1914. u austrougarsku vojsku, potom ranjen i zarobljen u Srbiji, pa je kao zarobljenik prošao Makedoniju i Albaniju i do 1919. bio u Italiji. Nakon povratka u Zagreb zaposlio se kao odvjetnički pripravnik u kancelariji A. Pavelića. Djelovao u HSP-u i uređivao pravaški orijentirana glasila *Hrvatska misao* (1924), *Hrvatsko pravo* (1924–32). Nakon odlaska A. Pavelića u emigraciju postao vodećom osobom HSP-a u zemlji. Zatvaran 1929–30., a 7. VI. 1932. izvršen je na njega atentat. Emigrirao je 1933. u Austriju, potom u Njemačku i Italiju. A. Pavelić imenovao ga je doglavnikom i zapovjednikom ustaških logora za obuku u Italiji. U emigraciji je objelodanio knjigu *Hrvatski narod u borbi za samostalnu i nezavisnu hrvatsku državu* (1934), jedno od osnovnih djela u oblikovanju ustaškog ideološkog sustava. Vratio se 1938. u Zagreb i 1939. pokrenuo novine *Hrvatski narod*. Negativno je ocijenio sporazum D. Cvetkovića i V. Mačeka o Banovini Hrvatskoj iz kolovoza 1939. Predano je djelovao na oblikovanju antisrpskih, antisemitskih i antikomunističkih stajališta, propisa i postupaka ustaškog režima. Bio je ministar bogoštovlja i nastave u prvoj vladi NDH. Od studenoga 1941. do travnja 1943. bio je poslanik NDH u Berlinu, a zatim do studenoga 1943. ministar vanjskih poslova. U svibnju 1945. povlačio se iz Zagreba. Zarobila ga je engleska vojska, a vlasti Velike Britanije izručile su ga jugoslavenskim vlastima 18. V. 1945. Vojni sud osudio ga je kao ratnog zločinca na smrt, nakon čega je pogubljen.

U književnom djelovanju nasljeđuje jezični izraz i tematiku tradicionalnih ličkih pripovjedača; realističkom narativnom tehnikom prikazuje likove i prizore iz seoske svakodnevice izražavajući naklonost prema patrijarhalnomu moralu, osjećaju vezanosti za rodno tlo i solidarnost unutar takve zajednice. Opisuje sukob gradske i industrijske civilizacije s tradicionalističkim, idealiziranim svijetom ličkoga zavičaja koji utjelovljuje vrline hrvatskog etnosa. Sklon je jakim izrazima emocija i melodramatskomu koncipiranju odnosa među likovima. Premda je knjige počeo objavljivati tek 1930-ih, ostavio je iznimno bogat opus, u kojem se izdvajaju romani *Na ponorima* (1932), *Ognjište* (I–IV, 1938), *Direktor Križanić, rodoljub i dobrotvor* (1938), *Rascvjetana trešnja* (I–IV, 1939), *San o sreći* (I–II, 1940), *Na vulkanima* (I–II, 1941), *Musinka* (1941), te tri romana iz ciklusa *Kresojića soj* (*Kresina*, 1944., *Gospodin Tome*, 1944. i *Hajduk*, 1945), zbirke pripovijedaka *Pod gorom* (1930), *Opanci dida Vidurine* (1933), *Na Veliki petak* (1939) i *Privor* (1941), uspomene *Ratno roblje* (I–II, 1941–42), u kojima je opisao svoja sjećanja na I. svjetski rat, zarobljeništvo i povlačenje sa srpskom vojskom preko Albanije.

Citiranje:

Budak, Mile. *Hrvatska enciklopedija, mrežno izdanje*. Leksikografski zavod Miroslav Krleža, 2021. Pristupljeno 26. 9. 2023. <h

Strašna sudbina Grozde Budak (21) – smrt nevine djevojke je simbol stradanja u post-ratnom ludilu boljševika - 25. rujna 2023

Bez groba, bez imena, bez istine. Grozda Budak je tek počela živjeti, a ubijena je od okrutne ruke partizanskih boljševika nakon ulaska u Zagreb. Sudbina Grozde je simbol sudbine tisuća Hrvata i Hrvatica, bez prava na grob, bez prava na ime i bez prava na javnu ispriku za zločine. U sudbini Grozde, svaka nevina žrtva može se ogledati i vidjeti svaka nevina žrtva post-ratnog partizanskog terora i ludila.

Grozda Budak bila je kći Ivke Budak i Mile Budaka, hrvatskog književnika i političara. Rođena je u Zagrebu 27. ožujka 1924. Bila je najmlađe dijete u obitelji Budak. Imala je brata Zvonka i sestru Nedu, a i brata Branimira koji je umro u ranom djetinjstvu.

Njen otac je javnosti puno poznatiji Mile Budak, hrvatski književnik i političar, rođen u mjestu Sveti Rok pored Gračaca. Studij prava započeo 1910. u Zagrebu, a završio ga doktoratom 1920. Pripadnik je pravaške omladine i skupine oko lista *Mlada Hrvatska*. Djelovao u HSP-u i uređivao pravaški orijentirana glasila *Hrvatska misao* (1924), *Hrvatsko pravo* (1924–32). Nakon odlaska A. Pavelića u emigraciju postao vodećom osobom HSP-a u zemlji. Zatvaran 1929–30., a 7. VI. 1932. izvršen je na njega atentat. Emigrirao je 1933. u Austriju, potom u Njemačku i Italiju.

Bio je ministar bogoštovlja i nastave u prvoj vladi NDH. Od studenoga 1941. do travnja 1943. bio je poslanik NDH u Berlinu, a zatim do studenoga 1943. ministar vanjskih poslova. U svibnju 1945. povlačio se iz Zagreba. Zarobila ga je engleska vojska, a vlasti Velike Britanije izručile su ga jugoslavenskim vlastima 18. V. 1945. Vojni sud osudio ga je kao ratnog zločinca na smrt, nakon čega je pogubljen, piše enciklopedija.hr

Dok se o Mili Budaku, manje-više dosta toga zna, sudbina mlade djevojke Grozde ostala je tabu-tema već preko 80 godina.

Bilo je to 1945. godine, u vrijeme kada su partizani ušli u Zagreb. Ubijenoj Grozdi se ne zna ni groba, ni mjesto smrti, ali se zna da je mlada ljepotica Grozda ‘nestala’ nakon partizanskog ulaska u Zagreb. Ista sudbina kao i tisuća civila, ranjenika i ratnih zarobljenika u Zagrebu, koji su ubijeni i bačeni u jame u samom gradu ili njegovoj bližjoj okolini.

Pročitala sam negdje da su s njom postupali kao s tolikim djevojkama i ženama, a onda da su je sasjekli i time dokrajčili taj život u cvatu Bila je draga učenica sestara milosrdnica u Zagrebu (N.B. S. KL).

Ili uhićeni i ubijeni prilikom pokušaja da se dokopaju Zapada pred krvavim boljševičkim orgijama koje su se događale na putu prema Zagrebu.

Gradom Zagrebom su tih poratnih godina kružile razne priče o zločinima partizana, jer se javno nije smjelo govoriti o bestijalnim mučenjima i ubijanjima boljševika. Ubijanja i teror je trajao mjesecima, pa i godinama, nakon što je rat završio. Bili su to zločini nezapamćeni u povijesti hrvatskog naroda, pa i poratne Europe.

Utjecajni njemački FAZ: Bleiburg je najveći zločin u Europi nakon Drugog svjetskog rata

“Masovna i dokumentirana grobišta na području Zagreba, podsljemenskoj zoni, govore i o likvidaciji i malodobnih muškaraca, faktički djece. Sve znamo, ali na žalost nema nikakav širi odjek”, rekao je prošle godine saborski zastupnik dr. Zlatko Hasanbegović.

Hasanbegović: 8. svibnja 1945. označio je početak komunističkih likvidacija i odmazdi u Zagrebu

Mlada djevojka Grozda Budak skončala je svoj život baš ovako kako je gore rekao dr. Hasanbegović. Ubijena, bez prava na grob i ime, tek zakoračila u život, potpuno nevina, kao i tisuće drugih Hrvatica.

Među starim Zagrepčanima su kružile strašne priče o smrti mlade Grozde.

Ne želimo ovdje, iz poštovanja prema ubijenoj djevojci, prenositi opise i riječi glasina o tim strašnim mučenjima prije smrti. Kao i za mnoga druga ubojstva, partizani nisu ostavljali iza sebe dokaze svojih ubijanja. Tako i na za mladu Grozdu.

Osim skrivenih jama u koje su bacali svoje žrtve, a koje su tek nedavno otkrile da se u stvarnosti radi o najstrašnijim mučilištima i mjestima masovnih pokolja kao: Huda Jama, Jazovka, Kočevski Rog, Tezno, Macelj... najstrašnijim mjestima pokolja u Europi nakon završetka rata u svibnju 1945. godine.

Želimo spomenom na ubijenu mladu i nevinu Grozdu Budak posvjestiti na jedno strašno vrijeme, strašan teror i strašnu mržnju koja je dolazila na hrvatski narod od boljševičkih partizana.

Kao i velikosrpskih partizana kojih je bilo mnogo među njima.

Oni su su sudjelovali u pokoljima tisuća Hrvata poput Sime Dubajića na Kočevskom Rogu. Ili Đoke Jovanića, kao sudionika 'ustanka' (čitaj pokolja nevinih Hrvata) u Srbu 1941. godine.

U kojemu su prema povjesničaru dr. Zlatku Begonji glavnu riječ vodili četnici.

24. rujna 1991. Lovinac – Srbi likvidirali ili žive zapalili 45 mještana

Unatoč hrabrom otporu stanovnici Lovinca, Ličkog Cerja, Ričica, Svetog Roka i ostalih zaselaka morali su pred velikosrpskom agresijom 24. rujna 1991. napustiti svoja ognjišta, navodi [HRT](#).

Lovinački kraj bio je meta napada još od kolovoza 1990, nakon što su pobunjeni Srbi zaplijenili oružje Policijske postaje u Gračacu. Početkom kolovoza '91. pobunjenici su podmuklo likvidirali pet civila zaposlenih na željeznici. Stoga se policijska postrojba u Lovincu ojačala s nekoliko pripadnika specijalne policije ATJ Lučko, a mala lička enklava hrabro je odolijevala napadima koji od početka rujna postaju svakodnevni. Nakon neuspjelog pokušaja osvajanja Gospića, Srbi i JNA pokrenuli su akciju ovladavanja strateški važnim lovinačkim područjem, odnosno deblokade velikog skladišta JNA u Svetom Roku. Agresor se koristio svim sredstvima uključujući zrakoplove, pa čak i oklopni vlak.

Branitelji više nisu mogli izdržati pritisak i oko tisuću ljudi pošlo je spašavati život pješice preko Velebita. Cestom preko Malog Alana nije se moglo jer je prijevoj bio u rukama pobunjenika, stoga su krenuli od predjela Dušice planinskom stazom preko Libinja, pa sve do Starigrada.

Ipak, pripadnici specijalne policije i branitelji nisu mogli pomoći svima da prijeđu planinu, pa su za spašavanje 17 nepokretnih civila, od kojih je najstariji imao 90 godina, angažirani iskusni zagrebački alpinisti. Pod zapovijedanjem Jerka Kirigina, pripadnici Planinske satnije Velebit pronašli su ih skrivene u zaseoku Kneževići i zatim sve, iako pod paljbom i po noći, uspješno transportirali u Starigrad.

U Lovincu je ostalo stotinjak uglavnom starih osoba, a Srbi su likvidirali ili žive zapalili njih 45.

25. rujna 1931. obješeni Zagrepčani Marko Hranilović i Matija Soldin – pročitajte potresno svjedočanstvo o mladim životima položenim za Hrvatsku

U vrijeme prve velikosrpske Jugoslavije grad Zagreb bio je simbol otpora barbarskom beogradskom režimu. Tu je osobito bila snažna

Hrvatska stranka prava (HSP), stožerna stranka borbe hrvatskog naroda za svoju državu. U to vrijeme zagrebačka pravaška mladež organizirala se u ilegalne „petorke“ koje su poduzimale akcije protiv srbijanskog terora i kraljevog režima. Zbog jedne takve akcije 1931. godine obješeni su mladići iz Zagreba Marko Hranilović i Matija (Matek) Soldin.

Obješeni su u samom centru Zagreba u Petrinjskoj ulici. Bili su tek ušli 20. godinu života, a do smrti su se, usprkos teškim mučenjima, držali kao pravi junaci ne želeći odati svoje prijatelje iz pravaške mladeži.

Povijest Hrvata puna je takvih mučeničkih žrtava hrvatskih mladića i djevojaka koji su za ideale slobode svog naroda nesebično darovali svoje živote na oltaru domovine. Osobito je 20. stoljeće, od stvaranja tamnice naroda Jugoslavije 1918. pa do njezine definitivne propasti u Domovinskom ratu obilježeno tisućama takvih žrtava među mladim Hrvatima i Hrvaticama.

„Petorke“ koje su se počele 1927. organizirati u Zagrebu koordinirao je poznati hrvatski domoljub i mučenik **Stjepan Javor**, koji je bio vlasnik trgovine vatrogasnih aparata nadomak Iličkom trgu (danas Britanski trg). Stjepan Javor sam je umro kao mučenik u velikosrpskom kazamatu u Srijemskoj Mitrovici.

Zagrebačka Pravaška radnička mladež

Na čelu zagrebačke Pravaške radničke mladeži, do svog odlaska u emigraciju 13. svibnja 1928. godine, bio je Stanko Hranilović. Nakon njegova odlaska vodstvo preuzima, uz Miju Babića i Matiju Soldina, Stankov brat Marko Hranilović.

Unutar te mladeži osnivane su ilegalne „petorke“, a jednu od tih petorki sačinjavali su **Marko Hranilović, Mijo Babić, Matija Soldin, Zvonimir Pospišil i Dragutin Križnjak**. Pod budnim okom pročelnika za rad s mladeži, Stjepana Javora, počelo je u to vrijeme ilegalno naoružavanje mladeži zbog akcija protiv velikosrpskog režima koji je vršio strašno nasilje nad Hrvatima.

Dana 22. ožujka 1929. godine ubijen je novinar i suradnik diktature kralja Aleksandra, Toni Schlegel. Zbog toga je redarstvo 30. listopada 1929. godine naredilo uhićenje pripadnika pravaške mladeži.

Uhićeni su, između desetina drugih, i **Marko Hranilović i Matija Soldin**. Od 4. svibnja do 30. lipnja 1931. godine trajao je proces pred Sudbenim stolom u Zagrebu, kao delegiranim stolom beogradskog suda za zaštitu države. Na smrt vješanjem osuđeni su **Marko Hranilović i Matija Soldin**.

Obješeni su 25. rujna 1931. u Petrinjskoj ulici u Zagrebu u dobi od 23 godine.

Potresno svjedočanstvo sestre Marije Hranilović

Nakon što je „petorka“ izvela niz akcija protiv velikosrpskog režima u Zagrebu, osobito jugoslavenskih žandara, došlo je do njihova uhićenja. Markova sestra Marija Hranilović svjedoči o mučenjima i junačkom držanju tih mladića u zatvoru u Petrinjskoj ulici: „Dečki su prošli puno gore. Nemilosrdno su ih premlaćivali, vješali između dvije stolice da vise „o pušci“. Soldinu su cijeli vrat i stopala spalili cigaretama.

Marku su izbili zube, a onda su mu zavezali ruke i noge i tako ga, pričvršćena užetom, spuštali s trećeg na prvi kat i opet natrag. Kad bi pao u nesvijest, polijevali bi ga vodom. Zapovjednik straže Bošković jednom ga je u Bedekovićevoj sobi (zloglasni načelnik jugoslavenske milicije op. a.) tako

bacio o peć da se smatralo kako zbog udarača glavom mora umrijeti, pa je čak takva vijest puštena u novine. Majka ga je vidjela u okovima, s kuglama na nogama, izgledao je zastrašujuće. U zatvoru je dobio tešku tuberkulozu...“

Sama Marija Hranilović nevinna je bila 12 mjeseci u istražnom zatvoru zatvorena u ćeliji s prostitutkama da bi od nje izvukli informacije o djelovanju „zagrebačkih petorki“. Zatvorili su i majku, a pošto je otac već bio umro, a brat Stanko pobjegao u emigraciju pred progonima jugoslavenskog režima, kuća obitelji Hranilović na uglu Petrove i Vončinine ulice u centru Zagreba ostala je prazna.

Marija Hranilović, tada djevojka od 24 godine, govori potresno svjedočanstvo o smrtnoj presudi mladim Zagrepčanima: „Kad je 30. lipnja 1931. proglašena presuda, osuđena sam na 18 mjeseci zatvora, u što mi je uračunat pritvor i istražni zatvor, pa sam puštena i odmah internirana u Sošice (selo u Žumberku op. a.). Masoni su u vrijeme procesa vršili strahoviti pritisak da bi posebno Marko i Matek bili strogo kažnjeni. Marko i Soldin su osuđeni na po dvadeset godina robije i smrt vješanjem, Javor i Herceg na dvadeset godina robije, Križnjak na osamnaest, Horvatek na petnaest. Osuđeno je ukupno osamnaest osoba... Ponuđeno mi je da o tim ponudama (izdaje pravaša, op. a.) razgovaram s Markom. On je, iako mu je smrt visjela nad glavom, bez sekunde premišljanja odbio takav prijedlog.“

Majka ispraća sina u smrt – blagoslovom i vjerom da hrabro izdrži do kraja

Marija Hranilović opisuje i posljednje trenutke rastanka obitelji Soldin i Hranilović sa svojim mladim sinovima:

„Pustili su nas tek par minuta prije pet sati. Te je noći bilo strahovito nevrjeme, pa smo mi i Soldinovi bili iscrpljeni, neispavani, gladni i promrzli, čekajući pred vratima tamnice. Dirljiv je i kratak bio naš rastanak. Majka se ipak junački držala. Sjećam se točno njezinih riječi: *Marko, sine moj, klekni, da te tvoja majka blagoslovi!* **Kad je Marko kleknuo, ona je rekla: Blagoslivljam te u ime Oca i Sina i Duha Svetog**“, **a onda je dodala: Marko moj, jedina će mi utjeha biti, ako se i u posljednjem času svog života budeš hrabro ponio.**

Ja sam od Marka tražila da mi nešto napiše u spomenar. Na jednom je listu napisao: *U zadnjim časovima, zadnji pozdrav. Marko. U toj noći Marko je napisao oproštajno pismo majci, bratu, sestri i hrvatskom narodu. Suci su, međutim, dali izrezati sve ono što se odnosi na Hrvatsku i hrvatski narod.* Rastavili su nas, a jedva sam ga uspjela zagrliti. Jednako su grubi bili i kad smo se opraštali s Matekom Soldinom. Naše se muke ne mogu opisati.“

A ovo je pismo koje je ostalo (dio koji nije izrezala jugoslavenska policija, a koji je upućen Hrvatima op. a.) Marko Hranilović piše svojoj majci, bratu i sestri oproštajno pismo isprepletено obiteljskim, domoljubnim i vjerničkim osjećajima.

Markovo pismo

Draga mamice, brate i sestro! Oko pola dvanaest proglasili su mi, da je moja revizija i priziv odbijena, a smrtna osuda potvrđena od Stola sedmorice. To me nije ni malo začudilo, jer sam se tome nadao, a nadao sam se za to, [cenzurirano]. Radi svega toga ja se nalazim u zadnjem danu svojega života. Kada o životu govorim, onda hoću kazati i to da ga pravo još ni upoznao nisam, kad me u još nepunoj punoljetnosti optužiše, a sve to zato, jer sam [cenzurirano], a onda i na smrt evo osudiše. Znadem, da će to Vas sve bolno se dojmiti. Providnost odredila je tako, pa neka Vam za utjehu to bude. Nemojte plakati, nemojte zdvajati, jer ni ja to ne činim. Nadam se ostati jak do posljednjeg časa tog kratkog života svojeg.

*Niti plačem, a niti se žalostim, naprotiv ovaj mi je dan, kao i svaki drugi, a samo dva žandara, koja mi stoje u sobi podsjećaju me da je taj dan zaista drugačiji nego svi dosadašnji. Bojim se samo susreta sa Tobom, mamice i sestrom, jer će mi biti zaista teško ostati suhih očiju kada ću Vas vidjeti gdje plačete. Tražio sam, da na izvršenju naše osude budu prisutni i ostali naši drugovi, ali to mi je odbijeno. Zato sam zatražio samo Vas i svećenika da mi dodjete. Vas zato, da se po posljednji puta s Vama oprostim, a svećenika za to, da me pripravi na put u vječnost, pred drugi i najviši sud... Mili i dragi moji, primite po posljednji puta, **posljednji moj hrvatski pozdrav**. Primite ga, jer Vam ga šaljem u zadnjim satima svojim.*

Bog i Hrvati!

Sve Vas ljubi Vaš Marko, noć pred smrt, 24. rujna 1931.'